
ISPITEȘTE-MĂ
CU DIAMANTE
JANE
FEATHER

Capitolul 1

Londra, august 1902

Așa cum îi era obiceiul, Rupert Lacey trecu de la vis la realitate în câteva secunde. Deschise brusc ochii, conștient de raza de lumină cenușie a zorilor care se strecura prin crăpătura draperiilor, dar și cu senzația clară că ceva se întâmpla în casă. Nu era nimic anume care să-i provoace acel sentiment, nici un zgomot specific, doar un fel de tensiune în aer, o senzație că se întâmpla ceva. Se ridică și apăsă pe soneria din peretele de lângă el.

Răspunsul la apelul lui nu dură mult. În câteva minute, Davis, valetul, intră în cameră purtând o tavă cu ceai.

– Bună dimineața, domnule colonel! Așeză tava lângă pat și apoi merse să tragă draperiile. Se pare că avem un musafir, continuă Davis, imperturbabil ca de obicei. Domnișoara Sommerville a sosit în urmă cu puțin timp... cu întreaga gospodărie după ea, din câte se pare.

– Oh, așa deci? Rupert luă o gură din ceaiul tare, care devenise nelipsit din ritualul său matinal de pe vremea anilor petrecuți în Africa de Sud, apoi se ridică din pat. Dormise, ca de obicei, dezbrăcat, o altă obișnuință căpătată în timpul nopților fierbinți petrecute în Africa. Rămase locului pentru o vreme, cu o mână frecându-și bărbia și cu cealaltă ținând ceașca cu ceai. Apoi goli rapid ceașca și spuse vioi: Îmi dai, te rog, halatul, Davis?

Ar fi preferat să o întâmpine pe Diana îmbrăcat cum se cuvenea, dar nu mai avea timp pentru etichetă și politețuri.

Se întrebase de multe ori când și cum avea ea să reacționeze. Se așteptase ca ea să înceapă bătălia cu el, într-un fel sau altul. Diana nu fusese niciodată capabilă să reziste unei provocări... sau unei dispute legate de vreun testament.

Dar dacă sosirea ei nu avea nimic de-a face cu testamentul? Dacă nu știa deocamdată despre testament? Dumnezeule, spera totuși că ea știa. Însă, oricare ar fi fost varianta corectă, iadul era pe cale să coboare pe pământ.

Se strecură în halatul pe care îl ținea Davis și se îndreptă spre ușă, în timp ce-și lega strâns cordonul. Ieși în galeria largă ce mărginea ambele laturi ale scărilor de forma unei potcoave ce se ridicau din holul de marmură al elegantei locuințe din Cavendish Square. Se opri în penumbra galeriei pentru câteva clipe, ca să privească la invazia care se desfășura la parter.

Holul era plin de grămezi înalte de cufere și de cutii de pălării. Iar în mijlocul lor stătea Diana Sommerville, care tocmai își scotea mănușile, în timp ce împărțea ordine ferme celor doi servitori. Era încadrată de două superbe exemplare sud-africane din rasa Rhodesian Ridgeback, celebrii câini folosiți la vânătoarea de lei. Pentru moment, aceștia păreau calmi, pur și simplu privind în jur cu ochii lor ageri și inteligenți, dar siluetele lor lungi și musculoase păreau mereu pregătite să atace.

– Barlow, îmi poți organiza rapid biblioteca și salonul galben, ca să le pot folosi? Mă îndoiesc sincer că vom primi musafiri în următoarele zile, dar, în orice caz, ar trebui să avem salonul principal pregătit pentru vizitatori cât de repede posibil. Doamnă Harris, ați putea, vă rog, să mergeți la bucătărie și să faceți ordine acolo? Mă aștept să-mi ia ceva timp ca să pun casa asta pe picioare.

Cuvintele erau însoțite de un zâmbet strălucitor, conspirativ, iar cei doi servitori îi răspunseră la zâmbet și încuviințară din cap.

– O pun la punct cât ați clipi, răspunse doamna Harris. Îndrăznesc să spun că familia Trimball a făcut tot ce i-a stat în putință ca să țină casa într-o stare bună, dar...

Ridică din umeri ostentativ. Era greu să te aștepți ca niște simpli îngrijitori să păstreze la standarde înalte o casă nelocuită.

– Hai, Izzy, o să am nevoie de ajutorul tău, dacă domnul Barlow se poate descurca pentru moment fără tine, spuse Diana.

Apoi își ridică rochia de mătase neagră și dispăru din raza lui vizuală, urmată îndeaproape de o cameristă micuță.

Rupert nu știuse cum urma să reacționeze în momentul în care avea să o revadă, dar, în acea clipă, își dădu seama că nimic nu se schimbase. Își dorise să o pedepsească pentru durerea și dezamăgirea

pe care i le provocase, dar tot ce putea vedea era că Diana era minunată ca întotdeauna. Iar el reacționa la fel ca pe vremuri la vederea acelui cap mic, înconjurat de părul luxuriant de culoarea cafelei, ondulat cu măiestrie într-un coc bogat, prins la baza gâtului ei lung, la silueta ei zveltă, care părea să vibreze de energie, la faldurile fustei ei înfoiate de mătase, care se legănau elegant, atingând picioarele lungi de sub ele. Superbe picioare! Pentru o clipă, se lăsă furat de amintirea trupului ei gol plutind deasupra lui, în timp ce îl strângea cu putere între coapsele ei.

Făcu un pas înainte și ieși din penumbră.

– Bună dimineața, Diana!

Își sprijini coatele de balustrada poleită și privi în jos.

Diana Sommerville își dădu deodată capul pe spate. Privi șocată în sus, la silueta aflată în zona galeriilor.

– *Tu?* Ce naiba cauți la mine în casă?

În ochii ei ardea un foc violet, iar chipul îi devenise pământiu, în timp ce se holba cu o furie sălbatică la bărbatul pe care sperase să nu-l mai întâlnească vreodată. Rupert purta un halat de brocart, iar cordonul nu făcea decât să accentueze talia lui zveltă. Buclele arămii îi cădeau în felul acela familiar, încâlcite și dezordonate, peste frunte.

Abia se dăduse jos din pat. În *casa ei*. Nu avea nici un sens. Nu se putea ca el, bărbatul cu care își jurase să nu mai vorbească vreodată, să fie acolo, în fața ei. Și totuși, era. Ca și cum nimic nu se întâmplase, și timpul se dăduse înapoi, la zilele când Rupert Lacey era bine-venit pe proprietatea Sommerville, fiind tratat precum odraslele Sommerville.

– Dispari! îi strigă ea. *Acum!*

Își dădu seama, cu o consternare plină de frustrare, de cât de zadarnic era ordinul pe care i-l dăduse. Nu se putea pune fizic cu el, iar, dacă el ar refuza să plece, nu era ca și cum ea ar avea forța să se lupte cu el ca să-l dea afară pe ușă. Dar de ce era el acolo?

Rupert înjură în barbă. Deci ea nu știa ce se întâmplase. Cum naiba să rezolve situația?

– Am spus să ieși din casa mea! repetă Diana, ignorând sentimentul de zădărnicie, în timp ce se întreba de ce el nu spunea nimic. În orice caz, părea vag stânjenit, o expresie pe care cu greu ar fi putut

vreodată să o asocieze cu colonelul Lacey. Habar n-am cum ai intrat sau de ce ești aici, dar te anunț că îmi încalci proprietatea.

Rupert oftă. Să-i explice Dianei situația când ea era atât de pornită nu era ceva ce-și dorea să facă.

– De fapt, Diana, nu încalc nici o proprietate. Presupun că nu l-ai vizitat încă pe Muldoon?

– Pe Muldoon? Avocatul? întrebă ea, cu o privire care arăta că devenise și mai confuză. Ce treabă are el cu faptul că ai intrat prin efracție și te afli la mine în casă?

– Întâmplarea face că are o foarte mare legătură, spuse el sec și începu să coboare scările. Nu că aș fi comis vreuna dintre faptele de care mă acuzi.

Cei doi câini, care stătuseră în alertă până atunci, la picioarele Dianei, fără să scoată vreun sunet, lătrară la unison, tare și amenințător.

Rupert clipi surprins. El și câinii erau prieteni vechi. Și totuși, făcu un pas înapoi spre galerie. Ostilitatea Dianei era de ajuns pentru a le provoca animalelor instinctul de a o proteja, chiar și împotriva cuiva pe care îl știau de când erau cățeluși.

Diana își puse mâinile pe capetele câinilor care o încadrau, spunându-le încetișor, dar ferm:

– Hera, Hercule...

Animalele se potoliră, dar ochii lor nu-l părăseau pe Rupert, iar mușchii încordați de pe corpurile lor lungi arătau că încă erau în alertă.

Rupert decise să aleagă abordarea de laș și să-l lase pe un profesionist să descurce situația. Uneori, discreția făcea mai multe decât un act de vitejie.

– Când ai sosit în Anglia, Diana?

– Aseară. Dar nu văd ce are asta de-a face cu prezența ta ilegală în casa mea.

Ea îi aruncă o privire nervoasă, care pentru el era dureros de familiară, dar Rupert refuză să-i întâlnească ochii și să-i răspundă pe măsură. Nu erau nici momentul, nici situația potrivite să abordeze lucrurile ca pe vremuri. Dar era convins că aveau să existe destule ocazii, mai târziu.

– Muldoon îți va explica totul, Diana. Îți sugerez să mergi să-l vezi. Știu că nu vrei să auzi nimic de la mine, dar pe el îl vei asculta.

Diana își întoarse privirea de la el și începu să-și plimbe ochii pe muntele de bagaje, ca și cum prezența lor ar fi putut să o ajute cumva să găsească o explicație pentru situația imposibilă și incredibilă în care se afla. Valetul și camerista ei încercau să-și controleze fascinația cu care se holbau la scena ce se desfășura în fața lor. Îl cunoșteau pe colonelul Lacey de când era un puști cu o înclinație spre aventuri poznașe, care își trăia cea mai mare parte a timpului într-o școală cu internat. Știau, de asemenea, cum stau lucrurile în acel moment între domnișoara Sommerville și colonel.

Diana se hotărî. Nu avea cum să facă singură lumină în nebunia aceea, și, dacă Muldoon putea să ofere o explicație, atunci ea era gata să o audă. Ura gândul de a părăsi locuința când Rupert se afla încă acolo. Însă era singura soluție, având în vedere că el nu părea să aibă nici cea mai mică intenție să plece.

– Barlow, poți, te rog, să verifici dacă trăsura e încă afară?

Valetul făcu o plecăciune și se grăbi spre ușa de la intrare, care rămăsese deschisă. Două trăsuri așteptau la scară. Ambii vizitii se chinuiau cu ultimele bagaje prinse pe acoperișul trăsurilor.

– Sunt încă aici, domnișoară Diana. Și încă descarcă.

Se dădu la o parte din calea unui bărbat ce se împleticea cărând un cufăr greu, pe care îl lăsă pe podea cu un oftat de ușurare.

– Atunci, te rog, spune-i unuia dintre vizitii că am nevoie să mă ducă pe Chancery Lane.

– Desigur! Valetul se întoarse spre ușa încă deschisă și fluieră tare în aerul dimineții. Unul din voi trebuie să o ducă pe domnișoara Sommerville pe Chancery Lane.

– Să vă acompaniez, domnișoară Diana? întrebă o femeie slabă, cu trăsături ascuțite, care stătuse într-un colț, mutându-și cu agerime privirea de la stăpâna ei la bărbatul din galerie, ca și cum ar fi urmărit un meci de tenis.

– Nu, mulțumesc, Agnes, răspunse Diana.

Nu avea nevoie de o însoțitoare, iar camerista ei avea lucruri mai importante de făcut în următoarele ore. Își ținu cu fermitate spatele întors către Rupert, ca și cum, dacă îl ignora, se putea convinge că el nu se afla acolo.

– Poți, te rog, să te ocupi de despachetat? Vreau să mă instalez cât mai repede posibil.

–Aveți dreptate. Izzy mă poate ajuta imediat ce doamna Harris nu mai are nevoie de ea.

Diana încuviință din cap, în timp ce-și punea mănușile. Se simțea ciudat, era dezorientată, confuză, în ciuda eforturilor de a lăsa impresia că era imperturbabilă și avea situația sub control. Muldoon, avocatul familiei, avea să descâlcească situația și să o readucă pe Diana în control. Muldoon urma să se asigure că Rupert Lacey avea să plece din casa ei cât ai zice „pește".

–Vizitiul e gata.

–Mulțumesc, Barlow.

Diana trase adânc aer în piept și se îndreptă spre ușă, cu capul sus și spatele drept, spunându-și că nu-l lăsa pe Rupert învingător pe câmpul de luptă. Când avea să se întoarcă, urma să fie pregătită de război.

Capitolul 2

O jumătate de oră mai târziu, Diana coborî din trăsură pe Chancery Lane și se opri pentru un moment pentru a savura căldura blândă a dimineții londoneze de vară, în timp ce-și aduna gândurile. Era încă devreme, nici măcar ora nouă, dar fusese atât de nerăbdătoare să se instaleze în casa din Cavendish Square, încât părăsise la puțin timp după șapte și jumătate hotelul Brown, unde își petrecuse noaptea trecută, după ce sosise din Africa de Sud cu un vas White Star. Era începutul iernii în Cape Town când ea pornise în voiajul de o lună către Londra. Diminețile africane erau reci când se ducea să o urmărească pe Kimberley Diamond antrenându-se pe hipodrom. Aerul rece părea să-i convină de minune calului de curse. Cum avea să se împace iapa cu noua ei casă de la țară, din Anglia?

Dar existau probleme mai stringente în acel moment decât bunăstarea unui cal de curse, oricât de important ar fi fost el. Diana urcă scările care duceau spre o ușă de intrare care avea o plăcuță de bronz ce anunța că acolo se aflau birourile stimabililor avocați Muldoon & Muldoon. Apăsă pe sonerie, și ușa fu aproape imediat deschisă de un slujbaș mai în vârstă, îmbrăcat în redingotă.

Clipi nedumerit către musafirul neașteptat.

– Ah, domnișoară Sommerville, ce plăcere să vă văd! Nu știam că v-ați întors în țară. O scrisoare a fost expediată acum nici o lună către dumneavoastră, în Africa de Sud.

– Deja plecasem, spuse ea, reușind să încropească un zâmbet tremurat. Abia ieri am sosit în Portsmouth, domnule Bates. Credeți că e posibil să-l văd pe domnul Muldoon?

– Da, da, bineînțeles. Îi spun imediat că sunteți aici. O să fie așa încântat să vă vadă, spuse bărbatul, ținându-i ușa deschisă. Vă rog, poftiți, domnișoară Sommerville.

– Mulțumesc!

Intră după el în foaierul înghesuit din care pornea un rând de scări înguste. Aerul era îmbâcsit și mirosea a praf, un miros pe care și-l amintea de la vizitele precedente la avocații familiei. Un miros ca de pod plin de cărți vechi și de grămezi de manuscrise. Era ceva reconfortant în familiaritatea aceea, așa cum era și domnul Muldoon, care cobora acum grăbit pe scări, cu obrajii îmbujorați și la fel de rotofei ca întotdeauna. Se înclină cu o curtoazie de modă veche și îi sărută mâna.

– Draga mea domnișoară Sommerville... Diana... Ți-am scris acum nici o lună. Mi-aș fi dorit să fi știut că erai în drum spre casă.

– După ce tatăl meu a murit, la atât de scurt timp după fratele meu, mi-a fost greu să mai stau în Africa de Sud, spuse ea cu același zâmbet tremurat

– Da, da, înțeleg, zise el apucând-o strâns de mână. Nici nu pot să-ți spun cât de rău îmi pare, atât pentru moartea lui Sir Geoffrey, cât și pentru cea a fratelui tău. Să-ți dai viața atât de tânăr, luptând pentru țara ta, e o moarte onorabilă, dar îmi dau seama că asta nu poate fi vreo consolare.

– Nu, chiar nu e, aprobă ea, simțind, pe lângă valul de durere, o furie care mocnise în ultima vreme mult prea aproape de suprafață. E absolut inutil să mori într-un război pentru aur și diamante.

Domnul Muldoon își înclină capul ca și cum se pregătea să o aprobe, dar, după o scurtă pauză, spuse cu un ușor reproș în glas:

– Aurul și minele acelea de diamante stau totuși la baza averii considerabile de care se bucură familia ta.

Diana simți că îi iau foc obrajii de enervare. Avocatul făcea presupuneri pe baza serviciilor pe care le oferise timp de atâția ani familiei Sommerville.

– Probabil, domnule Muldoon, dar viața fratelui mea valora mai mult decât averea aceea, indiferent de cât de plăcut ar fi să te afli în posesia ei.

Avocatul se dădu înapoi plecându-și capul, precum o broască țestoasă ce se retrage în carapace. Uitase cât de pătrunzători puteau fi ochii violet ai celor din neamul Sommerville. Combinați cu sclipirea acea furioasă, te ardeau precum un explozibil.

Diana își regretă imediat izbucnirea. Trebuia să-și țină gura. Aceea fusese întotdeauna marea ei problemă... faptul că spunea exact ce-i trecea prin cap, fără vreo pauză plină de tact, fără

vreun moment vital de reflecție. Jem avusese aceeași problemă, dar își controla totuși impulsurile mai bine decât o făcea sora lui mai mică. Rupert, bineînțeles, nu-și arăta colții decât atunci când era în interesul lui să facă asta. Dar, bineînțeles, Rupert nu era un Sommerville, deși se purta ca și cum ar fi fost.

Ceea ce o aduse la scopul acelei vizite. Dar, înainte să apuce să spună ceva, domnul Muldoon interveni:

– Sunt foarte încântat să te văd, draga mea. Având în vedere că nu mi-ai primit scrisoarea care îți explica în detaliu situația, trebuie să-ți prezint personal toate aspectele. Să mergem, te rog, la mine în birou.

Diana simți primii fiori de teamă. Până atunci, crezuse că lucrurile era foarte clare. Îl urmă într-o cameră prăfuită, ticsită cu hârtii și cu cărți, cu ferestre soioase de la aerul greu al Londrei și impregnate cu duhoare de cărbune și fum de la barjele care treceau pe râu. Ea luă scaunul oferit și așteptă în timp ce avocatul scoase un dosar gros dintr-un fișet plin până la refuz și se așeză de partea cealaltă a mesei.

Petrecu câteva minute răsfoind hârtii și punându-le în ordine, înainte să-și împreuneze, în sfârșit, mâinile pe dosarul din fața lui și să o privească pe Diana cu gravitate, pe deasupra monoclului. Frica îi gonea acum Dianei prin vene, în timp ce aștepta, ținându-și răsuflarea, ca avocatul să înceapă să vorbească.

– După cum ești deja la curent, Diana, tatăl tău, Sir Geoffrey Sommerville, a stipulat ca, după moartea sa și a lui Lady Sommerville, averea lui să fie împărțită egal între tine și fratele tău Jeremy. Averea e compusă din reședința Deerfield, inclusiv și domeniul din jurul acesteia, ferma din Kent, casa din Londra din Cavendish Square și proprietatea din jur, aurul și minele de diamant din Kimberley, Africa de Sud.

Avocatul se opri, iar Diana se uită la el întrebător.

– Da, așa este, înțeleg toate astea, domnule Muldoon. Și, pentru că fratele meu a murit, întreaga avere îmi revine. Nu-i așa?

Avocatul își drese glasul.

– Mă tem că nu e chiar atât de simplu.

Un monstru începu să prindă forme în capul Dianei. Ea sări drept în sus, cu privirea ațintită asupra avocatului.

– Cum așa? Jem nu are nici un fel de moștenitori.

– Fratele tău, Jeremy Sommerville, și-a făcut propriul testament. Și i-a lăsat jumătate din avere colonelului Rupert Lacey, un prieten apropiat din copilărie și, totodată, camarad de armată, din câte înțeleg.

Monstrul din capul ei, acum pe deplin format, începu să urle. Era albă ca varul, incapabilă să scoată un sunet, iar ochii ei ciudat de goi îl fixau pe avocat.

Muldoon o privi neliniștit.

– Să-ți aduc un pahar cu apă? Sau poate o ceașcă de ceai?...

Diana făcu semn că nu era nevoie, cu palma apăsată peste gură, în timp ce se uita în gol.

– Așa ceva nu e posibil, murmură ea, atât de încet, încât avocatul abia reuși să o audă. Nu e posibil ca Jem să-mi fi făcut așa ceva, spuse ea, clătinând cu putere din cap. Cred că vă înșelați, domnule Muldoon.

Dar, de fapt, știa că avocatul nu se înșela. Muldoon nu făcea greșeli – în orice caz, nu de o asemenea magnitudine. Iar Rupert o avertizase, la urma urmei, deși nu avusese curajul să i-o spună chiar el.

– Mă tem că nu, draga mea. Îi întinse un document din grămada de hârtii pe care o avea în față. Aceasta este o copie a testamentului fratelui tău. Este redactat cu martori și semnat, aproape imposibil de contestat.

Diana luă documentul cu degete tremurânde și se forță să-l citească atent. Apoi îl citi din nou. Era, într-adevăr, scrisul de mână al lui Jem, iar documentul era semnat de el, în prezența martorilor, care erau doi colegi ofițeri. Jem era foarte minuțios când își punea ceva în cap. Dar de ce îi făcuse *așa ceva?* Oh, ea știa că el și Rupert erau apropiați și că rămăseseră așa chiar și după ce se produsese dezastrul dintre sora lui și prietenul lui cel mai bun. Dar nici în cele sumbre vise nu și-ar fi închipuit că el ar trăda-o în asemenea hal. Îi dăduse lui Rupert jumătate din tot, inclusiv din Kimberley Diamond, calul de curse pe care îl cumpăraseră împreună, îl antrenaseră și a cărui carieră o plănuiseră împreună.

Îi înapoie avocatului documentul.

– Și nu poate fi făcut nimic?

Avocatul clătină din cap.

– Bineînțeles, ai putea să negociezi și să ajungi la o înțelegere amiabilă cu Lacey... prin care să împarți cumva proprietățile sau să vinzi unele dintre acestea și să împărțiți suma obținută. Aș fi mai mult decât fericit să facilitez aceste negocieri și să întocmesc documentele pentru o asemenea înțelegere. Îți sunt la dispoziție indiferent de cum alegi să procedezi, draga mea. Sunt în serviciul familiei Sommerville de peste douăzeci de ani.

Diana se ridică și porni spre ușă.

– Mulțumesc. Am nevoie de timp de gândire. O să revin când voi decide cum vreau să procedez în acest caz, spuse Diana cu voce calmă.

Avocatul o urmă pe scările înguste, apoi îi ținu ușa de la intrare deschisă. Diana ieși în lumina blândă a razelor de soare. Trăsura o aștepta la colț. Domnul Muldoon se repezi să-i deschidă portiera. Diana păși în interiorul întunecat, mulțumind absent avocatului printr-o înclinare a capului.

Vizitiul se aplecă spre ea.

– Înapoi la Cavendish Square, milady?

– Da, mulțumesc.

Îi întinse mâna lui Muldoon.

– O să vă contactez după ce voi analiza toate opțiunile.

El își înclină capul în semn că a înțeles, închise portiera și se dădu înapoi. Vizitiul smuci din hățuri, și trăsura se puse în mișcare.

Diana se sprijini de bancheta din piele crăpată, vag conștientă că mâinile îi tremurau. Se uită la ceas și văzu, cu surprindere, că era doar ora 10.00. Se simțea ca și cum trecuseră săptămâni întregi în cele câteva ore care se scurseseră de la momentul în care se trezise în acea dimineață, la hotelul Brown, de pe Dover Street. Privi prin fereastra soioasă a trăsurii la străzile aglomerate și se gândi la cât de diferite erau de peisajele luxuriante ale drumurilor africane, la apele curate și strălucitoare ale fluviului Orange, atât de diferite de ale Tamisei, care se strecurau, cenușii, aglomerate și zgomotoase prin Londra.

Apoi, fără legătură, gândurile îi zburară la cât de mult se schimbase moda de la ultima ei vizită la Londra. Se întrebă dacă era posibil ca viața ei să revină la normal, la un moment dat, astfel încât să poată contempla ideea unei ieșiri la cumpărături cu prietenele. Nu le mai văzuse pe Petra și pe Fenella de când se încheiase sezonul lor

de debutante, în urmă cu doi ani. Iar, după aceea, ea, logodită în secret cu Rupert Lacey, plecase împreună cu familia în Africa de Sud. Ei doi ar fi trebuit să se căsătorească la Cape Town, unde Rupert și fratele ei, Jem, luptau cu burii pentru a proteja aurul și diamantele engleze. Când războiul avea să se încheie, plănuiau să se întoarcă în Anglia și să-și înceapă viața de familie.

De pe bancheta îngustă a trăsurii, Diana își îndreptă spatele. Cum de putuse vreodată să iubească atât de pasional un bărbat care acum era blestemul vieții ei? Era o întrebare care o măcina de când descoperise toată înșelătoria. Îl provocase să-și dovedească inocența, dar el nu o făcuse. Amintirea trădării, rece și dureroasă, încă o înțepa. Pentru un moment, simți mirosul câmpiei africane, briza dinspre fluviul Orange și căldura soarelui care îi mângâia ceafa, în acea după-amiază în care îi pusese întrebarea, pe un ton blând, încrezătoare în dragostea și în loialitatea lui. Iar el pur și simplu nu făcuse decât să se uite la ea serios, cu ceva ciudat pândind în ochii lui de un verde senin, la fel de pătrunzători ca întotdeauna. Apoi, după un lung moment de tăcere, ridicase din umeri, ca și cum subiectul era îngrozitor de banal, se întorsese și plecase, lăsând-o acolo, pe malul fluviului, de parcă și ea ar fi fost un element îngrozitor de banal în viața lui.

Trăsura intră în Cavendish Square și opri, pentru a doua oară în acea zi, în fața reședinței Sommerville. Numai că nu mai era doar reședința Sommerville. Jumătate din ea îi aparținea lui Rupert Lacey. Dar nu puteau trăi sub același acoperiș. Până și Rupert trebuia să-și dea seama de asta. Lumea bună ar fi fost scandalizată. Ea nu dădea nici doi bani pe ce zicea lumea, dar era sigură că nici ea, nici el nu ar fi putut suporta să trăiască atât de aproape unul de altul.

Deschise portiera și sări din trăsură, căutând în poșetă bani pentru vizitiu. Odată ce avea să se instaleze cum se cuvenea, plănuia să angajeze cel puțin doi servitori care să se ocupe doar de intrarea în reședință, să plătească vizitiii, să recepționeze coletele și să întâmpine musafirii.

Putea să încerce să răscumpere de la Rupert partea lui. Își permitea. Iar casa nu avea pentru el aceeași semnificație pe care o avea pentru ea. Exact! Aceea era rezolvarea! Faptul că găsise o soluție atât de rațională îi dădu un impuls de energie pozitivă.

Se uită în sus, la casă. Părea nemișcată, somnoroasă, în așteptare. Bătrânii Trimball, îngrijitorii care trebuiau să se asigure că nu pătrunde ploaia prin acoperiș, că hornurile sunt desfundate și că șoarecii nu dansează pe masa din bucătărie, fuseseră singurii ocupanți ai locuinței prăfuite de la ultima ei vizită.

Jem fusese și el acolo cu ocazia acelei vizite. Fără fratele ei, casa avea să-i pară ciudată. La gândul acesta, îi pieri o parte din energia plină de speranță. Își aminti de sezonul în care ea își făcuse debutul, iar casa era plină de veselia lui Jem și a colegilor lui din Regimentul de Dragoni.

Fusese angajată o întreagă armată de servitori, aceștia ocupându-se de toate nevoile stăpânilor, exprimate sau nu. Dar, de la moartea lui Jem, la Mafeking, orice făcea Diana, oriunde mergea, durerea provocată de absența fratelui ei nu făcea decât să se accentueze.

Diana urcă scările și bătu o singură dată în ușă, cu mânerul de bronz în formă de cap de leu. Barlow deschise aproape instantaneu, iar câinii de la picioarele lui o întâmpinară dând încântați din coadă. Diana aruncă o privire de-a lungul holului. Nu era nici urmă de Rupert, așa că răsuflă ușurată. Dar pentru puțin timp.

– Ah, te-ai întors, spuse el din ușa salonului de mic dejun. Cum a mers cu Muldoon?

Ea îl privi cu răceală. Rupert se îmbrăcase în uniformă. Tunica roșie îi accentua umerii lați, iar pantalonii strâmți îi puneau în evidență șoldurile înguste. „De ce-a trebuit să-i observ fizicul?“ Nu voia să-l observe pe Rupert în nici un fel, cu atât mai puțin cu acel tremur de dorință pe care nu și-l putea stăpâni.

– Cam cum crezi că a mers? îl întrebă ea cu voce rece, în vreme ce ochii ei aruncau spre el sloiuri de gheață violet.

Nu era o întrebare la care aștepta un răspuns. Rupert clătină încetișor din cap.

– Va trebui să mă ierți, Diana. Sosirea ta neanunțată m-a cam pus în dificultate. Din nefericire, nu este nici neașteptat, nici plăcut, dar mă lasă fără posibilitatea de a avea o conversație antrenantă.

– Serios? întrebă ea, ridicând a batjocură din sprâncenele delicate.

– Dacă dorești să iei micul dejun, întreaga masă e a ta, spuse el, arătând spre salonul din spatele lui. Pot să-ți recomand heringul.

– Ciudat, mi s-a tăiat pofta de mâncare. Așa că să mă scuzi, spuse ea răsucindu-se pe călcâie și pornind spre scări, încadrată de o parte și de cealaltă de cei doi câini.

Rupert se mișcă ușor înainte și se așeză la capătul scărilor, fără să o blocheze, dar stându-i evident în cale.

– Diana, nu avem cum să scăpăm de asta. Haide, te rog, să încercăm să ajungem la o înțelegere civilizată. Sunt dispus să fac anumite compromisuri, și, dacă și tu lași de la tine, am putea să trecem ușor prin asta și să evităm vărsarea de sânge.

Diana izbucni în râs, un hohot delicat care nu conținea altceva decât dispreț.

– Ai fost întotdeauna prea sigur pe tine, Rupert. De fapt, domnul Muldoon a sugerat deja câteva soluții. Acum, dacă îmi permiți...

Își adună fustele, trecu de el și porni spre scări, lăsând în urmă un parfum delicat de flori de portocal.

Rupert o privi cu o ușoară încruntare, în timp ce ea urca scările. Dacă Diana voia război, atunci avea să-i dea război. Dar ce *soluție* avea ea în cap? Oh, ei bine, decise el, probabil avea să afle destul de rapid. Se întoarse la heringul de la micul dejun.

Capitolul 3

Diana intră în dormitor, cu cei doi câini după ea. Închise ușile duble în urma ei și se sprijini de ele, pentru câteva momente, într-o încercare de a-și recăpăta calmul. Nu avea nimic de câștigat dacă fiecare întâlnire cu Rupert era atât de ostilă, încât făcea ca o conversație rațională să fie imposibilă între ei.

Agnes se întoarse de la garderobă, unde netezise faldurile unei rochii pe care tocmai o atârnase acolo.

– Ah, iată-vă!

Își privi stăpâna cu ochi ageri. Avusese grijă atât de Diana, cât și de Jem pe când erau copii. Apoi, când Diana fusese trimisă la o școală cu internat, se ocupase de Lady Sommerville, atât în Anglia, cât și în Africa de Sud, iar, după moartea acesteia, își mutase toată atenția asupra fiicei ei. Lady Sommerville murise exact când Diana termina școala, așa că transferul ei în slujba fetei se produsese natural. Agnes o ghidase pe Diana prin sezonul ei de debutantă mai eficient decât o făcuse mătușa fetei, care avusese misiunea de a o introduce pe orfană în societate.

– N-ați mâncat nimic în dimineața asta, spuse Agnes, care remarcase fața palidă a tinerei. Izzy, fugi jos la bucătărie și adu niște cafea, pâine prăjită și două ouă fierte.

Camerista era în genunchi în fața unui cufăr deschis.

– Imediat, domnișoară Agnes, spuse Izzy, care se chinui să se ridice, apoi se repezi spre ușă.

Făcu o reverență grăbită în fața Dianei, apoi ieși.

– Dar chiar nu mi-e foame, Agnes, protestă fără convingere Diana, pentru că știa că vorbele ei nu urmau să aibă nici un efect asupra dădacei care o crescuse.

– O să vă fie, în curând, replică Agnes, continuând cu munca de despachetat. Toată hoinăreala de la prima oră a dimineții... Nu știu

la ce o să ducă toate astea. Ce-o să spună Excelența Sa... chiar nu știu, spuse Agnes bombănind încet.

Diana presupuse, și avea dreptate, că acele comentarii bombănite se refereau și la prezența lui Rupert în casă. Se așeză pe imensul fotoliu capitonat de la fereastră și își scoase pantofii. Își strângea și își relaxa degetele de la picioare, în timp ce încerca să se bucure de acea cameră familiară. Vechiul ei dormitor avea un efect minunat de liniștitor. Fusese mereu locul ei preferat, cu tapetul lui de un albastru blând, cu draperiile crem de catifea, cu cuvertura aurie din mătase întinsă peste salteaua umplută cu pene și covorul luxos, albastru și auriu, de Axminster. Tatăl ei plănuise să introducă în casă noul iluminat electric, dar murise înainte să-și îndeplinească acea dorință. Într-un fel, Dianei nu-i părea rău, căci îi plăcea lumina caldă asigurată de iluminatul cu gaz. Dar era conștientă că, la un moment dat, trebuia să se supună și ea progresului și să folosească iluminatul electric.

Izzy se întoarse, chinuindu-se cu o tavă încărcată pe care o puse pe o masă mică de lângă fereastră.

– Doamna Trimball a făcut jeleu din merele din grădină, ca să mâncați cu pâine prăjită, spuse ea. Să vă torn cafea?

– Te rog, spuse Diana, mutându-se pe un scaun de lângă masă.

Spre surpriza ei, descoperi că îi era totuși foame. Hera și Hercule se întinseră oftând și își lăsară capetele pe picioarele ei. Diana tăie partea de sus a primului ou, adăugă din belșug sare pe gălbenușul scos la iveală, apoi afundă lingurița de argint în interiorul auriu și cremos.

Simțea cum energia pozitivă îi revenea cu fiecare gură de cafea pe care o lua. Rupert era primul obiectiv de pe lista ei. Odată ce problema era rezolvată – și Diana respinse gândul că nu s-ar putea rezolva –, putea să se întoarcă liniștită la ale ei. Le scrisese Petrei și Fenellei încă din Africa de Sud, spunându-le datele între care avea să călătorească și ziua în care se aștepta să ajungă la casa ei din Londra. Avea să le scrie din nou și să le anunțe că sosise. Știa că, dacă erau în Londra, aveau să vină imediat să o viziteze. Se însenină și mai mult la gândul că avea să își revadă, în curând, prietenele. Apoi trebuia să discute cu Barlow și cu doamna Harris despre servitorii care trebuiau angajați pentru a pune casa la punct. Dar nu era nevoie ca Diana să se implice personal în angajarea lor,

căci menajera și valetul știau mai bine decât ea de ce fel de oameni aveau nevoie.

Oare era în casă și Davis, ordonanța lui Rupert? Așa ar fi trebuit. Rupert încă făcea parte din armată, iar loialitatea lui Davis față de colonelul Lacey era de neclintit.

O bătaie ușoară în ușă întrerupse gândurile Dianei. Izzy sări și merse să deschidă ușa.

– Colonelul Lacey cere permisiunea de a se bucura de compania domnișoarei Sommerville în bibliotecă – și asta cât mai devreme posibil, anunță Barlow, pe vocea lui neutră, lipsită de orice inflexiune.

Oh, colonelul avea să fie nevoit să aștepte. Diana plănuia să fie disponibilă pentru o întrevedere cu el doar peste câteva ore. El n-avea decât să se învârtă prin bibliotecă și să-și frângă mâinile, în așteptarea acelui moment.

– Barlow, anunță-l, te rog, pe colonel, că am recepționat mesajul, spuse ea cu răceală.

– Foarte bine, milady, spuse valetul, încercând să-și controleze un zâmbet.

Fusese martorul multor ciondăneli între tânărul Rupert și domnișoara Diana de-a lungul timpului. Stăpânul Jem era cel care, de obicei, arbitra acele înfruntări. Dar multe lucruri se schimbaseră de atunci. Sclipirea de amuzament din ochii lui Barlow se topi. Închise ușa și porni să transmită mesajul.

Rupert era în bibliotecă, încăperea din casă ce i se părea cea mai neutră. Cei doi Trimball dăduseră la o parte învelitorile care fereau mobila de praf, măturaseră și lustruiseră cât timp Diana fusese la avocat. Camera prinsese din nou viață. Stătea în fața ușilor înalte, în stil franțuzesc, care dădeau spre mica grădină împrejmuită de ziduri din spatele casei, când Barlow veni să-i transmită mesajul. Făcu o grimasă; așadar, Diana avea chef de jocuri.

– Informeaz-o, te rog, pe domnișoara Sommerville, că am câteva întâlniri programate la Horse Guards, comandamentul militar. Nu o să mă întorc până spre după-amiază. Sper că va fi disponibilă până atunci.

– Foarte bine, domnule colonel, spuse Barlow înclinându-se.

– Oh, și, Barlow, poți, te rog să-i transmiți lui Davis să trimită la grajduri după calul meu?

Valetul se înclină din nou și ieși din bibliotecă. Pentru un moment, avusese senzația că e angajat la doi stăpâni. Plecă în căutarea ordonanței colonelului.

Era greu pentru Rupert să reziste imboldului de a se repezi pe scări ca s-o înfrunte pe Diana. Se surprinse deja în fața ușii, cu câteva vorbe de duh pe buze, însă reuși să se oprească. Dacă el nu-și ținea cumpătul, Diana avea un avantaj asupra lui. Și nu avea de gând să lase așa ceva să se întâmple. Lăsase garda jos cu ea, ceea ce învățase încă de când era copil că nu trebuia să facă cu nimeni, iar ea profitase și aproape îl distrusese. Nu avea să-i dea șansa să-l distrugă cu adevărat.

În dormitorul ei, Diana tocmai își termina tacticos micul dejun.

– Cred că o să mă schimb de rochie. Mă simt de parcă am avut-o pe mine timp de o săptămână, spuse tânăra.

– Mai ieșiți pe undeva astăzi, domnișoară Diana?

– Nu. Am scrisori de redactat și trebuie să discut despre o serie de aranjamente legate de casă cu doamna Harris și cu Barlow. Vreau să aducă această casă la starea ei normală cât mai repede posibil.

– Atunci, ceva ușor și confortabil, spuse Agnes, examinând conținutul garderobei. Asta, cred, adăugă ea, în timp ce scutura faldurile unei rochii simple, de muselină. Nu are nevoie de corset, în cazul în care nu doriți să purtați unul când vă aflați în casă.

Dar avea acea rochie să-i ofere suficientă protecție pentru a-l înfrunta pe Rupert, ceea ce trebuia să facă mai târziu în acea zi, după ce îl făcea să aștepte îndeajuns? Însă el o văzuse îmbrăcată cu mai puțin, considerabil mai puțin, își aminti Diana. Nu putea să-și șteargă din memorie acele momente, așa că nu mai conta. Iar un corset, cu armăturile și șireturile lui, era ultimul lucru de care avea chef în acele momente. Dintr-un motiv necunoscut, avea senzația că, dacă nu purta ceva care să o sufoce fizic, mintea ei urma să fie mai ageră în duelul cu Rupert. Teoretic, nu părea să aibă prea mult sens, dar pentru ea avea.

– Rochia aceea e numai bună, Agnes, spuse ea.

O jumătate de oră mai târziu, coborî în bibliotecă. Barlow deja îi transmisese mesajul de la Rupert, așa că nu se aștepta să-l găsească acolo. În consecință, Diana discută cu doamna Harris și cu Barlow, îi scrise mătușii ei care locuia pe Albemarle Street, știind că orice întârziere ar fi fost văzută de aceasta drept o neglijență crasă, apoi

le scrise Petrei și Fenellei, cu speranța că și cele două prietene se aflau în Londra.

Sigilă scrisorile, i le înmână lui Barlow, apoi se întinse pe una din pernele de piele groasă ale canapelei și închise ochii. Fusese o zi lungă și stresantă, și brusc se simțea obosită. În bibliotecă era cald, de la razele de soare care se strecurau în cameră prin fereastra largă. O muscă amețită bâzâia încet la geam, și somnul se strecură pe nesimțite, făcând pleoapele Dianei să devină brusc grele.

Capitolul 4

Rupert păși încetișor în bibliotecă, până în fața canapelei. Se opri și privi în jos la Diana, care dormea. Un zâmbet ușor îi înflori pe buze. Părea atât de senină, ca și cum nimic nu i-ar fi putut tulbura liniștea. Gura ei era moale și relaxată, pleoapele ei fine precum hârtia ascundeau superbii ei ochi, iar genele lungi și închise la culoare păreau două semiluni pe fața albă ca laptele. Mama Dianei fusese, la vremea ei, o celebră frumusețe, iar fiica moștenise acele minunate trăsături. „Dar nu a moștenit și caracterul lui Lady Sommerville", se gândi Rupert cu tristețe, dar și cu o umbră de amuzament. Mama Dianei fusese serenitatea întruchipată. Nimic nu reușea să o tulbure. Străbătuse cu calm și demnitate valurile agitate ale vieții, alături de soțul ei, care avea un temperament foarte aprig, iar pentru asta Sir Geoffrey o adorase.

Diana moștenise temperamentul tatălui și frumusețea mamei, o combinație sălbatică și amețitoare pentru cei care trăiau în preajma ei. Și mai ales pentru norocoșii – ori poate ghinioniștii – care o iubeau.

Diana deschise ochii și, pentru un moment, privi mirată în sus, la el, ca și cum nu-și dădea seama unde se afla. Un zâmbet îi tremură pe buze, dar apoi dispăru abrupt, când se trezi de-a binelea. Își coborî brusc picioarele de pe canapea și își îndreptă corpul. El se dădu un pas înapoi, ca să pună un pic de distanță între ei.

– Ai dormit bine? întrebă el pe un ton ce se voia relaxat, de parcă nu simțea tensiunea crescândă ce se strângea în jurul lor precum o frânghie.

– A fost o zi grea, răspunse ea cu o ironie apăsătoare.

– Sunt convins.

Se retrase către șemineu și rămase acolo, cu un braț întins pe polița de deasupra și cu un picior încălțat în cizmă pe grilajul de bronz. Era întruchiparea relaxării.

– Cu ce ai dori să începem? întrebă el calm.

Diana încă simțea urmele somnului împăienjenindu-i mintea, împiedicând-o să gândească limpede, și trebuia să fie alertă pentru a face față confruntării cu el. Se întinse din nou pe pernele de pe canapea, sprijinindu-și capul. Se uita la el gânditor.

– Cum de ți-a reușit, Rupert? întrebă ea pe un ton curios.

– Ce anume să-mi reușească?

– Ei, haide, știi foarte bine ce vreau să spun. Cum *naiba* ai reușit să-l convingi pe Jem să facă așa ceva? Să mă trădeze? întrebă ea pe un ton atât de ascuțit, încât el avu senzația că avea să-l taie.

– Ce te face să crezi că am făcut ceva, Diana?

Ea se ridică din nou, săgetându-l cu priviri de foc violet.

– Pentru că nu m-ar fi trădat vreodată dacă nu ar fi fost constrâns să o facă! Deci ce ai făcut?

– N-am făcut nimic, spuse el calm. Prin acuzațiile pe care le aduci întinezi și onoarea mea, și pe cea a fratelui tău. Jem era bărbat în toate firea și nu s-ar fi lăsat influențat. Știi foarte bine.

– Nu ar fi făcut niciodată ceva ce știa că m-ar răni dacă ar fi avut de ales, replică ea. Așa că am tras concluzia că, din cine știe ce motiv, nu a avut încotro. Și pentru că, din câte se pare, tu ești beneficiarul acelei decizii și știu ce influență obișnuiai să ai asupra lui, te întreb din nou *ce ai făcut ca să-l convingi să-ți lase partea lui de avere.*

Simțindu-se în dezavantaj, Diana se ridică de pe canapea, cu rochia de muselină unduindu-i-se pe trup. Era înaltă, iar Rupert avea doar câțiva centimetri în plus față de ea, așa că ochii lor se aflau aproape la același nivel când ea îi înfruntă privirea.

Rupert trase adânc aer în piept. Ea încerca să-l facă să-și piardă cumpătul, lucru cu care era deja obișnuit. O cunoștea de pe vremea când era adorata soră în vârstă de opt ani a celui mai bun prieten pe care îl avea el la școală. De cele mai multe ori, fetița se dovedea o prezență enervantă, cu excepția cazurilor în care aveau nevoie de ea, în jocurile lor, când îi părea mai acceptabilă. Până într-o zi, când Diana se schimbase. Cât de bine își amintea acea vacanță în care ea se întorsese la reședința Deerfield purtând părul prins delicat

în creștet și cu gâtul ei lung descoperit. Până atunci, o văzuse doar cu părul prins într-o coadă groasă, împletită. Și, tot în acea vacanță, genunchii ei mereu murdari și plini de zgaibe, de la năzbâtiile din copilărie, fuseseră acoperiți de fuste care se întindeau până peste glezne.

Însă spiritul nu i se schimbase: era la fel de năbădăioasă ca întotdeauna, pregătită tot timpul pentru o nouă provocare. Și, în toții anii furtunoși care se scurseseră de la acea vară, Rupert pendulase între a-i accepta provocările și a încerca să reziste tentației. Cea din urmă variantă nu-i reușise foarte des. De obicei, tentația era prea mare.

Și totuși, în acea zi, având în vedere descoperirea șocantă și informațiile pe care le primise dimineață, întrebările ei furioase erau probabil de înțeles, în ciuda acuzațiilor insultătoare pe care se bazau. Rupert era decis să nu-i răspundă la acuzații. Deocamdată. Avea să o facă atunci când – dacă se întâmpla așa ceva – ea avea să fie cu adevărat deschisă să afle adevărul.

– După cum am spus, Jem era propriul său stăpân. Mă surprinde că poți pune asta la îndoială, având în vedere că aveți același temperament încăpățânat. Dar, în această situație, și pot să înțeleg bine poziția ta, putem încerca să fim civilizați și să găsim o soluție?

Diana tăcu pentru câteva momente. Dacă ea voia ca el să accepte soluția propusă de Muldoon, nu avea nimic de câștigat din a provoca un război între ei.

– Da, ai dreptate, spuse ea împăciuitor.

El zâmbi.

– Ți-ai cam călcat pe inimă să spui așa ceva, draga mea. Nu, iartă-mă, zise el, ridicându-și mâinile într-un gest de pace, când văzu că mânia se aprindea din nou în ochii ei. N-am putut să mă abțin, dar a fost de-a dreptul urât din partea mea. Te rog, hai s-o luăm de la început!

Aveau atâtea lucruri în comun în trecut, se gândi Diana. Ani care fuseseră încărcați de multă pasiune – și bună, și rea. Închise ochii pentru câteva secunde, apoi spuse:

– Foarte bine. Îl chemi, te rog, pe Barlow? Aș dori un pahar cu vin de Xeres.

El îi făcu pe plac, iar, când valetul apăru, îi ceru să le aducă o carafă cu vin. Barlow își mută rapid privirea între cei doi.

– Imediat. Doamna Harris întreabă dacă veți lua cina acasă și la ce oră ați dori să fie servită.

– O să iau cina în camera mea, mulțumesc, Barlow, spuse Diana repede.

Oricare ar fi fost armistițiul la care urma să ajungă cu Rupert, în următoarele ore, era convinsă că nu merita celebrat cu o cină în doi.

– Iar eu o să cinez la club, spuse Rupert.

Barlow se înclină și se retrase. Liniștea se lăsă din nou în bibliotecă, până când valetul se întoarse cu o carafă cu vin și două pahare.

– Cămara e aproape goală, domnișoară Diana, așa că mă tem că nu avem nici un fel de prăjituri care să meargă cu vinul. Dar doamna Harris și doamna Trimball fac chiar acum o listă de cumpărături și o să-l trimită pe Billy, băiatul familiei Trimball, să cumpere câte ceva de la magazinele Fortnum.

– Da, perfect, mulțumesc, răspunse Diana, oarecum distrată.

Nu se putea gândi la treburi gospodărești în acel moment. Luă paharul pe care i-l întindea valetul și gustă din lichidul auriu. Vinul părea să o încarce cu energie, așa că, în momentul în care valetul ieși, spuse vioi:

– Există un mod prin care putem rezolva această situație imposibilă. Deci, hai să discutăm, propuse ea.

– Cu mare drag. Nu că, personal, aș considera situația imposibilă.

– Dar bineînțeles că este imposibilă, spuse ea simțind cum își pierde răbdarea. Doi oameni necăsătoriți locuind sub același acoperiș? Gândește-te la ce scandal ar ieși! Iar mătușa Tabitha ar face apoplexie.

El începu să râdă.

– De când îți pasă ție de ce crede lumea și de scandaluri, draga mea? Dar, de dragul aparențelor, aș sugera să insinuăm că ne-am căsătorit în Africa de Sud. Din câte am înțeles de la Jem, logodna noastră nu a fost chiar un secret bine păstrat, deși nu a fost niciodată anunțată oficial. Jem mi-a mai spus că tu ai ales să nu informezi rudele și prietenii care au fost implicați în acel secret că am rupt logodna. Sau te-ai răzgândit cumva?

Diana se uita la el stupefiată. Din câte știau cei apropiați ei, inclusiv mătușa Tabitha, Diana plecase în urmă cu un an și jumătate în Africa de Sud, logodită în secret cu Rupert Lacey. Pur și simplu, neglijase să-i anunțe pe cei de acasă că mariajul

ei nu se finalizase. Voiajul de o lună, pe mare, o separase de cei apropiați. Iar acea după-amiază, în care ea și Rupert se despărțiseră, o lăsase atât de rănită, încât se simțise mult timp de parcă cineva îi jupuise pielea de vie. Nu avusese curaj să scrie imediat cuiva despre ce se întâmplase între ei, pentru că ar fi retrăit toată durerea. Așa că se gândise să lase timpul să treacă și să-i vindece rănile, iar apoi, când avea să se întoarcă la Londra, să le spună relaxată oamenilor că rupsese logodna, ca și cum ar fi fost un subiect oarecare de conversație.

Pe deasupra, în vremea despărțirii ei de Rupert, sănătatea tatălui ei devenise tot mai șubredă, iar interesul lui față de lumea din jur începuse să se rezume doar la războiul din Africa de Sud și la minele de aur și de diamante ale familiei. Jem plecase să lupte cu burii, pentru a proteja interesele familiei, lăsând-o pe ea să aibă grijă de tatăl lor, care se dovedise un pacient din ce în ce mai irascibil și mai rupt de realitate. Iar ea făcuse singurul lucru care era posibil în acea situație: își ascunsese propria suferință într-un colț îndepărtat al minții, în timp ce se concentra la îngrijirea tatălui ei.

Moartea lui Jem, în lupta cu burii de la Mafeking, se dovedise lovitura finală pentru tatăl ei. Starea lui se agravase rapid, iar ea îl îngrijise până când bărbatul își dăduse ultima suflare. Ultima dată când îl văzuse pe Rupert fusese la înmormântarea tatălui ei. Sir Geoffrey fusese ca un tată pentru el de când avea 12 ani. Însă, la înmormântare, Rupert se ținuse departe de Diana, stând undeva în spate și plecând imediat ce se încheiase ceremonia. Iar ea abia îi remarcase atunci prezența sau plecarea. Moartea lui Jem și apoi și cea a tatălui ei îi anihilaseră Dianei orice durere pe care încă o simțea în legătură cu Rupert. *Până acum.*

– *Tu* ai spus cuiva?

El clătină din cap.

– Nu. N-a fost necesar, având în vedere că de la bun început nu spusesem nici unuia dintre tovarășii mei ofițeri despre logodna noastră.

– Chiar nu ai spus nimănui? întrebă ea, oarecum rănită în orgoliul propriu. Nu era o veste care merita să fie împărtășită?

– Întotdeauna am preferat să fiu discret în legătură cu viața personală, spuse el, ridicând ușor din umeri. Odată ce nunta ar fi avut loc, ar fi aflat repede despre ea. Dar apoi...

Ridică din nou nepăsător din umeri, lăsând restul propoziției în aer.

Diana sorbea tăcută din vin. El avea dreptate când spunea că ei nu-i pasă de scandal și de ce zice lumea, mai ales în acel moment, când nu mai avea nici o persoană dragă în jur care să fie afectată. Dacă alegea să împartă casa cu Rupert, n-ar fi dat doi bani pe bârfele care s-ar fi putut isca. *Dar ea nu alesese așa ceva.* Problema era deci irelevantă, având în vedere că nu aveau să locuiască sub același acoperiș.

– Așadar... care e soluția ta la o problemă care eu nu cred, de fapt, că există? întrebă el.

– De fapt, e soluția propusă de Muldoon, dat fiind că eu nu pot îndura sub nici o formă să trăiesc în aceeași casă cu tine. Diana păși către ușile care dădeau spre grădină. Sorbea din băutură cu spatele la el. Se simțea mai în siguranță așa, având în vedere că nu voia să se lase influențată de prezența lui. Reacționa prea rapid la ce spunea sau făcea el, iar în acel moment avea nevoie să-și păstreze capul limpede. Sunt dispusă să-ți cumpăr partea de casă. Iar cu banii obținuți îți vei putea achiziționa altă locuință în Londra, spuse ea repede.

Rupert părea să ia în considerație propunerea, în timp ce-și ținea ochii ațintiți spre spatele ei. Putea observa cu ușurință cât de tensionați îi erau umerii rigizi, pe sub rochia de muselină. Spatele ei era la fel de grăitor precum fața ei, pentru cineva ca el, care îi cunoștea atât de bine corpul.

– Nu, spuse el categoric. Nu-mi convine această propunere.

Ea se răsuci pe călcâie când îl auzi.

– *De ce* nu? Nu asta vrei? O casă în Londra? Ți-o ofer fără nici o ezitare. Muldoon va pregăti toate documentele legale necesare.

Rupert clătină din cap.

– Dar eu vreau *această* casă, Diana. Sau cel puțin jumătate din ea.

– Dar nu este o soluție rezonabilă, țipă ea.

– Eu nu o văd așa. Jem mi-a dat-o – sunt sigur că a avut motivele lui –, și aș dovedi o profundă nerecunoștință refuzându-i darul.

Diana îl privi plină de frustrare.

– Ți-a dăruit jumătate din valoarea casei! Nu jumătate din clădire!

– Și cum poți fi sigură de asta, Diana?

El se aplecă și își reumplu paharul. O întrebă din ochi și pe Diana dacă mai voia, în timp ce ținea carafa ridicată. Ea întinse paharul pe jumătate gol.

– Bineînțeles că sunt sigură, declară ea. Jem nu era nebun. Nu ar fi făcut niciodată, în mod intenționat, o asemenea idioțenie. Că a vrut să te scutească de grijile financiare – și presupun că asta și-a dorit, având în vedere că ai fost prietenul lui cel mai bun – aș înțelege, având în vedere că nu ai nici două parale...

– *Încetează!* o întrerupse el pe un ton aspru. Banii mei – sau lipsa lor – nu sunt și nu au fost vreodată treaba ta. Sunt sătul până-n gât de insultele tale. Dacă vei continua așa, chiar o să-mi pierd cumpătul.

Ea își aminti cât de sensibil fusese el mereu în legătură cu situația lui financiară. Ea și Jem ocoliseră cu delicatețe subiectul în conversațiile lor, iar acum i-l aruncase pur și simplu în față lui Rupert. Nu avea să ajungă nicăieri cu acea abordare.

– Îmi pare rău, spuse ea.

Și chiar era sinceră. El nu zise nimic pentru câteva clipe, apoi clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să se scuture de un gând neplăcut.

– Facem pace, Diana?

Ea încuviință din cap.

– Pace!

Dar avea să fie una temporară, decise ea sumbru. Nu era încă momentul să se arunce într-o luptă cu el.

Rupert o privi cu ochii mijiți. O putea citi ca pe o carte. Când venea momentul potrivit, avea să-i ofere lupta pe care ea și-o dorea. Dar încă nu era momentul acela.

– Foarte bine. Acum, te rog, ascultă ce am și eu de spus.

– Dar, desigur, poftește, spuse ea, ridicând resemnată din umeri.

El goli paharul și-l puse pe masă.

– Ce încăperi din casă vrei să fie exclusiv ale tale?

Diana oftă zgomotos.

– Ți-am spus deja, nu am de gând să împart această casă cu tine.

– Atunci, unde propui să mergi? La domeniul Deerfield?

– *Nu*, n-o să mă las dată afară din propria casă! exclamă ea.

– Atunci, suntem într-un impas, spuse el, încrucișându-și brațele și privind-o cu un aer de exagerată răbdare.

Dianei îi venea să plângă de frustrare, dar nu avea de gând să-i dea o asemenea satisfacție lui Rupert.

– *De ce* nu ești rezonabil, Rupert? Dacă nu vrei să accepți să-ți cumpăr partea de casă, atunci ai fi de acord să o vindem și să împărțim banii? Astfel, ne-am putea cumpăra fiecare propria reședință, în Londra.

– Mi se pare un deranj prea mare pentru o soluție nefericită. Iartă-mă că spun, dar tu ești cea care nu e rezonabilă. Avem drept comun de proprietate asupra unei locuințe îndeajuns de spațioase încât să permită ca două persoane să trăiască separat una de alta. Hai să împărțim spațiul de locuit într-un asemenea mod încât să ajungem la o rezolvare agreată de ambele părți.

„Simt că nu am cum să-l conving..."

Era inutil să continue așa. Avea nevoie de timp pentru a pune la punct o altă strategie. Muldoon îi spusese clar că nu era o cale legală de a anula testamentul fratelui ei. Ar fi putut, bineînțeles, să-și cumpere altă locuință și să-l lase pe Rupert drept unic proprietar în Cavendish Square. Dar soluția ar fi fost nedreaptă, deci de neconceput. Casa aceea era parte din inima ei. Își petrecuse aproape jumătate din viață sub acel acoperiș.

Rupert privi cu atenție fiecare detaliu de pe fața ei care dezvăluia lupta ce se ducea în interior. Apoi luă inițiativa când simți că ea era aproape de a accepta soluția propusă de el. Făcu un pas înainte și o prinse de mână.

– Hai să stăm jos și să facem asta cum se cuvine!

Atingerea lui îi curentă pielea, și ea tresări ca arsă. El o strânse și mai tare de mână. Ochii lui verzi erau fixați pe fața ei cu o intensitate care îi inundă Dianei simțurile cu un val de amintiri. Privirea ei se intersectă cu ochii lui, în care pândea o întrebare. Nu era o întrebare la care ea putea să răspundă, dar corpul ei o trăda, țipând din toți porii răspunsul. Și știa că, pentru un moment, nu mai reușise să se ascundă, iar el citise asta în ochii ei.

Își eliberă brusc mâna și se îndreptă spre masa din partea din spate a bibliotecii.

– Hai să terminăm cu asta, spuse ea.

Vocea îi sunase ciudat în propriile urechi: aspră, dar cumva nesigură..

Diana trase un scaun și se așeză.

Rupert luă loc de partea cealaltă a mesei. Scoase o foaie albă de hârtie, înmuie tocul în călimară și începu să deseneze o schiță aproximativă a interiorului casei.

Capitolul 5

– Deci asta e ce avem, spuse Rupert.

Întoarse schița și o împinse peste masă, către Diana.

– După cum vezi, am marcat deja spațiile comune. Tu marchează camerele care vrei să fie exclusiv ale tale.

Diana examină schița.

– Am nevoie de salonul pentru primit oaspeți. L-ai marcat ca spațiu comun... așa ai făcut și cu sufrageria. Și de ea am nevoie.

– Și eu aș avea nevoie de amândouă, dar sunt de acord că tu le vei folosi mai mult decât mine. În concluzie, sugerez să le lăsăm cum sunt, și, atunci când am nevoie de una din ele, o să verific întâi cu tine.

– Și dacă ne ciocnim?

– Oh, draga mea, din experiența noastră, sigur o să ne ciocnim, zise el și zâmbi ștrengărește. Dar cred că putem ajunge la un compromis.

Diana înghiți nodul care i se pusese în gât. Când văzuse ultima oară zâmbetul acela păcătos? Părea că într-o altă viață. Și totuși, mereu îi provocase acea fierbințeală de excitare în stomac. La fel ca în acel moment. Coapsele ei tremurau pe sub rochia de muselină. Se bucură că stătea jos.

Își fixă ochii pe schița din fața ei și se strădui să se concentreze. Pentru moment, singurul mod de a rezolva problema era să lase senzația că era de acord cu ideile lui.

– Atunci, eu o să iau salonul galben, salonul mamei mele, dormitorul meu – dacă asta mai trebuia precizat – și salonul mic pentru micul dejun. Poți lua tu salonul mare de mic dejun și biblioteca, mai spuse ea, arătând spre pereții ticsiți cu cărți. Ar trebui să fie de ajuns pentru viața ta socială pe care intenționezi să o ai.

– Ești prea drăguță, replică el.

– Așa. Deja ai un dormitor. Presupun că folosești vechea cameră a lui Jem? Sau ți-ai însușit apartamentul tatălui meu? întrebă ea cu voce tăioasă.

El clătină din cap.

– Nu, dar ai dreptate, stau în fosta cameră a lui Jem.

– Nu l-am văzut pe Davis. Presupun că ai venit însoțit de el, nu?

– Da, dar, în prezent, plimbă câinii de vânătoare prin Hyde Park. Menajera ta i-a spus că deveniseră agitați de la cât au stat în casă.

– O, Doamne! Dispoziția ei războinică se topi, în timp ce era inundată de un sentiment de vinovăție. Nu m-am gândit deloc azi la ei, cu tot ce s-a întâmplat...., spuse ea fluturându-și mâna într-un gest elocvent.

– Da, toate astea..., aprobă Rupert. Încă un detaliu, și apoi sugerez să declarăm ziua încheiată. Sunt mai mult decât fericit să las în mâinile tale capabile administrarea casei, dar vom împărți cheltuielile în mod egal. De acord?

Diana își ascunse fața în palme și își frecă ochii obosiți.

– Nu știu... Trebuie să mai reflectez la asta, iar în acest moment nu mă mai simt capabilă să gândesc limpede.

Rupert simți cum îl învăluie un sentiment de vinovăție. El era cel în totalitate responsabil de oboseala ei, deși nici Diana nu-și făcuse vreun favor ducând cu asemenea încăpățânare o luptă pierdută din start.

– Foarte bine. Vom continua cu astea mâine, spuse el.

Merse să-i deschidă ușa, în timp ce ea se ridica de la masă. Diana trecu pe lângă el, apoi se opri în hol și se întoarse.

– N-ai nici un drept asupra lui Kimberley Diamond, Rupert.

El ridică din sprâncene.

– Nu? Dar, în mod clar, jumătate din calul acela îmi aparține, testamentul stipulează clar acest lucru, și trebuie să-ți amintesc că am aceleași drepturi ca Jem să mă asociez cu tine pentru antrenamente și cariera ei de cal de curse.

Diana îl privi cu furie.

– Te contrazic, spuse ea rece, apoi se îndreptă spre scări fără să mai aștepte vreun răspuns.

Rupert rezistă tentației de a merge după ea. Îi ajunsese toată discuția din ziua aceea, și Dianei probabil la fel. Aveau să reia lista în ziua următoare.

Diana continuă să urce rapid scările. Poate era adevărat că Rupert ar fi fost un bun asociat. Era un călăreț minunat și înțelegea nevoile și cerințele unui cal de curse. Dar nu îl putea înlocui pe Jem. Și ea *nu* avea să lase așa ceva să se întâmple. Chiar dacă pentru asta avea să fie nevoită să vândă iapa.

„Și asta înseamnă că-ți tai singură craca de sub picioare."

Dar faptul că putuse să admită acel lucru nu îi îmbunătăți cu nimic starea de spirit.

Contrar așteptărilor, dormi neîntoarsă în acea noapte, iar a doua zi se trezi devreme, simțindu-se optimistă. Trebuia să fie o cale prin care să iasă învingătoare din acea confruntare cu Rupert. Sună după Agnes, care apăru repede cu ceaiul de dimineață.

– Se pare că avem parte de o nouă zi superbă, domnișoară Diana, spuse camerista, lăsând tava jos și întorcându-se să tragă draperiile crem de catifea. Doamna Harris ar dori, după ce mâncați, să vă întâlniți ca să vorbiți despre meniuri. O să-i spun imediat lui Izzy să pregătească micul dejun, iar Billy iese să plimbe câinii.

Pocni din degete înspre Hera și Hercule, care se ridicară languros de pe covorul de lângă patul Dianei, întinzându-și corpurile lor lungi și suple.

– Mulțumesc, Agnes, spuse ea, sorbind din ceai. Mă ridic din pat în zece minute.

– Am înțeles, doamnă.

Agnes ieși, cu patrupedele alergând în fața ei.

Diana se sprijini de perne, cu ceașca în mână, și se gândi la ziua precedentă. Se simțea energică, sângele îi curgea voios prin vene, oboseala de seara trecută era de domeniul trecutului. În timp ce dormea – sau așa i se păruse, cel puțin –, îi venise în cap o nouă strategie. Avea să ignore pur și simplu prezența lui Rupert. Doar pentru că el insistase să rămână acolo nu însemna că ea trebuia să-l și bage în seamă. Avea să-și organizeze propria gospodărie, separat de el. Dacă Rupert dorea să angajeze servitori, nu avea decât. Dar valetul ei, menajera, cameristele, servitorii, bucătăreasa și ajutoarele de la bucătărie nu aveau să fie în slujba nemernicului ăluia.

Plănuia să pună totul în scris chiar în dimineața aceea și apoi să-i trimită prin Barlow faptul împlinit. Ea avea să plătească pentru propria ei gospodărie, el nu avea decât să procedeze cum voia.

Sam, vizitiul, fusese în serviciul familiei Sommerville de mai bine de treizeci de ani. Dacă era gata să se pensioneze, atunci ea avea să se descurce folosind trăsurile de oraș. Dar, dacă el dorea să-și continue slujba, după cum Diana presimțea, ea avea să păstreze și să folosească pentru uz personal trăsura ușoară care îi aparținuse tatălui ei.

Diana o adusese cu ea, din Africa de Sud, pe Merry, iapa ei de călărie, care acum se afla la grajduri, împreună cu îngrijitorul ei preferat, care o crescuse de mică. Era loc la grajduri și pentru calul lui Rupert și pentru îngrijitorul acestuia; nu că asta ar fi fost problema ei.

Cât despre Kimberley Diamond... iapa plecase de pe vapor cu Ben, îngrijitorul și companionul ei preferat, direct la grajdurile de la reședința Deerfield. Avea să fie mutată la un centru de antrenament, odată ce se recupera după lunga călătorie pe mare. Dar dacă Diana o muta fără știrea lui Rupert...

Un mic zâmbet îi apăru pe buze, în timp ce își puse ceașca deoparte și se dădu jos din pat. Merse la fereastră și privi spre piața liniștită. Nu era nici opt dimineața, iar străzile din jurul grădinii din piață erau goale, cu excepția unui cărucior cu lapte. Câțiva băieței jucau crichet în grădină, supravegheați de mai multe dădace. Putea auzi sunetul pe care îl făcea lemnul de stejar pe piele, un sunet care îi provoca atât de multe amintiri, din verile copilăriei. Jem și Rupert se jucaseră cândva, la fel, în aceeași grădină. Își amintea, cu precizie, mai ales acea dimineață în care Jem lovise cu bâta cu o asemenea forță, încât mingea de piele sărise peste grilaj și se oprise în fereastra de la parter a casei de alături, făcând geamul țăndări. Din fericire, atât Sir Geoffrey, cât și Lord Carlton, cel căruia îi aparținea fereastra, erau mari pasionați de crichet și consideraseră că viteza și forța loviturii meritaseră prețul înlocuirii geamului. Diana încercă să-și alunge lacrimile din ochi. Se îndepărtă de fereastră și de lumina strălucitoare a zilei.

Apariția lui Izzy, care aducea, pe o tavă, micul dejun se dovedi o distragere bine-venită de la amintirile care o bântuiau pe Diana.

– Au venit trei scrisori pentru dumneavoastră, doamnă, spuse Izzy, în timp ce așeza tava pe o masă.

– Mulțumesc.

Diana luă plicurile. Recunoscu scrisul mătușii ei pe unul din ele și-l dădu deoparte, ca să-l citească mai târziu. Vederea celorlalte două plicuri o umplu de fericire. Unul avea scrisul extravagant de mână al onorabilei Fenella Grantley, iar celălalt – mâzgăliturile dezordonate atât de caracteristice Petrei Rutherford.

Deci prietenele ei erau amândouă în Londra. Diana se încruntă brusc, în timp ce lua o gură de cafea aromată. Cum avea să le explice prezența în casă a lui Rupert? Nu putea să le mintă pe cele mai bune prietene. Ele trei fuseseră inseparabile în perioada celor cinci ani care păruseră interminabili de la Academia Dovecote pentru Tinere Doamne, din Hampstead, un sat din apropierea zonei de nord a Londrei. Educația primită acolo fusese menită să le ofere o oarecare instruire academică, dar, în cea mai mare parte, să le transforme în domnișoare pregătite pentru sezonul de debut în societate, dar și pentru căsătoria ce se presupunea că urma după acel sezon.

Fenella și Petra luaseră în batjocură ideea de căsătorie în sezonul de debutante. La fel făcuse și Diana, dar asta pentru că gândul ei era la Rupert. O sedusese Rupert? Clătină din cap. Nu. Prima noapte de pasiune ilicită fusese la inițiativa amândurora. Căsătoria păruse un pas firesc, dar, din cauză că mama ei murise, apoi Sir Geoffrey se retrăsese la domeniile sale din Africa de Sud, logodna lor nu fusese anunțată în *London Gazette* sau în ziarul *Times*. Câteva persoane apropiate fuseseră informate – de exemplu, mătușa Tabitha – și se presupusese că nunta urma să fie celebrată discret, în Africa de Sud, având în vedere doliul recent al familiei. Dar Fenella și Petra, care erau confidentele ei, aflaseră de la ea toate detaliile pasionale ale legăturii ei cu Rupert, ce dusese la logodnă. Aveau să se aștepte ca Diana să fie deja doamna Rupert Lacey.

Încă încruntată, Diana întinse unt și jeleu de mere pe o felie de pâine prăjită. Nu putea să ascundă adevărul de prietenele ei. Și știa că ele nu aveau să o trădeze. Dimpotrivă, aveau să fie încântate să intre în joc. Și îl știau de mult timp pe Rupert. Sir Geoffrey și Lady Sommerville se întorceau în fiecare vară în Anglia, ca să poată petrece vacanțele cu copiii, fie la reședința Deerfield, casa de la țară a familiei, fie la casa din Cavendish Square. Rupert, cel mai bun prieten al lui Jem, făcea și el parte din gașcă, pentru că nu avea unde să se ducă în altă parte, decât la tutorele lui, un bunic rece și distant, care locuia în Yorkshire Dales. Așa că Rupert devenise parte din

familia lor. Prietenele Dianei erau și ele bine-venite. Jem și Rupert aveau propriile preocupări, iar fetele, pe ale lor. Dar din când în când se întâlneau cu toții în jurul mesei, la cină, ori se plimbau în Hyde Park împreună – și se înțelegeau binișor.

Prietenele ei aveau să se mire de situație, Diana știa asta, apoi aveau să fie încântate să joace în acea farsă. Așa că nu avea de ce să-și facă griji în privința lor. Cu mătușa ei, pe de altă parte, lucrurile stăteau cu totul altfel.

Diana înfipse furculița într-un rinichi de miel în sos picant și îl băgă în gură. Oare Rupert mânca același lucru, în salonul de mic dejun? Cine gătise pentru el? Davis sau poate doamna Trimball? Nu că aranjamentele casnice ale lui Rupert erau problema ei. Goli ceașca de cafea, se ridică, merse la garderobă și deschise ușile larg.

– Deci, ce plănuiți să faceți în această dimineață, domnișoară Diana? întrebă Agnes, care tocmai intra în cameră, cu patrupedele la picioare.

Agnes continua să i se adreseze Dianei așa cum o făcuse și când aceasta era copil. În acel moment, tânăra își trecea degetele peste faldurile de un verde-închis ale unei fuste simple de in.

– Treburi legate de casă, în cea mai mare parte a timpului, spuse Diana, aplecându-se să mângâie câinii. Și cred că o să port fusta asta și o bluză albă.

Camerista aprobă din cap.

– Centura din piele verde-închis cu cataramă de argint o să meargă bine cu fusta, spuse Agnes, care deja scotea obiectele vestimentare din garderobă. V-am pregătit baia.

– Mulțumesc, Agnes. Merg să mă spăl.

Sir Geoffrey fusese unul dintre primii londonezi care își montase în casă o instalație pentru apă caldă, lucru foarte apreciat atât de angajați, cât și de familie. Din păcate, nu făcuse același lucru la reședința Deerfield, iar acolo servitorii trebuiau să care pe scări vase pline cu apă fierbinte ca să umple căzile din băile de modă veche.

Diana intră în baia lipită de dormitorul ei. Cada cu picioare era plină cu apă parfumată din care ieșeau aburi. Își scoase cămașa de noapte și se cufundă în apă, lăsându-se să alunece în cadă cu un oftat de ușurare.

Capitolul 6

Rupert citea, cu o furie crescută, documentul pe care i-l adusese Barlow în bibliotecă. Ce joc mai inventase Diana? Ce spera să obțină dând startul ostilităților dintre ei? În document, ea îi sugera să-și trimită unul altuia un program al activităților zilnice, astfel încât să evite vreo întâlnire *penibilă* prin casă. Penibilă. Dumnezeule! Mototoli scrisoarea, o aruncă în șemineul gol și plecă să-l caute pe Barlow.

Valetul tocmai ieșea pe ușa tapițată cu postav verde care separa bucătăria și apartamentele servitorilor de restul casei, când Rupert îl abordă.

– Barlow, unde este domnișoara Sommerville în acest moment?

Valetul încercă să calmeze furia mocnită pe care putea să o simtă în vocea colonelului.

– Cred că este în fostul salon al lui Lady Sommerville. A cerut ca orice material scris să-i fie trimis acolo.

– Mulțumesc.

Colonelul înclină din cap spre Barlow și se repezi pe scări, pe care le urcă sărind câte două. Când ajunse în capătul lor, o luă spre aripa stângă a clădirii. Când ajunse la ușile duble care duceau spre ceea ce fusese salonul personal al mamei Dianei, ezită un moment. Apoi înjură în barbă și ciocăni cu putere. Nu primi nici un răspuns, dar totuși deschise ușile care dădeau într-o cameră plăcută și intimă, de la ale cărei ferestre se vedea grădina din spatele casei. Încăperea fusese colțișorul de rai al lui Lady Sommerville și purta urmele temperamentului ei seren în mobilierul roz pal, în decorațiunile delicate din secolul al XVIII-lea și în obiectele de artă alese cu grijă.

Diana era așezată la un birou franțuzesc din lemn de trandafir. Se răsuci brusc pe scaun, cu penița încă în mână.

– Regulile bunului-simț cer să aștepți să fii invitat după ce ai ciocănit la ușa unei încăperi, comentă ea cu un calm glacial.

– Nu văd nici un motiv pentru care mi-aș pierde timpul cu așa ceva, replică Rupert, închizând ușa în spatele lui. Chiar vrei să trăim pe un câmp de bătălie, Diana?

– Ba îmi doresc exact opusul, răspunse ea. Având în vedere că insiști să locuiești sub același acoperiș cu mine, încerc să ajung la un aranjament în care nu trebuie să avem de-a face în nici un fel unul cu celălalt. Acela era scopul scrisorii mele.

– *Scrisoare!* exclamă el. Numești acel document abominabil *scrisoare?*

– Spune-i cum vrei, replică ea, cu fața foarte palidă, dar cu ochii înflăcărați. Acelea sunt condițiile mele!

Rupert făcu un pas spre ea, iar Diana sări în picioare, ca să-l poată înfrunta de la același nivel. Își strânsese pumnii.

– Să nu îndrăznești să mă atingi!

– *Să te ating?* întrebă șocat Rupert. De ce naiba crezi că aș vrea să fac așa ceva? Deși, adaugă el, tentația de a-ți suci gâtul e destul de mare în acest moment.

Diana își îndreptă un pumn încleștat spre unul din umerii lui. Lovitura se opri în mușchii lui puternici. El o prinse lejer de încheietură și o ținu ferm.

– Doamne, Diana, ce temperament ai!

– Știu asta, se răsti ea, încercând fără succes să-și elibereze încheietura. Pot să mă controlez, dar doar dacă nu ești prin preajmă. În momentul în care apari, toată stăpânirea mea de sine se duce pe apa sâmbetei, și te urăsc pentru asta!

Urmă o lungă pauză, în care Rupert nu spuse nimic. Degetele lui care îi încercuiau încheietura își mai slăbiră strânsoarea.

– Nu, spuse el cu un zâmbet ironic. Nu, nu mă urăști, fată dragă, mai mult decât te urăsc eu din exact același motiv. Noi doi suntem legați unul de altul, la bine și la rău. Și vreau să mă lupt cu tine până voi rupe lanțurile care ne leagă și să mă eliberez. Însă știu că lanțurile acelea ne țin strâns împreună și că vom rămâne înlănțuiți, mereu, indiferent de ce am face. Singura noastră speranță este să găsim o cale să trăim cu aceste lanțuri, spuse el.

Îi dădu drumul brusc la mână, se întoarse și se îndreptă spre ușă.

Diana nu se mișcă din loc. Își freca, absentă, încheietura, acolo unde încă simțea atingerea lui. Ușa se închise în urma lui.

Ce se întâmplase în urmă cu câteva secunde? Dacă ar fi fost spuse pe un alt ton, cuvintele lui ar fi putut trece drept o declarație de dragoste. Dar cu siguranță nu asta fusese, nu după toate câte se petrecuseră între ei.

Iar în ochii lui verzi nu văzuse nici o urmă de dragoste ori de tandrețe, ci mai degrabă o reflexie a aceleiași frustrări pline pe mânie pe care o simțea și ea. Frustrarea lui era însă cauzată de greșelile pe care el le făcuse. Crezuse că o putea manipula să accepte un aranjament de coabitare dezgustător. Trebuia să înțeleagă că planul lui eșuase.

Diana își presă degetele pe pleoape pentru câteva secunde, în timp ce trăgea adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Apoi scutură din cap, ca și cum ar fi încercat să îndepărteze un gând rău.

Se așeză din nou la birou și privi absentă la coala albă de hârtie din fața ei. Încerca să compună o scrisoare pentru Lady Callahan, dar tot ce reușise să pună pe hârtie până în acel moment era „Dragă mătușă Tabitha". Mătușa ei nu era genul de femeie care să accepte ideea că nepoata ei trăia sub același acoperiș cu un bărbat necăsătorit. Așa că trebuia să plăsmuiască scrisoarea în puține cuvinte, dar meșteșugită într-un asemenea mod încât să îi lase femeii impresia că așteptata căsătorie dintre Diana și colonelul Rupert Lacey avusese, de fapt, loc. O înfuria că era nevoită să accepte soluția propusă de Rupert pentru a evita să scandalizeze lumea, dar nu vedea o alternativă.

Mai era însă ceva de făcut, decise ea brusc. Trebuia să-și viziteze mătușa înainte ca Tabitha să se hotărască să apară în Cavendish Square. Mătușa ei era cam ipohondră, iar de la moartea surorii ei, mama Dianei, devenise și mai preocupată de sănătatea ei. Astfel, pentru ea, o călătorie în afara casei, fie și una scurtă, precum distanța dintre Devonshire Street și Cavendish Square, era o provocare de proporții. Dacă mergea s-o o viziteze în acea după-amiază, decise Diana, ar fi putut preveni o apariție neașteptată a mătușii. Dacă Lady Callahan avea să întrebe de ce Diana nu era însoțită de soțul ei cu ocazia acelei vizite de curtoazie, atunci ea plănuia să-i spună că el era prins cu niște obligații de serviciu.

Odată decizia luată, Diana sună după doamna Harris și după Barlow. Probabil cei doi se întrebau ce se întâmpla, și ar fi fost bine ca Diana să le servească o poveste pentru publicul larg. Servitorii

proaspăt angajați aveau și ei nevoie de o explicație care să dea sens relației dintre aparentul stăpân și stăpâna casei. Celor doi angajați care se aflau în serviciul familiei de mulți ani avea să le spună adevărul, bineînțeles. Diana știa că aceștia nu aveau să comenteze și că nu aveau să ezite să prezinte lumii varianta pe care ea urma să o inventeze.

Dar, oricât de încrezătoare ar fi fost în disponibilitatea lor de a accepta povestea pe care avea să le-o spună, nu putea nega că atmosfera deveni apăsătoare și ciudată când cei doi servitori de încredere intrară în salon. Îi așteptase în picioare, la fereastră, căci i se păruse deplasat să stea așezată în timp ce le cerea să mintă de să înghețe apele de dragul ei.

– Bună dimineața, îi salută ea, cu un zâmbet ezitant. Se opri câteva secunde, apoi își drese vocea și continuă: Colonelul Lacey va ocupa o parte din casă. A fost dorința fratelui meu ca Rupert să locuiască în această reședință atunci când se află la Londra. Colonelul se va gospodări singur și nu se așteaptă din partea nici unuia dintre angajații mei să fie în serviciul lui. Înțeleg că Davis, ordonanța lui, deja se ocupă de el.

– Așa este, domnișoară Diana, spuse Barlow fără să clipească. Și am înțeles de la doamna Trimball că tot ordonanța îi pregătește și mesele.

– Bun, atunci chiar nu mai e nimic de care să fim nevoiți să ne preocupăm, spuse Diana zâmbind. Dacă va avea musafiri, colonelul Lacey va folosi biblioteca și salonul de mic dejun pentru a-i primi, mai spuse ea, după care făcu o mică pauză, trase aer în piept și continuă: Cred că ar fi prudent să lăsăm lumea să creadă că eu și colonelul suntem căsătoriți.

– Bineînțeles, domnișoară Diana, aprobă doamna Harris, ca și cum tânăra spusese cel mai firesc lucru din lume.

– Foarte bine, doamnă, zise și Barlow, cu o expresie indescifrabilă, fără să dea vreun semn că vorbele Dianei îl surprinseseră în vreun fel.

Valetul și doamna Harris plecară, și Diana nici nu voia să-și imagineze discuția ce avea să urmeze între cei doi vechi prieteni, departe de urechile stăpânei. Dar, în același timp, Diana știa că nici un cuvânt, bârfă sau ceva similar despre ce se petrecea sub acoperișul Sommerville nu avea să părăsească locuința.

Întinse o mână ca să mângâie urechea Herei, care o înghiontea ușor cu botul ca să capete puțină atenție.

– Să mergem la o plimbare? Hercule, plimbare?

Ambii câini se ridicară, pregătiți, privind-o cu ochii lor inteligenți.

– V-am neglijat în ultimul timp, îmi pare rău.

Diana se îndreptă spre ușă, cu patrupedele înaintea ei, așteptând nerăbdătoare ca ea să le deschidă. Își pusese o jachetă și traversa holul, însoțită de câinii de vânătoare, când patrupedele începură să se agite în jurul ei. Se auzi soneria de la intrare. Diana simți că-i sare inima din piept. Poate nu era chiar mătușa Tabitha. Nu încă.

Rămase nemișcată, în așteptare, în timp ce Barlow, în stilul lui lipsit de grabă, deschise ușa de la intrare.

– Fenella, Petra! țipă Diana, în timp ce două tinere își făceau intrarea în hol. O, Doamne, ce bine îmi pare să vă văd, mi-ați lipsit atât de mult!

– Și nouă ne-ai lipsit enorm, draga noastră, spuse Fenella cu vocea ei profundă și răsunătoare.

– Oh, draga mea, ne-a părut atât de rău când am auzit despre Jem, spuse Petra, cu lacrimi în ochi, repezindu-se spre Diana cu brațele deschise.

Cele trei femei se îmbrățișară, în timp ce câinii stăteau în fața ușii de la intrare cu un aer resemnat.

Tocmai terminau cu îmbrățișările, când Rupert apăru pe scări. Se opri pe ultima treaptă, trăgându-și mănușile, în timp ce urmărea scena din hol.

– Bună dimineața, Fenella, Petra, spuse el cu voce calmă, fără inflexiuni.

Tinerele se întoarseră la unison spre el.

– Rupert, ești aici... bine, normal că ești aici, spuse Petra dintr-o suflare.

Se grăbi spre el și se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz. El o îmbrățișă scurt. Era imposibil să nu-ți vină să o îmbrățișezi pe Petra.

Fenella îi întinse mâna.

– Rupert, îmi pare bine să te văd!

El zâmbi și își trecu buzele ușor peste mâna pe care ea i-o oferise.

– Și mie îmi pare bine să te văd, Fenella.

Privirea lui cercetă holul, observând câinii care așteptau la ușă și pe cele trei femei.

– Mă duc până la comandament, la Horse Guards. Lord Robertson are nevoie de mine în această dimineață. Aș putea să iau câinii la o plimbare, prin parcul St. James, dacă dorești, Diana, ca să-ți poți petrece timpul cu prietenele tale.

Ultimul lucru pe care îl dorea Diana era ca el să-i facă favoruri și să se insinueze în rutina ei zilnică, și totuși... nu putea să aibă conversația atât de necesară și așteptată cu prietenele ei în timpul unei plimbări prin parc.

– Mulțumesc, murmură ea. Zâmbetul lui satisfăcut o făcu să-și dorească să-i bage oferta pe gât, dar își dădu seama, din nou, că n-ar fi făcut decât să-și taie singura craca de sub picioare. Așa că preferă să-i întoarcă spatele și să li se adreseze prietenelor: Să mergem la mine în salon. O să avem mai multă intimitate acolo.

Surprinse privirea întrebătoare pe care Fenella o aruncă spre Petra și își dădu seama că schimbul cam rece de replici dintre ea și Rupert nu trecuse neobservat. Își ridică faldurile fustei și se grăbi spre scări, cu cele două tinere urmând-o îndeaproape. Odată ajunse în fostul salonaș al mamei ei, răsuflă ușurată.

– Ce bine îmi pare să vă văd! exclamă ea, îmbrățișându-le din nou. Am atâtea să vă spun. Faceți-vă comode, iar eu o să sun după cafea. Sau ați prefera niște vin de Xeres?

– Cafea, deocamdată, spuse Fenella, cu ochii ei mari cenușii fixați cu o intensitate enervantă pe fața Dianei. Am senzația că o să avem, totuși, mai târziu, nevoie de vin.

– Fenella, pe tine nimeni nu te poate păcăli, spuse cu un zâmbet trist Diana.

Fenella își aruncă jacheta pe spătarul unui scaun, iar Petra își dădu jos capa scurtă și o puse pe același scaun, peste jacheta Fenellei.

– Simt că plutește ceva în aer. O intrigă, preciză Petra.

– Nu e chiar o intrigă, ci mai degrabă o situație îngrozitor de complicată și aproape incredibilă, care mai că mă face să urlu de frustrare, spuse Diana, în timp ce trăgea șnurul clopoțelului de lângă șemineu. Stați să ne aducă niște cafea, apoi vă explic.

Imediat după ce Barlow le aduse cafea și fursecuri cu migdale și apoi închise ușa după el, Petra izbucni:

– Mor de nerăbdare, Diana. Ce se petrece? Ce s-a întâmplat?

– Ultima dată când ne-am văzut, ne făceai cu mâna pe care aveai un inel de logodnă, de pe puntea vasului White Star. Nu pot să nu observ că inelul acela lipsește în acest moment de pe degetul tău, spuse Fenella, luând un fursec cu migdale între propriile ei degete lungi și albe.

Diana turnă cafea în trei cești de porțelan și îi aruncă o privire Petrei, ai cărei ochi căprui exprimau multă neliniște în acel moment. Prietena ei nu reușea niciodată să-și ascundă ori să-și mascheze emoțiile, care erau mereu oglindate clar pe fața ei.

– O să vă spun, dar este o poveste lungă și complicată, așa că vă rog să aveți răbdare cu mine, spuse Diana.

– Ei bine, asta da, încurcătură, comentă Fenella când Diana termină, în sfârșit, de povestit. Dar de ce ți-ar fi făcut fratele tău așa ceva?

– Și de ce Rupert complică și mai mult situația? adăugă Petra. Nu se comportă prea plăcut, din câte observ.

– Ai dreptate, o aprobă Diana. Și nici eu.

Era prima dată când admitea că nici ea nu se purtase impecabil. Sau, cel puțin, era prima dată când recunoștea că scopul ei principal până în acel moment fusese doar să iasă câștigătoare din acea confruntare dintre ea și Rupert.

– Ei bine, ce altceva ai fi putut să faci? întrebă Petra. La urma urmei, e casa ta!

– Da, și, în opinia mea, e foarte rezonabilă oferta pe care i-ai făcut-o de a-i cumpăra partea de casă, spuse Fenella, în timp ce bătea în ceașca de porțelan cu unghiile cu manichiură impecabilă.

Diana zâmbi. Era reconfortant să primești un asemenea sprijin emoțional, oferit din toată inima.

– Cred că, dacă ceea ce s-a întâmplat nu ar fi fost atât de șocant, aș fi abordat situația într-o manieră mai înțeleaptă. În schimb, am pornit un război.

– Eu cred că ai tot dreptul, declară cu hotărâre Petra. Având în vedere ce s-a întâmplat. Și vrei să spui că Rupert nici măcar nu a încercat să nege povestea cu fata aceea?

– Nici măcar nu a încercat să explice? interveni și Fenella.

Diana clătină din cap.

– Nu, n-a scos un cuvânt. Doar s-a uitat la mine, apoi a plecat și m-a lăsat pe malul fluviului.

Își amintea clar privirea pe care el i-o aruncase: la început, păruse surprins, iar apoi o licărire de ceea ce părea durere îi apăruse pentru o clipă în ochi, ca, în final, să se transforme într-o izbucnire de mânie pură. Ea așteptase timp de două zile ca el să-i vorbească, să-i explice, să încerce să o abordeze cumva, dar Rupert păstrase o tăcere glacială. Într-un final, incapabilă să mai suporte situația, Diana îl confruntase, spunându-i că nu mai avea chef să continue cu logodna lor, și îi înapoiase inelul. Cumva, se așteptase ca el să protesteze, să-i ofere o explicație sau măcar o scuză. Dar Rupert nu făcuse decât să ia inelul, să facă o plecăciune și să-i ureze o zi bună. Și, în afară de momentul în care îl zărise la înmormântarea tatălui ei, nu se mai aflase niciodată în compania lui și nici nu mai auzise nimic de el, până în ziua precedentă, când toată situația îngrozitoare ieșise la iveală.

– Iar urmarea este că, având în vedere că el nu vrea să locuiască în altă parte, trebuie să mă prefac, de ochii lumii, că suntem căsătoriți. Asta pentru a evita un scandal, spuse Diana. Și habar n-am cum să joc această farsă.

– Ei bine, pentru început, ai face bine să faci rost de vreun inel, ca să ți-l pui pe deget, începu Fenella, care era foarte practică. Oh, dar ce situație ridicolă, adăugă ea, clătinând din cap. De ce insistă Rupert să te oblige să joci o asemenea șaradă? Nu e deloc rezonabil.

– Și eu aș vrea să știu, crede-mă. Probabil din răzbunare, răspunse Diana. Eu am fost cea care a rupt logodna. Poate a fost lovit în orgoliul lui de bărbat? adăugă, ridicând din umeri. Oricare ar fi motivele lui, se pare că, dacă eu nu cedez, el va continua să insiste cu acest aranjament. Diana se ridică și merse să sune după Barlow. E deja amiază. E timpul să bem ceva un pic mai tare decât cafeaua.

– Doriți să luați prânzul, împreună cu prietenele dumneavoastră? întrebă Barlow, când apăru la chemarea ei.

Diana le privi întrebător pe cele două prietene.

– Vreți să rămâneți să mâncăm împreună de prânz, da?

– Bineînțeles că stăm, spuse Petra. Mulțumim, Barlow.

– Unde ați dori să fie servit prânzul? întrebă valetul, adresându-i-se Dianei.

Tânăra se încruntă. Sufrageria era prea mare, iar salonul galben nu era încă pus la punct.

– Salonașul de mic dejun e aranjat?

– Doamna Trimball și Izzy au muncit la el în această dimineață. Cred că se prezintă satisfăcător.

Diana încuviință din cap.

– Bun, atunci, o să luăm prânzul acolo. Dar, înainte de asta, adu-ne, te rog, niște vin de Xeres.

– Așa, să o luăm cu începutul, spuse Fenella. Eu și Petra te vom susține, bineînțeles, cu această farsă. O să răspândim informația că te-am văzut și că încă te instalezi, așa că nu ești pregătită să primești musafiri, ceea ce este adevărat. Apoi, sugerez să mergem, peste câteva zile, să luăm ceaiul la Fortnum, ca să poți vedea lumea și să fii văzută. Dar, înainte de toate, trebuie să faci rost de un inel.

Diana ridică din umeri.

– Asta n-ar fi o problemă. Am de unde să aleg, dintre cele pe care mi le-a lăsat mama. Ceva simplu... ea nu a fost niciodată genul care să vrea să epateze. O să găsesc vreun diamant mic în cutia ei cu bijuterii, sunt sigură. Dar trebuie să-l găsesc înainte s-o vizitez pe mătușa Tabitha. Oh, spuse ea, cu un gest neașteptat de exasperare, de ce ar fi vrut Jem să mă pună să trec prin așa ceva? Ce a fost în capul lui?

Nimeni nu vorbi, în timp ce Barlow punea jos tava cu carafa cu vin și le umplu paharele.

– Doamna Harris spune că prânzul va fi servit într-o jumătate de oră, domnișoară Diana. E convenabil pentru dumneavoastră?

– Da, perfect, mulțumesc, spuse Diana sorbind din vin.

– Poate Jem nu s-a gândit deloc, reluă Petra conversația de unde rămăseseră. La urma urmei, nu cred că se aștepta să moară atât de tânăr, continuă ea, mai degrabă ezitant. Poate testamentul a fost ceva de rutină, o treabă pe care o făceau toți colegii lui ofițeri.

Explicația sugerată de Petra era rezonabilă, își dădu seama Diana. Jem avea doar 26 de ani când își pierduse viața. Nu fusese genul de om care să se gândească prea mult la moarte. La fel ca mulți dintre tovarășii lui, nu credea că armata engleză ar fi putut pierde un război împotriva burilor. Tinerețea și impresia că erau nemuritori merseseră mână în mână în acele zi de patriotism șovin. El și Rupert se aveau ca frații. Era posibil ca Jem să nu fi luat

în considerație eventualele consecințe ale unui asemenea testament. Probabil îl privise ca pe un act de generozitate, care totuși nu avea să fie pus în practică pentru o lungă perioadă. Se poate să fi presupus că sora lui avea să fie deja căsătorită în momentul în care el avea să se găsească față în față cu moartea, deși Diana îl dezamăgise atât de tare atunci când rupsese logodna cu Rupert.

Luă o gură de vin și se simți mai puțin îndurerată, gândindu-se că fratele ei probabil nu încercase să o rănească prin actul său de generozitate. Ar fi fost mai bine dacă acea explicație i-ar fi trecut prin minte la începutul acelei situații îngrozitoare. Se simțea vinovată că sărise imediat la concluzia că fratele ei o trădase.

Capitolul 7

Era după-amiază deja când Petra și Fenella plecaseră din Cavendish Square. Rupert tot nu se întorsese cu câinii de la comandamentul militar, și Diana contemplă ideea de a face o vizită în Devonshire Street. Dar nu putea să meargă la mătușa ei fără să aibă un inel pe deget. Așa că începu, cam fără tragere de inimă, să examineze conținutul cutiei de bijuterii ce rămăsese de la mama ei. Bijuteriile foarte scumpe, cu pietre prețioase, din averea familiei Sommerville erau păstrate într-un seif la Hoare's Bank. Cutia mamei oferea o colecție mai modestă ca valoare. Diana se opri asupra unui inel din argint de tip verighetă, incrustat cu mici diamante. Era destul de discret încât să nu atragă foarte mult atenția. Își puse inelul pe deget, încruntându-se cu dezgust. Nu era dezgustată de bijuterie, ci de faptul că era un simbol al farsei în care Rupert o forțase să-i fie complice. Cu o mișcare bruscă, își smulse inelul de pe deget. La urma urmei, nu trebuia să o viziteze pe mătușa Tabitha chiar imediat. Era și mâine o zi...

O bătaie scurtă în ușă, acompaniată de chelălăitul unuia din câini, îi întrerupse examinarea superficială a cutiei cu bijuterii. Se ridică să deschidă. Câinii o întâmpinară cu boturi umede și dând frenetic din coadă. Se uită peste ei la Rupert, care se sprijinea cu o mână de tocul ușii.

– Pot să intru? În mod clar, pusese întrebarea doar de formă, pentru că păși în cameră în următoarea secundă, fără să mai aștepte vreo aprobare. Am ceva pentru tine, adăugă el.

– Oh? îl întrebă ea, mai mult din priviri.

Diana rămase lângă ușă, pe care o ținea ușor întredeschisă, ca să-i arate clar că nu era bine-venit. El băgă mâna în buzunar și scoase un pachețel învelit în hârtie.

– Mi-am dat seama că o să ai nevoie de asta dacă ieși în lume, spuse el întinzându-i pachețelul.

Diana îl acceptă, încruntându-se.

– Ce mai e și asta?

– De ce nu-l deschizi?

Din momentul în care îndepărtă ambalajul, își dădu seama că era vorba despre o cutie de bijuterii. O deschise și scoase la iveală un inel subțire, din aur. Nu avea nici un diamant, fiind de-a dreptul banal, remarcă Diana. Dar era perfect pentru scopul căruia avea să-i servească. Nu însemna nimic, nu avea nici o valoare sentimentală, nu spunea nimic. Și-l puse pe deget și își examină mâna.

– Merge, spuse ea.

Dacă era dezamăgit, Rupert nu trădă nimic.

– Bun, spuse el. Ai face bine să-l porți, în caz că apar musafiri neanunțați, adăugă el, în timp ce ea dădea să și-l scoată de pe deget.

– Trebuie să merg să o văd pe mătușa Tabitha cât mai repede posibil, îl informă ea. Înainte să-mi trimită un bilet prin care să-mi ordone să o vizitez.

El încuviință din cap.

– Să vin cu tine? Probabil Lady Callahan se așteaptă să o vizităm împreună, nu-i așa?

– O să inventez eu o scuză pentru tine. O să spun că a fost nevoie de tine la comandamentul militar. La urma urmei, încă ești în armată, deși nu te mai afli pe câmpul de bătălie.

Vocea ei era încordată, iar privirea, încă ațintită la inel. Rupert stătea foarte aproape de ea, iar prezența lui o tulbura. Putea să-i simtă căldura trupului și mirosul pielii. Cumva, mereu i se păruse că el miroase a soare și a aer curat, chiar și pe arșița plină de praf a verii din Africa de Sud, care te pârjolea. Uneori, când călăreau împreună, mirosul lui avea și un iz vag de sudoare proaspătă și de piele lustruită, iar când erau corp lângă corp, cu trupurile înlănțuite de dorință, pielea lui Rupert avea mirosul amețitor al vreunei mirodenii, care se împletea cu cel al pasiunii erotice.

Pentru o clipă, amintirile acelea senzoriale deveniră atât de puternice, încât, fără să vrea, închise ochii, în timp ce trupul i se cutremură.

– Ușurel...

Mâna lui o prinse de talie, sprijinind-o.

– Ce s-a întâmplat, Diana?

Ea înghiți cu dificultate, deschise ochii și se îndepărtă brusc de el.

– Nimic. Nimic nu s-a întâmplat. Sau, cel puțin, nimic nou, preciză ea enigmatic.

El o privi preocupat, încruntându-se. Rupert îi simțise corpul tremurând când își pusese mâna pe talia ei. Își simțise și propriul tremur. Dar al lui nu era o surpriză. În ciuda faptului că Diana îl rănise atât de tare, el nu își nega sentimentele pentru ea. Putea să se lupte cu ele până la moarte, dar nu putea să învingă ceea ce era evident: Diana Sommerville i se strecurase în inimă.

– Dacă spui tu, replică el, ridicând ușor din umeri. Aș sugera să mergem să o vizităm pe mătușa ta mâine-dimineață și să terminăm cu această problemă. Iar, pentru azi, aș sugera să ieșim să luăm cina la Savoy. Să lăsăm lumea să ne vadă împreună, ca să prevenim din start orice reacție ciudată.

Ea îl privi șocată.

– Nu am de gând să ies cu tine în oraș. E destul de rău că trebuie să trăiesc sub același acoperiș cu tine, nu simt nevoia să mă prefac și în public că-mi place compania ta.

– Înțeleg, dar, odată ce facem asta, nimeni nu-și va mai pune întrebări și vom fi scutiți de probleme, pe viitor. E perfect normal ca persoanele proaspăt căsătorite să nu iasă mereu în oraș împreună. Așa că în seara asta o să strângem din dinți – sau, mai degrabă, tu vei strânge din dinți și o să mă acompaniezi cu un zâmbet pe față, la o cină civilizată.

Diana se lupta cu ea însăși. Știa că el avea dreptate. Era nevoie să fie văzuți împreună cel puțin o dată, în lume, pentru ca mitul căsătoriei lor să devină o realitate pentru public. Societatea londoneză era plină de cupluri care se căsătoriseră de conveniență și supraviețuiseră cu succes, în ciuda faptului că nu doar că nu se iubeau, dar nici măcar nu se plăceau.

– La ce oră? întrebă ea, acceptând tacit propunerea.

– La opt fix. O să luăm trăsura.

– Ne vedem atunci.

Ea încuviință scurt din cap și deschise larg ușa. Cu un zâmbet pe jumătate sardonic, el se înclină.

– Atunci, la bună revedere, milady, spuse el și ieși.

Ea închise ferm ușa în urma lui. Apoi se așeză pe un fotoliu și începu să se joace absent cu urechile câinilor, spre încântarea vădită a patrupedelor.

Ultima dată când luaseră cina la Savoy fusese în seara de dinainte să se îmbarce către Africa de Sud. Mai mulți prieteni se strânseseră pentru a-și lua rămas-bun de la ei. Rupert și Jem călătoreau separat, cu un vapor al regimentului lor de dragoni, menit să se alăture trupelor engleze implicate în războiul cu burii. Diana își aminti cum le propusese, pe jumătate glumind, pe jumătate serioasă, să o strecoare și pe ea, ilegal, la bordul navei militare, pentru a putea călători împreună.

Nici Rupert, nici Jem nu primiseră cu entuziasm propunerea ei. Diana se trezi zâmbind la amintirea acelor momente. Ambii bărbați fuseseră cumva șocați că ea trata cu atâta relaxare ideea de a se afla pe o navă de război în compania unor soldați și ofițeri care mergeau la luptă. În timp ce alegerea bărbaților de a merge la război era considerată o mare onoare și o aventură, îndrăzneala ei de femeie fusese intens dezaprobată. Din punctul lor de vedere, femeile trebuiau să privească plecarea lor la război drept o treabă foarte serioasă. Chiar i se păruse că ei ar fi preferat ca ea să lăcrimeze puțin. Până la urmă, se lăsase și ea prinsă în valul acela de entuziasm, de convingere că o șleahtă de fermieri olandezi nu putea păcăli și învinge crema armatei britanice.

Numai că revenise imediat cu picioarele pe pământ, odată ajunsă în Africa de Sud. De fapt, toți reveniseră.

– Și, cu asta, sunteți gata, domnișoară Diana. Arătați superb, declară Agnes, dându-se înapoi câțiva pași, pentru a-și inspecta lucrarea. Rochia albă merge de minune cu acest set de bijuterii cu diamante, completă ea.

Diana își examină imaginea în oglinda înaltă. Rochia ei albă din tafta era prinsă la mijloc cu o eșarfă roz. Pipăi cu degetele colierul de diamante roz care îi încercuia gâtul lung. O pereche de cercei lungi, tot cu diamante roz, completa ținuta. Agnes făcuse minuni cu părul ei des de culoarea cafelei. Acum era prins într-un coc greu, în creștetul capului, iar fața îi era încadrată de câteva bucle. Își ridică fusta pentru a scoate la iveală un picior, pe care îl întoarse pe toate

părțile. Pantoful de un bronz întunecat din picior avea un toc înalt și fin. Dianei îi plăcea faptul că pantofii o făceau mai înaltă. Practic, avea să fie cam la aproape același nivel cu Rupert.

– Agnes, ai făcut minuni, ca de obicei, spuse Diana cu un zâmbet călduros.

Tânăra întinse mâna, iar camerista îi prinse brățara cu diamante roz la încheietură. Simți ochii lui Agnes ațintiți la inelul subțire din aur de pe degetul ei. Nici una din ele nu făcuse vreo referire la el, în timp ce camerista o pregătise pe Diana pentru ieșirea ei din acea seară. Iar Agnes nu comentă nici în acel moment. Diana știa că Barlow și doamna Harris vorbiseră cu Agnes despre discuția lor din acea după-amiază; cei trei erau de mulți ani o echipă solidă.

– Şalul dumneavoastră, domnișoară Diana, spuse Agnes, în timp ce îi punea pe braț un șal indian din muselină. S-ar putea să se lase frig dacă vă întoarceți târziu.

– Bun, cred că sunt gata, spuse Diana, trăgându-și mănușile albe, lungi până la coate. Nu mă aștepta. Mă descurc să mă pregătesc singură de somn.

– Cum doriți. O să vă las lapte și biscuiți pe noptieră și o lampă cu gaz, în caz că doriți să încălziți gustarea, mai spuse Agnes și deschise ușa spre galerie. Vă doresc o seară plăcută, domnișoară Diana!

Diana se îndoia că urma să aibă parte de așa ceva, dar îi zâmbi recunoscătoare și ieși din încăpere. Putea să audă vocea lui Rupert, din holul de la parter. Se opri în capătul scărilor. Rupert, îmbrăcat de seară, cu o pelerină tivită cu roșu aprins aruncată relaxat peste umeri, vorbea cu Davis. Amândoi bărbații se întoarseră spre ea. Davis se înclină, iar Rupert înaintă spre scări și întinse brațul, în timp ce Diana cobora.

Diana fu tentată să-i ignore mâna, dar își dădu seama că ar fi fost un gest copilăresc și nepoliticos din partea ei. Deja admisese că făcuse greșeli în modul în care se comportase în acele zile cu el și nu avea de gând să le repete. Așa că își puse delicat degetele în palma lui când ajunse lângă el.

– Bună seară, Davis, îl salută ea pe servitor cu un zâmbet rece.

– Ce plăcere să vă reîntâlnesc! Trăsura este la scară, spuse Davis, apoi se întoarse ca să deschidă ușa de la intrare pentru ei.

Diana se întrebă unde era Barlow. Să deschidă ușa pentru stăpâna casei era una dintre îndatoririle lui. Se uită întrebător către ordonanța lui Rupert.

– Domnul Barlow își ia cina, doamnă. Având în vedere că eu voi conduce trăsura pentru dumneavoastră și pentru colonel, în această seară, am considerat că era inutil să-l întrerup de la masă.

Diana aruncă o privire rapidă spre Rupert, care îi răspunse cu un zâmbet sardonic. „Naiba să-l ia pe bărbatul ăsta!" O pusese ferm la punct. Ea insistase ca el să nu se folosească de servitorii ei, iar Rupert manipulase lucrurile în așa fel încât Diana să se vadă nevoită să accepte serviciile servitorilor lui. Ieși din casă, ignorându-i zâmbetul, apoi acceptă mâna lui Davis, care o ajută să se urce în trăsura familiei Sommerville. Rupert se așeză lângă ea, iar Davis se urcă pe capra vizitiului și apucă hățurile.

Era o seară caldă, plăcută de vară, iar Diana simți cum începe să se relaxeze. Așezat lângă ea, Rupert părea întruchiparea seninătății, în timp ce privea pe fereastră la străzile aglomerate din Mayfair. După câteva minute, îi spuse pe un ton neutru:

– Arăți încântător, draga mea. Acele superbe diamante roz întotdeauna s-au potrivit de minune cu tenul tău.

– Le-am primit când am împlinit 21 de ani, răspunse ea.

– Știu. Eram acolo, replică el, întorcându-și capul spre ea și zâmbind. O noapte pe care nu o s-o uit niciodată.

Ea simți cum tot sângele i se urcă în obraji. Își întoarse brusc privirea de la el. În noaptea aceea începuse tot dezastrul.

– Nu-mi aminti! îi ceru ea pe un ton tăios.

El izbucni în râs.

– Iartă-mă, Diana, dar nu ai nimic de câștigat dacă negi trecutul. Amândoi l-am trăit și amândoi ne amintim de el.

Era adevărat, bineînțeles. Dar până și el ar putea înțelege că nu avea nimic de câștigat dacă aducea mereu în discuție trecutul lor. Răspunsul pe care îl pregătea îi rămase însă Dianei pe buze, căci trăsura se opri. Davis deschise portiera și lăsă scara. Rupert sări primul și îi întinse Dianei mâna. Ea o acceptă și păși cu grijă în curtea pietruită în care strălucea fațada de la Savoy. Tocul ei subțire se blocă în spațiul dintre două pietre cubice, iar Diana fu bucuroasă

că acceptase sprijinul lui Rupert, care îi strânse mâna mai tare, în timp ce ea se clătina ușor.

– Ce pantofi ridicoli, o dojeni el fără perdea.

– Mulțumesc, răspunse ea cu un zâmbet sardonic și își eliberă mâna dintr-a lui.

Adunându-și fustele cu o mână, păși delicat spre ușă, apoi în foaierul puternic luminat. Majordomul apăru imediat și făcu o plecăciune adâncă.

– Domnule colonel Lacey, doamnă Lacey. Ce plăcere să vă revedem. A trecut ceva timp...

– Așa este, Henri, răspunse Rupert relaxat. Soția mea a ajuns abia ieri în Anglia, iar prima ei dorință, după un voiaj atât de lung, a fost să guste din deliciile preparate la Savoy.

– Suntem profund onorați, doamnă, spuse el, înclinându-se din nou către Diana. V-am pregătit masa dumneavoastră obișnuită, adăugă el, apoi pocni din degete către un servitor, care se grăbi să ia șalul Dianei. Urmați-mă, vă rog!

Diana păși ușor înaintea lui Rupert și intră în salonul familiar, auriu și strălucitor, al restaurantului. Un murmur discret de conversație umplea aerul, în timp ce ei pășeau printre stâlpii înalți și pe sub minunatele candelabre fațetate cu cristal. Se întrebă care dintre mesele învelite în alb era considerată a lor, având în vedere că nu-și amintea să fi cinat vreodată acolo *doar* în compania lui Rupert, deși merseseră des la Savoy, în grupuri mari, cu alte debutante și cu însoțitoarele lor, în timpul sezonului ei de debut în societate.

Majordomul se opri în dreptul unei mese care se afla în centrul salonului.

– Cred că aceasta este pe placul dumneavoastră, domnule, doamnă?

Diana era pe punctul de a spunea că ar fi preferat o masă mai discretă, ascunsă după un stâlp și, eventual, undeva într-un colț dacă era posibil, dar Rupert răspunse repede că le convenea alegerea. Apoi trase pentru ea un scaun capitonat, cu brațe poleite.

– Draga mea, spuse el, zâmbind și așteptând ca ea să se așeze pe scaun, înainte să ia și el loc, vizavi de ea.

– O sticlă de „văduvă", ca de obicei, domnule?

– Mulțumesc, Henri.

Urmară câteva pocnituri din degete, câteva ordine date pe un ton scăzut, apoi ospătarul apăru cu o sticlă de Veuve Clicquot[1] într-o găleată cu gheață. Dopul pocni ușor, iar Diana privi cum bulele cremoase umpleau paharele de șampanie. Ospătarul săltă cu măiestrie sticla exact în secunda în care spuma era pe punctul de a se revărsa peste marginea paharelor de cristal.

Un alt servitor le puse în față meniuri inscripționate cu numele restaurantului, dar Rupert făcu semn că nu aveau nevoie de ele.

– Vom lua stridii și limbă-de-mare... o preferi cu oase sau dezosată, draga mea?

– Mulțumesc că mi-ai cerut părerea, murmură ea, apoi îi zâmbi lui Henri. Dezosată, te rog. Și doar cu unt clarificat, dar fără capere.

– Bineînțeles, doamnă.

Henri se îndepărtă elegant, în timp ce murmurul conversațiilor continua în jurul lor. Diana își scoase mănușile și le puse în poală.

– Pari foarte convins că știi ce mi-ar plăcea să mănânc, spuse ea, rupând o bucată dintr-o chiflă proaspătă.

– Acestea au fost întotdeauna felurile tale preferate de mâncare, spuse Rupert. Mă înșel cumva?

– De fapt, îmi propusesem să mănânc melci și rață la cuptor.

– Încerci să-mi vinzi gogoși, o acuză el, cu un zâmbet care îi punea în evidență ochii verzi. Urăști melcii.

Și, cumva, Diana nu se putu împiedica să nu-l privească amuzată.

– Totuși, rața la cuptor îmi place.

– Vrei să schimb comanda?

Ea clătină din cap.

– Nu, sunt mulțumită cu limba-de-mare. Dă-mi untul, te rog!

Cu un oftat exagerat de ușurare, Rupert îi întinse peste masă untiera din sticlă.

– Vezi vreun cunoscut pe aici?

Diana aruncă o privire prin salon.

– Văd câțiva, spuse ea, în timp ce o salută din cap pe o doamnă care își flutura zâmbitor mâna spre ea, din partea opusă a încăperii. Letty Merriman e aici, cu un bărbat pe care nu-l recunosc, iar

[1] În limba franceză, *veuve* înseamnă „văduvă". (n.tr.)

Peter Mayhew ia cina cu Beth Carson. De cât timp se curtează reciproc, oare?

Genul acela de conversație între ei era atât de familiar, atât de natural, încât, pentru un moment, ea uită de ce se aflau acolo și începu să se bucure de șampania care-i aluneca pe gât, în timp ce privirea îi rătăcea prin încăpere.

Capitolul 8

Rupert o privea peste marginea cupei lui de șampanie. Instinctul său fusese corect. Diana putea fi distrasă de la durerea provocată de moartea fratelui ei, însă doar temporar, dar și de la durerea și furia provocată de despărțirea lor, și reușea să se relaxeze, putea fi din nou ea însăși. Tensiunea îi dispăruse din priviri, iar gura ei era moale și plină din nou. Un zâmbet natural îi lumina fața. Tenul ei era din nou strălucitor, așa cum și-l amintea. Iar paloarea și expresia întunecată dispăruseră.

– La ce te uiți? întrebă ea, conștientă brusc de privirea lui insistentă.

– La tine, spuse el simplu.

Diana nu reuși să se gândească la un răspuns, așa că mulțumi în gând pentru intervenție ospătarului care veni să pună în fața ei o farfurie de argint pe care se odihneau, pe un pat de gheață, cochiliile gri și colțuroase ale stridiilor.

Rupert se dădu ușor în spate, în timp ce ospătarul îi așeză și lui farfuria. Își ridică paharul cu șampanie, într-un toast silențios. Diana făcu la fel, înainte să aleagă o stridie. Îi răsturnă miezul opalescent direct în gură, savurând sucul sărat.

– Aproape uitasem cât sunt de gustoase, spuse ea, alegând o nouă stridie. În Africa de Sud nu ai șanse să le găsești.

Apoi nimeni nu mai spuse nimic, până când terminară primul fel de mâncare. Diana își tamponă ușor gura cu șervetul și spuse:

– Trebuie să discutăm un aspect despre care nu am apucat să vorbim legat de acest aranjament deplorabil cu care insiști să continuăm.

El ridică din sprâncene.

– Oh, și care ar fi acela?

– Ei bine, în timp ce această pretinsă căsnicie îți convine și nu te împiedică să faci orice altceva îți trece prin cap, mă întreb ce s-ar

întâmpla în cazul în care eu mi-aș dori să-mi fac un iubit. Nu intenționez să-mi trăiesc restul vieții sub un jurământ de castitate. Mai mult, ce are să se întâmple dacă întâlnesc pe cineva și vreau să mă căsătoresc cu acel bărbat? O să vreau să am copii... Ți-a trecut asta prin cap? întrebă ea cu voce joasă, dar vehementă.

„Gata cu momentul de relaxare socială", reflectă cu regret Rupert. Nu se așteptase la așa ceva – sau, cel puțin, nu în seara aceea. Era clar că subiectul urma să fie adus în discuție la un moment dat, dar sperase că, atunci când momentul urma să apară, ei aveau să fie într-o fază în care aspectele acelea puteau fi... negociate. Dar începu să se întrebe dacă nu cumva aceea fusese vreo fantezie de-a lui.

Rupert luă o gură de șampanie.

– Și eu m-am gândit la asta, bineînțeles. În ceea ce privește eventualii amanți, propun să ne oferim unul altuia libertate deplină. Evident, dacă te gândești la căsătorie, o să mă fac nevăzut.

– Dar cum? Nu poți să anulezi pur și simplu o căsătorie, nici chiar una de aparență. Nu fără să expui faptul că a fost o farsă, și nu știu cum ar arăta asta în ochii oricărui potențial soț.

– Aș sugera să lași asta în grija mea, spuse el.

Diana înghiți cu greu valul de înjurături care-i veni pe limbă la auzul acelei afirmații condescendente. Își strânse buzele în timp ce un ospătar plasa farfuria cu limbă-de-mare în fața ei. Bău din șampanie într-o tăcere amenințătoare, până rămaseră din nou singuri.

– Ar fi prea mult să ne lăsam târâți prin tribunale pentru a pune capăt unei false căsătorii.

– După cum spuneam, dacă ajungem la o asemenea situație, te poți baza pe mine să rezolv problema.

– Vorbești cu atâta superioritate! exclamă ea, cu voce joasă, dar fermă. Mă pui în această situație imposibilă, una care o să-mi distrugă viața, apoi mă mângâi pe cap și încerci să-mi spui că nu am motive de îngrijorare.

– N-am intenționat să-ți vorbesc de sus, dar, Dumnezeule, Diana, de ce insiști să creezi câmpuri minate acolo unde ele nu există?

Diana se încruntă.

– Oh, și cine spune că nu există? Nu te gândești că poate am întâlnit un bărbat pe vas, în timpul voiajului spre Anglia?

Adevărul era că nu întâlnise pe nimeni, dar se bucură când văzu reacția de soc și mâhnire din ochii lui Rupert.

– Chiar ai întâlnit pe cineva? întrebă el, după un moment de tăcere.

Diana era tentată să mintă, dar știa că nu avea cum să susțină pe viitor o asemenea minciună. La un moment dat, el avea să observe absența presupusului pretendent.

– Adevărul e că n-am întâlnit. Dar sunt destui bărbați tineri în Londra, în acest moment, care ar fi eligibili. Și s-ar putea întâmpla oricând ca unul dintre ei să mă placă.

– În acest caz, draga mea, sugerez să suspendăm această discuție până când un asemenea lucru chiar se întâmplă.

Rupert își mută atenția asupra peștelui din farfurie cu un zâmbet care o înfurie pe Diana la fel de tare precum tonul disprețuitor pe care îi vorbise. Ea lăsă jos cuțitul și furculița, își puse șervetul pe masă și își împinse scaunul. Apoi i se adresă pe un ton glacial:

– Atunci, nu mai suport să petrec nici o secundă în plus aici, în compania ta, așa că plec. Dacă mă vede cineva plecând, va presupune că am mers să mă aranjez. O să mă asigur că nu atrag atenția nimănui.

Se ridică și plecă de la masă înainte ca Rupert să apuce să reacționeze în vreun fel. Străbătu salonul aglomerat și ieși în foaierul în care domnea o liniște relativă.

– Să vă chem trăsura, doamnă? întrebă ușierul în timp ce ea se opri să-și adune gândurile.

– Nu, te rog, cheamă o birjă.

Diana păși în curtea pietruită, iar ușierul suflă în fluier ca să-l cheme pe unul dintre vizitiii care așteptau în birjele aliniate pe strada de lângă restaurant.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Diana, ce crezi că faci? spuse Rupert, care apăru în spatele ei. Întoarce-te înăuntru!

– Dacă aparențele te îngrijorează, spune-i lui Henri că mi s-a făcut brusc rău, zise ea întorcându-se spre el. Iau o birjă ca să mă întorc acasă.

– În nici un caz, spuse el, apucând-o de braț.

Ea se scutură și se îndepărtă rapid, în direcția trăsurii care tocmai oprise în fața hotelului. Făcu un pas greșit pe piatra cubică, iar tocul i se prinse din nou. De data aceasta, i se suci și glezna, iar tocul

fin și delicat pocni. Diana scoase un sunet de durere și exasperare, apoi se prinse de un stâlp și ridică piciorul. Înjură în barbă, cu ochii la tocul rupt care se bălăngănea de pantof, uitând pentru moment de durerea din gleznă.

Ușierul, care tocmai deschisese portiera trăsurii, se repezi să o ajute.

– V-ați rănit, doamnă? Permiteți-mi să vă ajut până la trăsură!

– Nu va fi nevoie. Și nu e nevoie nici de trăsura aceasta. Trăsura noastră personală și vizitiul așteaptă în curtea alăturată. Trimite, te rog, pe cineva să-i aducă! spuse Rupert pe un ton autoritar.

Ușierul se repezi imediat să-i asculte ordinele, lăsând-o pe Diana agățată de stâlp, incapabilă să contramandeze ordinele date de Rupert sau să se deplaseze pe propriile picioare.

– Sunt cât se poate de capabilă să ajung de una singură acasă, scrâșni ea printre dinți. Du-te înapoi și termină-ți cina!

– Nu fi absurdă, spuse el.

Rupert stătu lângă ea până când apăru trăsura. Davis sări de pe capră și deschise portiera.

– Sunteți rănită, doamnă?

– Nu, nu sunt rănită. Mi s-a rupt tocul, spuse Diana.

Se desprinse de stâlp și șchiopătă până la trăsură. Trase aer în piept când Rupert o ridică și o puse în trăsură ca și cum ea ar fi cântărit cât un fulg.

– Pot să mă descurc și singură, spuse ea, conștientă că protesta degeaba.

Rupert nici măcar nu se deranjă să-i răspundă. Pur și simplu, se așeză lângă ea, iar trăsura se puse în mișcare, trecând pe sub arcul care se deschidea spre Strand, care la acea oră din seară era plin de oameni care ieșiseră la plimbare.

Călătoriră într-o tăcere mormântală până când trăsura ajunse în fața ușilor din Cavendish Square. Acolo, Rupert sări din trăsură, iar Diana se chinui să se miște pe scaun, spre portieră, hotărâtă să coboare înainte ca Rupert să ia din nou problema în propriile mâini. Însă nu avu prea mult noroc: el se aplecă, o luă în brațe și o ținu strâns la piept.

– La naiba, Rupert, pune-mă jos!

Îl împinse în piept, dar, drept răspuns, el nu făcu decât să o strângă și mai tare în brațe.

Davis descuie ușa și o ținu larg deschisă. Rupert intră în casă, cu ea în brațe, iar Davis se întoarse pe capra vizitiului, ca să ducă trăsura la grajduri. Holul era gol. Bineînțeles că era, se gândi Diana, doar ea fusese cea care îi spusese lui Agnes să nu o aștepte. Iar Barlow, știind că Davis era cu ei, profitase de ocazie și își luase probabil liber pentru restul serii. Servitorii ei loiali erau probabil instalați comod în salonul din apartamentul doamnei Harris, iar câinii erau împreună cu ei, ceea ce o lăsa fără nici un sprijin în fața lui Rupert.

– Pune-mă jos, îi ceru ea din nou.

– Nu, spuse el calm, îndreptându-se spre scări. Nu încă. Îmi place să te simt lângă mine.

Nu ar fi trebuit să o tachineze, și Rupert știa și el asta. Nu când ea era atât de vulnerabilă. Dar, cumva, nu se putea abține. Pe deasupra, ceea ce îi spusese era adevărat.

– Oh, ești de-a dreptul nesuferit!

Situația aceea era mai mult decât putea ea suporta, așa că Diana îl prinse cu forță de o ureche și i-o suci.

– Obrăznicătură, spuse el apreciativ, în timp ce pășea în galeria de la etaj care ducea spre dormitorul ei.

Îi schimbă poziția la el în brațe, ca să poată învârti mânerul și să deschidă ușa. Ferestrele erau acoperite de draperiile de catifea, iar lampa cu gaz învăluia camera într-o lumină caldă. Patul era desfăcut, iar pe noptieră așteptau o lampă Primus de încălzit mâncarea, un ceainic cu lapte, o cană și o farfurie cu biscuiți.

– Foarte tenant, comentă el, în timp ce o purta spre pat. Acum, îmi poți da, te rog, drumul la ureche?

Degetele Dianei se desfăcură și îi eliberară lobul urechii. Ea se uită în sus la el, la fața lui apropiată atât de periculos de a ei. Putea citi în expresia lui că încerca să se controleze. Și, dintr-odată, ea deveni moale în brațele lui. Își simțea obrajii arzând. Ochii li se intersectară, pentru o clipă, înainte ca privirea ei să poposească pe buzele lui care pluteau atât de aproape de ale ei.

Rupert se aplecă și o lăsă pe Diana să-i alunece din brațe pe pat. Pentru câteva clipe, camera se umplu de o liniște întreruptă doar din când în când de șuieratul lămpii de gaz de lângă șemineu. Fără să spună nimic, el se lăsă pe pat, sprijinindu-se într-un cot. Mâna lui liberă începu să-i mângâie conturul feței, și Diana simți

cum o inundă un val de amintiri. Îi veniră în minte toate ocaziile din trecut în care el făcuse același lucru.

Corpul ei se mișcă în pat, iar picioarele i se depărtară ușor, o mișcare aproape imperceptibilă pe care ea nu o putea controla și care era, în mod clar, o invitație. Își aruncă pantoful rupt și îl împinse pe celălalt din picior, vag conștientă de durerea care îi pulsa în gleznă.

Mâna lui Rupert ridică faldurile rochiei ei, dând la iveală picioarele ei lungi, acoperite de ciorapi de mătase. Palma lui coborî apoi și prinse un genunchi, după care urcă lent spre coapsa ei. Degetele lui atinseră pielea dezgolită de deasupra jartierei. Diana trase adânc aer în piept, în timp ce degetele lui îi mângâiau ușor interiorul coapsei.

Cu o mișcare fermă, ea își ridică mâinile și îi trase gura spre a ei. Când buzele lor se întâlniră, Diana simți cum trupul i se încordează ca un arc și, mânat de dorința fierbinte care îi alerga prin pântece, se împinse în el, cerând mai mult. Buzele lui erau tari, și totuși moi, fierbinți, și totuși reci. Simți cum dorința o învăluia din toate părțile.

Nu era nici o întrebare de pus, în locul acela și în acel moment nu existau conflicte care cereau soluții, iar sentimentele dispăruseră. Rămăsese doar acea dorință pasională. Și totul îi era atât de familiar Dianei. Fără să-și mute gura de pe a ei, Rupert își duse mâna sub fusta și jupa ei pentru a-i desface pantalonașii, dându-i la o parte în timp ce degetele ei se chinuiau să-l ajute. Apoi ea își mută degetele pe nasturii de la pantalonii lui, pe care îi desfăcu rapid. Sexul lui era tare, presând în sus pe pântecul ei, iar degetele ei lacome încercuiră carnea aceea care zvâcnea excitată.

Nu era nimic calm sau tandru în înlănțuirea lor; era doar o dorință puternică și impetuoasă, un act de pasiune pură. Trupurile lor se căutau unul pe altul, pântec lângă pântec, într-un act care semăna mai degrabă cu o luptă decât cu o întâlnire amoroasă. Luptau împreună pentru a-și atinge propriile înălțimi. Era o competiție disperată pentru a ajunge la orgasm înainte ca intensitatea dorinței dintre ei să ajungă la vârf și apoi să coboare. Era o luptă pur egoistă, iar Diana țipă în momentul în care orgasmul o învălui, transformând-o în lavă incandescentă. Rupert se prăbuși greu peste ea, zguduit de aceeași plăcere, și îi țintui trupul de saltea.

Încet, Diana își revenea. Îl împinse ușor pe Rupert, care se rostogoli instant pe pat lângă ea. Apoi el își acoperi ochii cu mâna. Diana putea să-i vadă bătăile puternice ale inimii prin cămașa albă apretată.

– Îmi pare rău, murmură el. Nu știu cum sau de ce s-a întâmplat asta.

– Nici eu, răspunse ea, gândindu-se la ce imagine ofereau, cu înlănțuirea aceea de brațe, picioare dezgolite și haine în dezordine.

Un spectacol indecent, decise ea și încercă să-și tragă rochia peste coapse, iar degetele ei descoperiră cu această ocazie sămânța lui lipicioasă care îi rămăsese pe piele. Cel puțin, Rupert avusese inspirația să se retragă înainte de orgasm. Ce complicație îngrozitoare adăugaseră la situația deja cruntă...

– Cred că ar fi mai bine să pleci acum, spuse ea după un minut.

El se ridică din pat și începu să-și încheie repede nasturii și să-și aranjeze cămașa în pantaloni.

– Nu sunt obișnuit să fac dragoste încălțat, observă el, oarecum distant.

– Asta crezi tu că a fost? întrebă Diana.

Era șocată și confuză. Îi venea să plângă. Nu putea să creadă că așa ceva se întâmplase. Și totuși, se întâmplase. Sperma lipicioasă de pe coapsele ei, ușoara durere dintre picioare, sensibilitatea pielii ei acolo unde degetele lui o mângâiaseră – toate acestea erau dovada că se întâmplase.

– Ei bine, orice ar fi fost, sugerez să uităm amândoi că s-a întâmplat, răspunse el pe un ton neutru. Ar trebui să pui o compresă rece pe glezna aceea, înainte să se umfle și mai rău.

Se aplecă să-și ridice pelerina de unde căzuse pe podea și se îndreptă spre ușă.

– Noapte bună, Diana!

Ușa se închise cu un clic în urma lui.

Capitolul 9

Ușurel, Diana se dădu jos din pat, tresărind în timp ce încerca să calce pe piciorul rănit. Șchiopătă până în baie și dădu drumul la apă în cadă. Poate că apa rece i-ar fi făcut bine la gleznă, dar restul trupului ei avea nevoie de o baie lungă și fierbinte. Poate așa reușea să îndepărteze amintirea rușinoasă a acelei dorințe desfrânate. Cum de permisese ca așa ceva să se întâmple? Și, pe deasupra, cum de îi plăcuse atât de mult? În loc să fie dezgustată de intimitatea lui, își dorise și mai mult din ea, tânjise să devină una cu el, așa cum se întâmplase atât de des în trecut.

Și totuși, încă îl disprețuia pe Rupert Lacey. El o dezamăgise și îi refuzase până și satisfacția unei explicații. Nu arătase nici măcar o umbră de regret. Iar acum, părea pornit să-i facă viața mizerabilă. Dar, în ciuda tuturor acelor aspecte, ea permisese ca *așa ceva* să se întâmple.

Se așeză pe un scaun și începu să se dezbrace. Își scoase ciorapii de mătase, își dădu jos lenjeria intimă, apoi reuși să scape, cu ceva efort, de jupă și de rochie. Țopăi până la cadă și se așeză pe marginea ei. Băgă un picior în apă, apoi pe celălalt, și după aceea se lăsă să alunece cu totul în cadă. Apa era divină, iar ea se lăsă pe spate, sprijinindu-și capul de marginea căzii. Ochii i se închiseră, iar mușchii tensionați începură să se relaxeze de la căldură. Mintea începu să-i rătăcească în vreme ce somnul o ademenea.

Se trezi la realitate cu o bruscă tresărire a capului. Dacă nu se mișca repede, avea să adoarmă îmbrățișată de apa aceea fierbinte. Se întinse după săpun. Tot ce voia în acel moment era să scape de amintirea fizică a acelor momente, să se bage în pat și să doarmă. Dimineața, capul avea să-i fie mai limpede.

Și totuși, să iasă din cadă cu un picior rănit se dovedi un efort mai mare decât se așteptase. Își răsuci trupul, astfel încât să se ridice în genunchi. Și tocmai își pregătea următoarea manevră, când

auzi cum cineva intră dormitor. Prin ușa de la baie, pe care nu o închisese, îl privi pe Rupert, care tocmai intrase în cameră. Străbătu dormitorul și se opri în ușa băii. Se dezbrăcase de haina de seară și de vesta de mătase. Nu mai avea nici lavaliera albă la gât. Era doar în pantaloni și în cămașa pe care și-o suflecase până la coate. Gulerul era desfăcut și îi scotea la iveală gâtul puternic și pieptul bronzat.

– Ți-am adus o compresă rece și un bandaj pentru gleznă, spuse el senin, ca și cum nu era nimic în neregulă cu imaginea pe care Diana i-o oferea în acele momente. Se pare că ai nevoie de o mână de ajutor ca să ieși de acolo.

La fel de calm, apucă un prosop turcesc gros de baie, îl scutură și îl întinse, în timp ce se apropia de cadă.

– Ce crezi că faci? reuși ea să spună, acut conștientă de goliciunea ei. Pleacă de aici!

– Ți-am spus ce fac. Hai, nu fi așa timidă! Nu e ca și cum n-aș fi văzut deja tot, cu mult înainte de seara asta. Aplecându-se, o prinse de sub brațe și o ridică, înfășurând expert prosopul în jurul ei. Așa. Te las să te usuci. Unde ți-e cămașa de noapte?

– Agnes trebuie să o fi lăsat pe pat.

Nu mai avea nici un rost să protesteze, decise Diana, obosită și resemnată. Nu după ceea ce se întâmplase. Era clar că el nu avea de gând să-i ia în seamă protestele și era și mai limpede că ea nu putea face nimic să se opună, nu în acel moment. Era epuizată, iar glezna începuse să o doară de-a binelea. Țopăi până la scaun și se așeză acolo ca să se usuce. Rupert îi aduse cămașa de noapte.

– Mă duc jos să pregătesc un coniac. O să-ți facă bine, amestecat cu lapte cald.

Diana reuși să ajungă până la pat și deja încerca să îndrepte așternuturile mototolite, când el se întoarse în cameră. Rupert aprinse lampa Primus și puse ceainicul cu lapte la încălzit. Apoi turnă coniac într-un pahar de cristal și luă o gură zdravănă, în timp ce supraveghea laptele. Diana termină de aranjat așternuturile și se bagă între ele cu un oftat de ușurare.

– Bea asta, și o să-ți bandajez glezna.

Rupert îi întinse o cană cu lapte fierbinte cu aromă de coniac, apoi ridică așternuturile ca să-i examineze glezna.

– O compresă rece o să-ți mai dezumfle glezna.

Diana nu protestă când el puse compresa rece pe umflătură, apoi îi bandajă strâns glezna.

– Poftim, acum e mai bine, spuse Rupert, ridicându-se. Noapte bună! Somn ușor.

– Și ție, murmură Diana, adăugând, după o pauză: Mulțumesc!

El se întoarse și o privi cu un zâmbet pe care ea rar avea ocazia să-l vadă pe fața lui.

– A fost plăcerea mea, fată dragă. A fost marea mea plăcere.

Apoi stinse lampa cu gaz și ieși, lăsând-o să-și bea laptele cu coniac pe întuneric.

Diana se trezi când Agnes trăgea draperiile, lăsând razele soarelui să pătrundă în cameră. Se chinui să se ridice pe coate.

– Cât e ceasul?

– E trecut de zece, spuse camerista ei. Am zis că n-ar trebui să vă las să dormiți mai mult de atât.

Puse o grămadă de cărți de vizită pe pat și apoi începu să așeze pernele din spatele Dianei.

– V-a căutat multă lume în această dimineață, după ieșirea la cină de ieri, preciză camerista. Îi turnă ceai, apoi îi întinse ceașca. Colonelul Lacey ne-a spus că v-ați sucit glezna. Să trimit după doctor?

– Nu, nu e nevoie, Agnes. Sunt sigură că e mai bine.

Dar, chiar în timp ce pronunța acele cuvinte, simțea cum glezna pulsa, în bandajul care părea în acel moment prea strâns.

Continuă să-și bea ceaiul, în timp ce se uita pe cărțile de vizită. Regulile de bună-cuviință din societate dictau ca ea să le întoarcă invitațiile, trimițându-le propria carte de vizită. Abia după aceea instalarea ei la Londra era considerată oficială și putea să înceapă să meargă în vizite și să primească musafiri. Se dusese pe apa sâmbetei ideea ei de a se reintroduce lejer în societate, printr-un ceai luat cu Fenella și Petra la Fortnum, reflectă cu părere de rău Diana.

Rupert precipitase totul cu cina lor – sau, mai bine zis, cu cina lor abandonată – de la Savoy. Închise ochii pentru o clipă. Trupul ei își amintea ce se întâmplase după cină. Iar mintea ei părea incapabilă să controleze acele amintiri senzuale. Simți furnicături prin piele și o excitare umedă între coapse. Împinse brusc așternuturile.

– Mă scol, Agnes.

O ocupație de vreun fel era soluția pentru a o scoate din starea în care se afla. Nu avea de gând să piardă timpul gândindu-se la ce se întâmplase între ea și Rupert noaptea trecută. Evenimentul ținea de trecut și acolo urma să rămână. Diana își propuse să se asigure că așa ceva nu avea să se mai întâmple.

– O, Doamne, domnișoară Diana, ia uitați-vă la gleznă! exclamă Agnes, în timp ce Diana își muta picioarele pe marginea patului. Nu se poate să vă ridicați în starea asta. Dați-mi voie să mă uit la gleznă mai îndeaproape. Îi ridică piciorul și i-l puse înapoi în pat. Lăsați-vă pe spate!

Nu avea rost să te pui cu Agnes când aceasta era hotărâtă să facă ceva. Diana știa asta din experiență. Pe deasupra, și ea era cam îngrijorată de starea gleznei. O privi pe Agnes în timp ce aceasta dădea la o parte bandajul. Glezna care ieși la iveală era îngrozitor de umflată.

– Ei bine, nu mergeți nicăieri în starea asta, spuse camerista cu un aer sumbru. Așezați-vă mai bine în pat.

– Dar nu e nevoie să stau în pat, Agnes, protestă Diana. Pot să mă îmbrac și să stau în salon, cu piciorul sprijinit pe un scaun. Se ridică din pat cu grijă, într-un picior, sprijinindu-se cu mâna de tăblia patului. Uite, vezi? Acum, ajută-mă, te rog, să mă îmbrac!

Agnes nu părea deloc convinsă.

– Cred că ar trebui totuși să trimit după doctor, protestă ea.

– Putem vorbi despre asta mai târziu. Acum, ajută-mă să mă îmbrac!

Nu-și putuse controla nerăbdarea din voce. Avea nevoie să facă ceva, nu să zacă în pat văitându-se.

O jumătate de oră mai târziu, Diana părăsi dormitorul, șchiopătând de-a lungul galeriei, la brațul lui Agnes, în direcția salonului. Speranța ei fierbinte ca Rupert să nu fie prin preajmă se nărui într-o clipă, când el ieși din salonul de mic dejun și se uită în sus, spre scări.

– N-ar trebui să-ți folosești piciorul acela, declară el, în timp ce urca scările două câte două.

– Exact asta am spus și eu, aprobă Agnes, cu o anumită satisfacție în glas. Are nevoie de doctor, domnule colonel.

– Dar nu-mi folosesc acel picior, preciză Diana. Țopăi pe celălalt ca să mă deplasez, în caz că nu ai observat.

– Ai nevoie de ceva în care să te sprijini. O să văd mai târziu ce pot să găsesc. Dar până atunci...

O ridică din nou de la pământ, ignorându-i protestele.

– Unde vrei să mergi?

– La mine în salon. Am treburi de făcut.

– O să fiu de acord, atâta vreme cât nici una din acele treburi nu implică deplasarea pe două picioare, spuse el.

– Nu e treaba ta să-ți dai acordul.

Rupert izbucni în râs.

– Oh, s-ar putea să descoperi că, de fapt, este, draga mea.

– O să merg să pregătesc micul dejun, spune Agnes, constatând că nu mai era nevoie de brațul ei drept suport. Și o să-l trimit pe Billy după doctorul Bolton. Chiar așa. Nu credeți că ar fi bine, domnule colonel?

– Bineînțeles, Agnes, o aprobă el.

Diana observă cu stupoare că Agnes și Rupert formaseră din senin o alianță în ceea ce o privea. Și constituiau o pereche formidabilă. Atât timp cât nu putea să meargă pe propriile picioare, era la mila lor.

– Unde vrei să te pun? întrebă Rupert, în timp ce o ducea în brațe spre salon. Pe canapea sau pe fotoliu?

– Oh, pune-mă jos și gata, îi ceru ea nerăbdătoare. Nu contează unde.

Rupert ridică dintr-o sprânceană frumos arcuită, apoi o așeză pe canapea, după care îi puse o pernă sub piciorul rănit.

– Mă tem că trebuie să fug să mă văd cu Lord Roberts, dar mă voi întoarce cât de repede pot.

– Cu cât stai mai mult în afara casei, cu atât voi fi mai fericită, replică Diana.

Rupert clătină din cap, cu un fals aer de reproș.

– Nu fi nerecunoscătoare, spuse el.

Apoi plecă, dar chicotitul lui ușor rămase suspendat cumva în aer. Bărbatul acela putea scoate din răbdări și un sfânt, conchise Diana. Nu se putea hotărî dacă varianta furioasă și cea ostilă a lui Rupert, așa cum îl cunoscuse în trecut, erau de preferat celei din prezent, în care el era, aparent, amabil, o tachina și se purta enervant de arogant. Ea fusese cea care scosese la suprafață acea ultimă versiune a lui Rupert și tot ea era singura vinovată

de ce se întâmplase între ei noaptea trecută, când se lăsase condusă de propriile pofte trupești. Concluzia aceea nu-i îmbunătățea cu nimic starea de spirit. Dar exista ceva care o putea face: Kimberley Diamond.

Se chinui să se dea jos de pe canapea și țopăi până la masa de scris. Înmuie tocul în călimara cu cerneală și începu să scrie un bilet pentru Ben, îngrijitorul calului de curse și companionul uman de care iapa era inseparabilă. Îi trimitea instrucțiuni să pregătească iapa pentru a fi mutată la grajdurile centrului de antrenamente.

Diana și fratele ei avuseseră discuții nesfârșite despre antrenorul pe care să-l aleagă, luând în calcul temperamentul calului și faptul că iapa prefera terenul plat de curse. Într-un final, se deciseseră asupra unuia care nu era departe de reședința Deerfield și pe care îl puteau vizita oricând. Dar, dacă voia să-l țină pe Rupert departe de locul în care se afla iapa, trebuia să găsească alt centru de antrenamente, mai îndepărtat. Diana privi în gol, în timp ce ronțăia capătul tocului de scris.

Discutaseră la un moment dat despre un centru de antrenament din Yorkshire, dar apoi deciseseră că ar fi fost o călătorie prea lungă pentru cal și le-ar fi limitat și lor posibilitatea de a fi mai des în contact cu iapa. De asemenea, nu ar fi fost potrivit pentru Ben, care trebuia să o însoțească peste tot, căci centrul era prea departe de zona din care el provenea. Iar clima era mai aspră în zona de nord.

Rupert le descrisese iernile friguroase pe care fusese nevoit să le îndure în nord, la moșia bunicului său, înainte să devină un membru neoficial al familiei Sommerville. Viața lui Rupert în acel mausoleu din Yorkshire, în compania unui bătrân meschin, îi păruse Dianei îngrozitor de deprimantă. Dar părinții lui muriseră în timpul pandemiei de febră tifoidă, când Rupert avea doar patru ani, iar Sir Maurice Lacey, singura lui rudă, îi devenise tutore. Sir Maurice nu avea timp de un copil, așa că îl trimisese destul de repede departe, la o școală cu internat, unde băiețelul își petrecuse până și vacanțele de vară. Până când devenise prieten cu Jem Sommerville.

Nu, decise Diana, Yorkshire-ul nu era un loc potrivit pentru Kimberley Diamond. Trebuia să găsească un centru de pregătire în Kent, unde vremea era mai blândă. Nu avea cum să țină secret de Rupert locul în care avea să fie dus animalul. Fusese, oricum, o idee ridicolă să facă așa ceva. Una copilărească, provocată de dorința

de răzbunare pe care nu și-o putuse controla. Și totuși, nu avea de gând să-l consulte pe Rupert în privința centrului de antrenament. Își întoarse atenția la scrisoarea pentru Ben. O termină, apoi scrise una și către antrenor, informându-l că iapa avea să sosească la centrul de pregătire în săptămâna ce urma. Avea de gând să meargă la reședința Deerfield cât mai repede posibil și să-i însoțească pe Ben și pe Kimberley Diamond la centrul de antrenament, pentru a discuta cu instructorul un eventual program de pregătire pentru curse.

Aranjamentele pentru calul de curse aveau, cu siguranță, să-i ia gândul de la harababura din Cavendish Square și să o lase să respire pentru câteva zile, în afara casei și departe de Rupert. Poate le-ar putea convinge pe Fenella și pe Petra să o însoțească.

Ideea o binedispuse atât de tare, încât o ajută să îndure cu grație și umor examinarea medicului, pe care o considera oricum o pierdere de timp. La final, doctorul Bolton îi recomandă comprese reci și bandaj, lucruri de care Rupert deja se ocupase. Îi oferi și laudanum pentru durere, dar ea îl refuză politicos și îi ură să aibă o zi bună în continuare.

– Agnes, îi dai, te rog, lui Barlow aceste scrisori să le pună la poștă? îi spuse ea cameristei, imediat ce doctorul părăsi camera.

– O să mă ocup imediat, îi răspunse camerista, luând scrisorile la care Diana lucrase în acea dimineață. Și vă rog să urmați sfaturile pe care vi le-a dat doctorul Bolton și să vă țineți piciorul ridicat. Ați dori să vă fac niște aspic din picior de vițel?

Agnes intrase în starea în care simțea nevoia să o răsfețe în exces, ca pe o bolnavă, iar Diana abia își reprimă un fior de neplăcere la această idee.

– Nu sunt invalidă, Agnes, și știi că urăsc aspicul acela din picior de vițel. Un pahar cu vin de Xeres mi-ar prinde mai bine.

Agnes bombăni, dar plecă să îndeplinească sarcinile.

Peste o jumătate de oră, Diana sorbea din vin și juca de una singură cărți, ca să mai alunge plictiseala, când auzi soneria de la intrare. Câteva minute mai târziu, o bătaie în ușa salonului anunță sosirea Petrei și a Fenellei, care erau însoțite de doi bărbați tineri. Hera și Hercule se ridicară de pe covorul pe care stăteau, își ciuliră urechile și începură să-i analizeze pe nou-veniți cu o atenție aproape înfricoșătoare.

– Draga mea, am venit să te înveselim, declară Fenella, în timp ce îi mângâia pe cei doi câini de vânătoare pe cap. Nu vă mai uitați la mine așa suspicios, doar mă cunoașteți, le spuse ea patrupedelor.

Cei doi câini părură satisfăcuți de declarația ei și se duseră să se așeze înapoi pe covor, dar cu ochii încă asupra celor doi tineri.

– Ne-am întâlnit din întâmplare cu Rupert, în Piccadilly, când ieșeam de la bibliotecă, și el ne-a spus ce ai pățit la gleznă, continuă Fenella. Și tot el ne-a sugerat să trecem să te vedem, ca să ne asigurăm că nu te ridici din pat.

– Se temea că, dacă nu ai cu cine vorbi, o să începi să alergi prin casă de plictiseală, interveni Petra. Apoi ne-am întâlnit, tot întâmplător, cu ei doi, și au insistat să vină cu noi. Ți-i amintești pe David Hanson și pe Jack Marsden? V-ați cunoscut înainte să pleci în Africa de Sud, mai preciză ea, gesticulând în direcția celor doi tineri care le însoțeau.

– Da, bineînțeles, spuse Diana, zâmbind călduros. Am dansat de multe ori împreună la balurile din sezonul meu de debutantă. Ce mai faceți?

– Ne bucurăm să te vedem, Diana, spuse Jack, sorbind-o din ochi.

Diana își amintea cu precizie cât de atent și de curtenitor fusese cu ea tânărul, în timpul sezonului ei de debut. Dacă nu ar fi existat Rupert, ea probabil i-ar fi întors atențiile. Jack era un bărbat atrăgător, înalt și bine făcut. Avea un păr deschis la culoare care strălucea precum praful de aur și ochi albaștri care erau când umbriți de seriozitate, când strălucitor de veseli. Pe deasupra, era un dansator grozav și un partener fermecător de conversație. Dianei îi plăcuse compania lui.

David se aplecă și îi sărută mâna. Dintr-odată, Dianei i se păru că inelul de pe degetul ei strălucea foarte tare, țipându-și semnificația. Își trase mâna înapoi și își strânse degetele în palmă, apoi o ascunse în poală.

– Deci, ce s-a întâmplat, mai exact? întrebă Petra, așezându-se la capătul canapelei și evitând cu grijă piciorul Dianei.

– Oh, pur și simplu, m-am împiedicat când plecam de la Savoy, unde tocmai cinasem, spuse ea, fluturându-și mâna a indiferență. Un accident stupid, am fost atât de neîndemânatică! Iar acum, doctorul îmi spune că trebuie să stau cel puțin trei zile fără să mă sprijin pe piciorul afectat.

– Ah, ce bătaie de cap! Și făcusem atâtea planuri, acum, că te-ai întors în Londra, spuse Petra.

– Ce fel de planuri? întrebă Diana.

– În primul rând, să călărim prin Richmond, zise Jack. Ești o călăreață splendidă, Diana, iar vremea este perfectă pentru o plimbare pe sub copaci, mai adăugă el, trăgându-și scaunul mai aproape de canapea. Bineînțeles, soțul tău este și el bine-venit să ne însoțească.

Diana zâmbi cam forțat.

– Rupert este foarte ocupat la comandamentul militar zilele acestea. Este un fel de secretar al lui Lord Roberts, comandantul-șef. O adevărată onoare, adaugă ea, regretând instantaneu urma de sarcasm din tonul pe care îl folosise.

– Ei bine, numele lui a fost menționat în toate depeșele, după Mafeking, îi spuse David. A fost, din câte se pare, un erou.

Diana nu zise nimic, iar Jack se grăbi să pună capăt tăcerii:

– Ne-a părut foarte rău să auzim că fratele tău și-a pierdut viața, Diana.

– Mulțumesc, răspunse ea cu blândețe. Tot norocul a fost de partea colonelului Lacey în acea zi.

Diana se luptase mult cu sentimentele ei legate de acea întâmplare. Știa că Rupert nu putea fi învinovățit de moartea lui Jem sau pentru că supraviețuise din acea bătălie îngrozitoare. Dar, din cauza durerii provocate de pierderea fratelui, ei îi fusese mult timp greu să privească rațional lucrurile. Iar acum, Rupert se bucura de tot ce trebuia să fi avut Jem.

– Petra, fii drăguță și sună după Barlow, zise ea, schimbând subiectul. Să bem o sticlă cu șampanie. Ceva înspumat m-ar ajuta să mai uit de durerea de la gleznă, spuse Diana.

Petra se conformă, iar Barlow primi instrucțiunile cu o plecăciune.

– Poate v-ar plăcea și câteva sendvișuri, doamnă? Somon afumat și un pic de crab pe pâine prăjită? sugeră Barlow.

– Oh, deci a sosit coșul de la Fortnum? întrebă Diana.

– Da, Billy s-a ocupat aseară de el. Iar noua bucătăreasa, doamna Adderbury, deja a făcut comenzi la măcelărie și la pescărie. Chiar în acest moment coace pâine.

– Minunat!

Diana se întoarse spre musafirii ei după ce Barlow ieși din salon.

– Casa a fost goală timp de optsprezece luni, așa că era o harababură când am sosit, dar se pare că lucrurile încep să revină la normal.

– Probabil este o ușurare, după tot acel timp petrecut pe mare, comentă Jack.

– A fost un voiaj plictisitor, recunoscu Diana, fluturând din degete într-un mod care arăta că nu dorea să intre în detalii.

Nu voia să vorbească despre săptămânile acelea lungi de singurătate, în care fusese măcinată de durerea pierderii fratelui și a tatălui, dar și de gândul că viitorul pe care și-l plănuise alături de Rupert se prăbușise. Fuseseră săptămâni în care, în sfârșit, își permisese să mediteze la tot ce se întâmplase și să dea frâu liber lacrimilor.

Dar întoarcerea la Londra era șansa ei la un nou început. Îi scăpă o ocheadă spre Jack, dar își mută rapid privirea când îi întâlni ochii. Cum avea ea să își clădească un viitor cu Rupert care era prezent zilnic în viața ei și cu farsa pe care el o obliga să o joace în fața întregii lumi?

Capitolul 10

Rupert ieși în Devonshire Street și făcu semn unei trăsuri care trecea pe acolo.

– În Cavendish Square, îi spuse el vizitiului, în timp ce deschidea portiera.

Cum avea Diana să reacționeze la acțiunile lui din acea dimineață? Își trecu mâna peste lemnul fin de stejar al bastonului pe care îl cumpărase pentru ea și se întrebă dacă Diana avea să-l folosească. Probabil că nu, decise el, sau cel puțin nu când era el prin preajmă, ca s-o vadă. Diana n-ar fi vrut să-i dea satisfacție.

Situația dintre ei luase o turnură neașteptată în seara precedentă, și o cunoștea pe Diana atât de bine încât să știe că ea regreta ceea ce se întâmplase. Crezuse că el însuși avea să regrete, dar, surprinzător, când își amintea noaptea trecută, la lumina zilei, nu-i venea decât să zâmbească încântat. Dar știa că Diana ura faptul că se lăsase pradă dorinței, acționase din impuls și își pierduse controlul. Răspunsul ei natural urma să fie, probabil, să facă orice îi stătea în putință pentru a continua conflictul dintre ei și să nege orice ar fi schimbat situația. Încă îl privea ca pe cineva care intrase cu forță în viața ei și avea să lupte din răsputeri, atât împotriva lui, cât și împotriva propriilor sentimente.

Însă Rupert nu mai era înclinat să se alăture acelei lupte. Bineînțeles, ar fi putut accepta oferta ei de a cumpăra partea lui de casă, dar asta nu l-ar fi adus mai aproape de scopul lui... sau de cel al fratelui ei. Oh, inițial, dorise să-i provoace neplăcere și să o enerveze, dar în acel moment nu mai simțea nevoia să o pedepsească. Însă tot dorea cu ardoare să audă o scuză de la ea pentru imensa durere pe care i-o provocase în acea după-amiază, pe malul fluviului Orange.

Se umplea de furie când își amintea cum ea îi aruncase inelul și rupsese logodna lor, fără măcar să încerce să vindece prăpastia care se căscase între ei. Până atunci, întâmplările acelea îl măcinaseră.

Tot trebuia să-i ceară socoteală Dianei pentru ceea ce se întâmplase în Africa de Sud, dar, gândind la rece, își dădu seama că unicul mod de a putea discuta cu ea acel aspect dureros era să ajungă la un acord. La un moment în care Diana îl putea asculta fără să se umple imediat de o furie defensivă.

Rupert decise că avea să continue să refuze să se lupte cu ea și că avea să o trateze cu o afecțiune degajată. Acel tratament avea să o înfurie, bineînțeles, iar Rupert nu-și putu controla mica sclipire de satisfacție din ochi la acest gând. Însă speră că, în cele din urmă, acea abordare avea să mai atenueze din rezistența Dianei. Și abia după aceea aveau să discute despre trecut.

Trăsura opri în fața locuinței din Cavendish Square, iar Rupert sări și se întinse să îi plătească vizitiului. Tocmai se pregătea să intre în casă, când ușa se deschise. Fenella, Petra și doi tineri dădeau să iasă.

– Oh, bună ziua din nou, Rupert, îl salută Petra, în stilul ei relaxat. Vei fi fericit să afli că Diana încă își menajează piciorul.

Tânăra surprinse privirea încruntată pe care i-o aruncă Fenella și își aminti că Diana și Rupert nu erau tocmai în relații bune. Așa că ea nu ar fi trebuit să-l trateze cu căldură, ca pe un vechi prieten, având în vedere ce el îi făcuse și ce încă îi făcea Dianei.

Rupert remarcase și el privirea acuzatoare aruncată de Fenella și înțelesese ce însemna. Așa că nu-i răspunse Petrei, ci se uită la cei doi tineri și îi salută din cap.

– Hanson, Marsden. Ați venit să-mi vedeți soția, presupun.

– Ce plăcere să vă avem pe amândoi înapoi, în Anglia, spuse Jack. Întreaga țară vă este îndatorată.

– Într-adevăr, după victoria de la Mafeking, întreaga țară a sărbătorit. Au bătut toate clopotele, de la cele din sătucuri uitate până la cele ale marilor catedrale din Londra, adăugă David. Toți ne-am dorit să fi fost acolo, ca să-i putem trimite pe buri la plimbare.

– N-a fost nimic eroic în acea bătălie, declară Rupert. Rar poate fi considerat eroic ceva legat de război. Vă doresc amândurora o zi bună. Fenella, Petra...

După ce îi salută, Rupert începu să urce scările de la intrare. Nu regreta că îi tratase cu răceală. Cei doi erau doar cu câțiva ani mai tineri decât el, dar îi păreau în acel moment ignoranți precum niște școlari fără minte.

Ușa fu deschisă de un servitor în livrea, care se înclină adânc. În timp ce-l lăsa pe colonel să intre, Rupert îl privea întrebător.

– Diccon, domnule, se prezentă bărbatul.

Rupert îi răspunse cu un zâmbet plăcut, apoi se îndreptă spre scări. Era o atmosferă total diferită în casă, cu o grămadă de treburi gospodărești în desfășurare. Ușile de la salon erau deschise, iar înăuntru putea vedea un grup de servitoare care măturau și lustruiau. Mobila nu mai era acoperită de straturi de praf. Era clar că Diana nu pierduse timp cu planul ei de a pune din nou locuința pe picioare. Se îndreptă spre salonașul unde era ea și bătu rapid la ușă. Îi putea auzi pe câini agitându-se.

– Intră.

Vocea Dianei avea un ton resemnat. Cu un zâmbet ușor pe buze, Rupert intră în încăpere. Razele soarelui se strecurau prin ferestre și cădeau peste canapeaua pe care Diana stătea pe jumătate ridicată, cu piciorul lovit sprijinit pe un scaun și cu o carte în mână. Lumina soarelui se reflecta în părul ei, evidențiind câteva șuvițe aurii. Lui îi venea să-i desprindă acele de păr, să își treacă degetele prin buclele ei și să le separe în nuanțele care făceau acel întreg să arate atât de minunat. Dar rezistă acelei dorințe.

– Înțeleg că ai avut musafiri, spuse el. Străbătu covorul din încăpere și se opri în fața canapelei. Se uită în jos, la Diana. Sper că a fost o vizită plăcută.

– Destul de plăcută, răspunse ea, abia ridicându-și ochii de pe paginile cărții.

Rupert prinse cu piciorul un scaun și-l trase mai aproape de canapea. Se așeză, în timp ce învârtea bastonul de stejar între mâini.

– Se pare că ai fost ocupată... Văd că ai angajat o adevărată armată de servitori, punctă el.

– Nu eu. Mai mult Barlow și doamna Harris s-au ocupat, răspunse ea cu indiferență, cu ochii încă în carte.

Rupert se aplecă, îi luă cartea din mâini și o puse deoparte.

– Poți, te rog, să fii atentă la mine, pentru câteva minute?

Diana scoase un oftat exagerat.

– Pentru?

– L-am cumpărat pentru tine, spuse el, întinzându-i bastonul. Ar trebui să te ajute să te deplasezi.

Ea se uită direct în ochii lui, în timp ce își trecea degetele peste lemnul fin.

– Îți mulțumesc, Rupert. Foarte grijuliu din partea ta, spuse ea, în timp ce un zâmbet îi înflorea pe buze. Pariez că te gândeai că o să-l refuz.

– Mi-a trecut și asta prin cap, răspunse el cu un zâmbet dezarmant.

– Nu sunt nerecunoscătoare... sau infantilă, protestă ea. Deși, cumva, tu reușești să scoți ce e mai rău din mine.

– Ce păcat, și pentru mine, și pentru tine, replică el, ceea ce o făcu pe Diana să chicotească. El se aplecă, apucă o șuviță rebelă și i-o dădu pe după ureche. Mă mănâncă degetele din dorința de a-ți desface părul.

Diana îngheță, cu inima în gât, când simți atingerea lui. Putea să-i simtă pe obraz căldura respirației.

– Nu, te rog, Rupert.

Era mai mult o implorare decât o rugăminte. El își lăsă mâna să cadă și se îndreptă în scaun.

– În timpul ieșirii de azi am mers să o vizitez pe Lady Callahan. I-am spus despre accidentul pe care l-ai suferit și că m-ai trimis pe mine să-i fac o vizită de curtoazie, în locul tău...

– Ce-ai făcut? îl întrerupse Diana, îndreptându-și spatele, cu un ton din care dispăruse orice urmă de recunoștință sau de amabilitate.

– Permite-mi să termin... Mi-ai spus că încercai să eviți o vizită din partea mătușii tale. Și, pentru că nu ești în poziția de a face vizite în aceste zile, m-am dus eu în locul tău. Dacă Excelența Sa insistă totuși să te viziteze în următoarele zile, cel puțin, vei fi avertizată și vei avea timp să te pregătești ce vrei să-i spui.

– N-aveai nici un drept să faci așa ceva, spuse ea, șocată de felul în care el se amestecase în treburile ei de familie.

– Având în vedere că sunt soțul tău, așa părea normal. Mătușii tale nu i s-a părut deloc deplasată vizita mea, având în vedere circumstanțele. Ba chiar a fost foarte primitoare și mi-a oferit un vin roșu, spuse el pe un ton care Dianei i se păru îngâmfat.

– *Nu* ești soțul meu și nu ai nici un drept să te amesteci în treburile familiei mele, declară ea.

– Dar, în ochii societății, sunt soțul tău, draga mea. Așa că am considerat că este îndatorirea mea să fac o vizită de curtoazie rudelor tale.

Rupert îi adresă un zâmbet pe care Diana îl luă drept vanitos. Îi venea să arunce cu ceva în el, cu orice i-ar fi șters expresia aceea de îngâmfare de pe față. Momentul de amabilitate de mai devreme se evaporă ca și cum nu existase vreodată.

– Chiar nu e nevoie să-mi arunci pumnale din priviri, Diana. Dacă te-ai gândi mai bine, ai vedea că ți-am făcut, de fapt, o favoare. Mătușa ta consideră căsătoria noastră un fapt deja împlinit, deși a fost surprinsă că nu a primit o înștiințare oficială, din Africa de Sud. Dar, când i-am menționat decesul tatălui tău, a înțeles imediat, adăugă el, ridicându-se de pe scaun. Ar trebui să te avertizez că este foarte afectată de moartea lui Jem. Mă tem că o să ai parte de lacrimi atunci când o să vă vedeți. Rupert puse scaunul înapoi în locul din care îl trăsese. O să te las acum. A plimbat cineva câinii în dimineața asta?

Diana clătină din cap în tăcere. Nu avea habar ce ar fi putut să-i spună. I se părea că, la fiecare mișcare pe care ea o făcea, el îi trăgea preșul de sub picioare. Iar ea nu putea face nimic până nu redevenea mobilă.

Rupert fluieră la câini și apoi părăsi salonul, părând satisfăcut de treaba pe care o făcuse în ziua aceea.

Nerăbdătoare, Diana își coborî picioarele de pe canapea și se ridică. Apucă bastonul și făcu un pas prudent. Descoperi că îi era ușor să se deplaseze dacă nu-și lăsa greutatea pe glezna vătămată. Satisfacția de a-și fi recăpătat, cumva, mobilitatea îi dădu senzația că se afla din nou în control. Rupert era insuportabil și trebuia oprit sau cel puțin neutralizat. Să încerce să-l ignore nu funcționa, pentru că el era imun la o asemenea abordare, iar ea nu putea ignora ceea ce era evident... și nici răspunsul trădător al corpului ei când el se afla în apropiere.

Furia nu era o apărare potrivită în fața amintirilor din vremurile bune, care o invadau. A momentelor în care nu se mai săturau unul de altul, în care respirau unul pe buzele celuilalt. A clipelor când trupul ei tânjea după el atunci când Rupert nu era fizic aproape. Până noaptea trecută, crezuse că putea învinge dorința nebunească pe care o simțea față de el – furia și durerea îi fuseseră aliați de nădejde

în acea luptă –, dar apoi... apoi se întâmplase ce se întâmplase. Iar ea se simțise din nou fără apărare în fața asaltului acelei dorințe nebunești, care învinsese orice furie, până și furia orbitoare care fierbea în ea în acel moment, după ce-l văzuse atât de plin de el și cu aerul acela că era stăpân pe situație.

Avea nevoie de aer. Ferestrele erau deschise. Diana șchiopătă și se împiedică prin cameră, până ajunse la scaunul din fața ferestrelor mari. Îngenunche pe el, își puse brațele încrucișate pe pervaz și trase adânc în piept căldura acelei după-amiezi târzii de vară.

Ea fusese cea care făcuse planurile atât pentru grădina din Londra, cât și pentru cea de la Deerfield și fusese încântată să se ocupe de peisagistică, să planteze florile și arbuștii ei preferați. Simți cum lacrimile îi inundă ochii la amintirea mamei ei, aplecată peste o tufă de trandafiri, tăind spinii cu o foarfecă, în timp ce îndepărta cu grijă florile ofilite, de un roz încă puternic în memoria ei.

Diana oftă. Oare de ce nu putea și ea să fie ca mama ei? Nimic nu păruse să o tulbure vreodată pe Stella Sommerville. Era imposibil să și-o imagineze pierzându-și cumpătul. Cele mai dure cuvinte pe care Diana le auzise din gura mama ei fuseseră „Oh, la naiba", când își punea o ață greșită în acul de brodat ori când își înțepa degetul într-un spin.

Stella Sommerville nu s-ar fi băgat niciodată într-o asemenea încurcătură precum cea în care se afunda în acel moment fiica ei.

Capitolul 11

– Bineînțeles că o să mergem cu tine, declara Petra două zile mai târziu. Va fi ca pe vremuri! Îmi place la nebunie la Deerfield!

– Și mie, o asigură Fenella. Parcă a trecut o veșnicie de când n-am mai fost acolo. Presupun că nu vine și Rupert.

– Cu siguranță nu îl voi invita, spuse Diana. Nu că ar mai avea nevoie de vreo invitație. Oricum, nu am de gând să-i spun că mă duc la Deerfield. Nu e treaba lui să știe unde plec, adăugă ea.

– N-ar fi mai ușor, poate, dacă nu l-ai provoca tot timpul? întrebă Fenella cu o oarecare ezitare în voce. Vreau să spun, știu că ți-a făcut lucruri îngrozitoare și te-a dezamăgit crunt, dar trăiți sub același acoperiș. S-ar putea să ți se pare mai puțin enervant dacă îl tratezi ca pe o cunoștință îndepărtată, nu ca pe un veșnic adversar.

Dacă Fenella ar fi știut... Nu exista nici un mod plauzibil în care și l-ar fi putut imagina pe Rupert în acel fel, însă mai degrabă și-ar fi tăiat limba decât să le spună prietenelor ei care era motivul. Era greu să admită chiar și în sinea ei că o trăda propriul corp. Așa că ridică ușor din umeri.

– Bineînțeles că ai dreptate, dar, de fiecare dată când încerc să mă comport așa, el face ceva care mă scoate iar din minți. Se comportă atât de autoritar!

– Poate vine de la faptul că e colonel, sugeră Petra. S-a obișnuit în armată să dea ordine oamenilor din jur, iar acum mai ocupă și o poziție importantă, ca secretar al lui Lord Roberts.

Diana nu se putu abține să nu râdă.

– Oh, Petra, e într-adevăr logic ce spui. Însă Rupert a avut această tendință de a prelua controlul încă de când era doar un băiețel. Și, spre rușinea mea, recunosc că mă las provocată. Iar uneori cred că o face exact din acest motiv.

– Sunteți unul mai rău decât celălalt, declară fără ocolișuri Fenella. De aceea, când v-ați logodit, am crezut că formați perechea

ideală... oh, draga mea, îmi pare rău, se grăbi ea să adauge, văzând că expresia Dianei se schimbase. Nu am vrut să-ți provoc amintiri neplăcute. Pur și simplu, mi-a scăpat.

– Nici o problemă, spuse Diana cu o grimasă. Îmi face bine să mi se amintească din când în când de umilința pe care am suferit-o din partea lui.

Tânăra scutură din cap cu putere, ca și cum voia să scape de gândurile neplăcute.

– Am vorbit destul despre Rupert. Mâine o să luăm trenul din Waterloo către Canterbury. Și o să stăm la Deerfield până când... n-o să mai avem chef să fim acolo.

– O să fie o plăcere să părăsim pentru câteva zile orașul, spuse Petra ridicându-se, în timp ce încerca să-și înăbușe un căscat. E atât de cald și de îmbâcsit, încât îmi face chef să dorm tot timpul.

– Asta e adevărat, spuse și Fenella, în timp ce se ridica.

– Te pupăm și te lăsăm, pentru moment, Diana. Ești sigură că glezna ta poate face față plecării de mâine?

– Deja face față, spuse Diana și se ridică, ignorând bastonul, pentru a le demonstra. Vedeți, pot să merg fără nici o problemă.

Și începu să se plimbe prin încăpere.

– Tot te sprijini mai mult pe celălalt picior, remarcă Fenella.

– Doar puțin, răspunse Diana cu hotărâre. N-o să avem nevoie să ne luăm nici un fel de haine de gală, pentru cele câteva zile pe care le petrecem la țară. Nici măcar să ne schimbăm pentru cină nu vom fi nevoite.

– Sună divin, spuse Petra, în timp ce se îndrepta spre ușă. Hera și Hercule vor fi și ei încântați de ocazia de a alerga în voie, mai spuse ea, în timp ce-i trăgea de urechi pe cei doi câini care îi amușinau genunchii. Parcurile din Londra sunt bune pentru câinii mici, dar nu pentru câinii adevărați, ca ei.

– Să nu cumva să spui așa ceva de față cu surorile Monroe, comentă Fenella printre hohote de râs. Își divinizează cățelușii. Iarna trecută, am văzut-o pe Leticia pe Bond Street cu unul în manșon.

– Fiecare cu preferințele lui, spuse Petra împăciuitor, apoi o sărută pe Diana pe obraz. Pe mâine, atunci! Ne întâlnim la gară, sub ceas.

Diana îi întoarse sărutul și apoi o îmbrățișă pe Fenella.

– Dacă îmi amintesc bine, este un tren la unsprezece fix. O să-l rog pe Barlow să trimită un servitor să ne cumpere bilete. Ar trebui să ajungem la Deerfield cam pe după-amiază.

La ora la care pleca trenul, Rupert era de obicei la comandamentul militar. Atât timp cât nu-și schimba rutina, ea avea să părăsească locuința fără ca el să mai apuce să facă pe deșteptul. Dacă avea să întrebe ceva, și Diana era sigură că urma să o facă, Barlow trebuia să-i spună că ea a plecat la Deerfield cu prietenele ei pentru câteva zile, ca să se bucure de aerul curat. Totul perfect inofensiv și în mod clar nu genul de adunare la care el să se simtă bine-venit. Și, în timp ce se afla la țară, ea și Ben aveau să o mute pe Kimberley Diamond la grajdurile antrenorului.

Sprijinindu-se în baston, își conduse prietenele până jos, cu câinii hârjonindu-se în fața lor. Le făcu din ușă cu mâna înainte de a se întoarce neconsolată în casă. Diccon închise ușa în urma ei. Casa începea să o sufoce. După trei zile petrecute în „arest" la domiciliu, senzația că era prinsă într-o cușcă devenise acută. Câinii scânciră la unison și o privirā rugător. Diana se opri hotărâtă, înainte de scări.

– Diccon, o să plimb puțin câinii prin grădina din mijlocul pieței. N-o să am nevoie de o haină, e destul de cald.

– Să vă însoțesc?

Ea clătină din cap.

– Nu, mulțumesc, mă descurc de una singură, spuse Diana. Și, la urma urmei, am câinii cu mine în caz că voi avea nevoie de protecție, adăugă ea zâmbind.

Ieși din casă pe pavajul scăldat de soare, cu câinii bine dresați mergând la piciorul ei. Trecu strada îngustă, deschise poarta și intră în grădina înconjurată de un grilaj de fier. Aleea pietruită încercuia peluza și arbuștii din centru, iar Diana o urmă, la început folosindu-și bastonul, pe care mai apoi și-l puse sub braț, ca să poată păși liber. Câinii alergau în fața ei, dar se opreau la fiecare fluierat, adaptându-se ritmului în care mergea ea, amușinând în felul lor caracteristic și traversând aleea pietruită încolo și încoace, în funcție de mirosurile ispititoare pe care le descopereau.

În afară de o dădacă pe care o văzu stând la soare, în timp ce legăna ușurel un cărucior de copil, Diana nu mai zări pe nimeni în grădină. Însă, la un moment dat, auzi zgomot de pași în urma ei și o voce familiară care spuse:

– Te descurci foarte bine, dar nu m-aş forţa, dacă aş fi în locul tău.

Vocea lui Rupert o opri din plimbare. Diana întoarse capul.

– Nu intenţionez aşa ceva.

– Aveai nevoie de aer curat? întrebă el pe o voce care părea plină de compasiune, apoi mări pasul şi ajunse în rând cu ea. Te înţeleg perfect.

Rupert îşi folosea din nou şarmul, iar singura apărare împotriva lui putea fi tăcerea. Aşa că Diana îi aruncă un zâmbet vag şi continuă să se plimbe, cu el alături. Când ajunseră din nou la poartă, Diana se aplecă să o deschidă, dar Rupert i-o luă înainte.

– Permiteţi-mi, milady, spuse el, aplecându-se în faţa ei.

– Mulţumesc.

În trecere, Diana se văzu nevoită să se frece de el în timp ce se strecura pe poartă. O străbătu un fior care îi făcu părul fin de pe braţe să se zbârlească. Câinii rămaseră în urmă, dezamăgiţi în mod evident că plimbarea lor lua sfârşit.

– O să-i duc în Hyde Park, spuse Rupert. Au nevoie să alerge.

– Şi eu, spuse ea, fără să se poată abţine.

– O să poţi în curând, draga mea, replică el. Îi mângâie uşor conturul feţei, cu dosul palmei. Ştiu că ţi-e greu...

Dacă îi întindea un deget, bărbatul acela lua toată mâna, remarcă Diana. El recepţionase răspunsul ei simplu şi natural drept o invitaţie la atingere fizică. Îşi feri capul de mâna lui şi se îndepărtă, şchiopătând, spre casă, înainte să se mai întâmple ceva care ar fi putut să o tulbure. Rupert o urmări cu privirea până când Diana intră în casă. Apoi fluieră spre câini şi intră din nou în grădină. O luă pe cărarea îngustă care traversa peluza şi ieşi pe poarta din partea opusă a grădinii.

Diana citea o scrisoare de la agentul care superviza minele Sommerville din Africa de Sud când Rupert se întoarse cu câinii. Un ciocănit superficial în uşă fu avertismentul obişnuit de care Diana avu parte înainte ca el să intre în salon. Ea strecură repede scrisoarea sub o mapă şi se întoarse să-l întâmpine.

– A fost o plimbare plăcută? întrebă ea, aplecându-se ca să mângâie câinii, care îşi împingeau boturile umede în poala ei.

– Câinilor le-a plăcut, răspunse el încruntându-se uşor.

Lui Rupert nu-i scăpaseră nici mișcarea ei grăbită, de a ascunde ceva, când intrase în cameră, nici expresia de vinovăție pe care o citea în acel moment în ochii ei violeți. Diana era incapabilă să păcălească pe cineva, nu-i reușea când încerca să mintă și era un conspirator jalnic. Oare ce punea la cale?

– Pari preocupată, remarcă el relaxat, în timp ce se sprijinea de brațul canapelei. Ceva ce ar trebui să știu?

Două pete roz împodobiră brusc obrajii Dianei.

– Și de ce ar trebui? Corespondența mea personală nu te privește.

– Așa e, o aprobă el, în timp ce se încrunta și mai tare. Corespondența ta *personală* nu are nimic de-a face cu mine.

Declarația lui rămase suspendată în aer pentru câteva clipe, apoi Diana se întoarse la masa de scris și luă decisă tocul în mână, sperând ca el să înțeleagă aluzia. Teoretic, ar fi trebuit să împărtășească scrisoarea agentului cu bărbatul cu care împărțea acum dreptul de proprietate asupra minelor. Dar, din privirea rapidă pe care o aruncase pe document, era clar că agentul nu știa despre faptul că Jem îi transferase dreptul de proprietate colonelului Lacey. La un moment dat, domnul Muldoon avea să-l informeze, dar între timp Diana nu vedea nici un motiv pentru care ar fi luat acea sarcină asupra ei. Scrisoarea îi era adresată ei, și numai ei, așa că nu vedea de ce i-ar fi dat-o lui Rupert.

După câteva minute, bărbatul se ridică.

– Atunci, te las, spuse el. Se opri însă în dreptul ușii și o întrebă, fără prea multă speranță în glas: Vrei să mi te alături pentru cină?

– Nu cred, răspunse ea cu ochii fixați pe foaia albă din fața ei. Sunt cam obosită.

El ridică din umeri și ieși din cameră, închizând ușurel ușa în urma lui. Diana scoase scrisoarea agentului de sub masă și începu să o citească.

Dragă domnișoară Sommerville,

Sper că voiajul dumneavoastră a fost plăcut și lipsit de incidente și că ați ajuns cu bine în Anglia. Trimit această scrisoare la casa dumneavoastră din Londra, dar presupun că, dacă sunteți la țară, va fi direcționată într-acolo. Vreau să vă asigur că, de la sfârșitul războiului, muncitorii s-au întors la lucru fără nici un fel

de probleme, că producția a fost reluată și că totul decurge conform planului. Filoanele par să genereze în continuare o recoltă bogată și nu există vreun semn că aceasta s-ar diminua. Încă se vorbește despre asediul de la Mafeking și despre bătăliile pe care le-a generat. Moartea domnului Jem Sommerville continuă să fie deplânsă. Fratele dumneavoastră era foarte iubit de comunitate și de muncitori. Am fost surprins să aflu că domnul colonel Lacey nu a luat parte la acea bătălie în care a murit fratele dumneavoastră. Mi s-au părut mereu mai mult frați decât simpli prieteni. Dar presupun că v-a mai consolat puțin faptul că domnul colonel a supraviețuit.

Rămân al dumneavoastră fidel servitor,

Victor Marchant.

Diana se încruntă și citi din nou scrisoarea. Rupert fusese în acea bătălie îngrozitoare. Din scurta scrisoare de condoleanțe pe care o primise de la el, în care o informa despre moartea lui Jem, era clar că Rupert fusese alături de Jem și că stătuseră umăr la umăr, ca de obicei. Iar ea nu pusese niciodată la îndoială scurta descriere a evenimentelor făcută de Rupert. La momentul bătăliei, nu-și mai vorbeau, așa că Diana înțelesese că el îi scrisese din simțul datoriei și de dragul trecutului pe care îl împărtășiseră cu toții. Iar ea acceptase scrisoarea din același motiv și o tratase ca atare. Era prea dureros pentru ea să insiste asupra circumstanțelor morții lui Jem, așa că nu dăduse prea mare importanță detaliilor primite de la Rupert. Încă avea scrisoarea aceea de la el, încuiată în cutia în care își ținea documentele importante.

Se ridică și ieși în grabă din cameră, fără să își dea seama că-și uitase bastonul până când începu să șchiopăteze. Dar măcar șchiopăta în viteză, remarcă ea cu satisfacție când ajunse în dormitor. Încăperea era goală, iar Diana merse direct la șifonier, îl deschise și scotoci pe raftul cel mai înalt, de unde luă o cutie din lemn de nuc.

O puse pe pat, apoi căută în sertarul noptierei de alături și scoase de acolo o cheiță din argint. Scrisoarea stătea în vârful grămezii de documente și suvenire. O ridică și scoase la iveală un boboc uscat de trandafir de sub ea.

Amintirea locului încărcat de tufe de trandafiri galbeni de lângă râu deveni brusc extrem de vie în mintea ei. Simțea aroma ierbii strivite de tălpile ei, mirosul blând al florilor. Parcă auzea până și murmurul apei. Sfârcurile i se întăriră dintr-odată ca și cum încă putea simți aerul rece de primăvară pe sânii ei goi, mâna lui Rupert între picioarele ei, degetul lui care-i explora intrarea, strecurându-se și ieșind din carnea ei sensibilă, tachinând-o, mângâind-o, frecând-o cu delicatețe.

O, Doamne, numai amintirea acelui moment o aducea în pragul unui orgasm. Lăsă floarea să cadă, ca și cum ar fi fost dintr-un soi care ardea pielea, și se îndepărtă de cutie, mulțumită că nu mai era altcineva în cameră s-o vadă. După câteva minute, luă scrisoarea după care venise și o deschise. Scrisul familiar de mână al lui Rupert îi sări în ochi. Fiecare literă, scrisă cu cerneală neagră, era hotărâtă și puternică, o adevărată oglindă a personalității lui. Diana citi cu atenție. Nu se înșelase. Rupert îi scria despre cum stăteau, în primul rând de la redută, când inamicii săriseră peste zid. În câteva clipe, ajunseseră la ei. Îi luaseră cu asalt.

Din scrisoare reieșea clar implicarea lui. Fusese acolo, lângă Jem, când fratele ei fusese ucis. Cumva, el supraviețuise, iar fratele ei își pierduse viața. Atunci, de ce spunea Victor că Rupert nu participase la acea bătălie? De unde auzise așa ceva? De la cineva care fusese acolo? Ori poate era o neînțelegere, genul acela care intervenea când poveștile treceau de la om la om, într-un lanț de bârfe?

Da, aceea trebuia să fi fost explicația.

Diana puse scrisoarea înapoi în cutie, pe care o închise și o așeză pe raftul din șifonier. Hotărî să nu se mai gândească la acel aspect și își concentră atenția asupra pregătirilor pentru călătoria din dimineața următoare către Deerfield.

Capitolul 12

Diana se trezi plină de nerăbdare. Întotdeauna îi plăcuse la Deerfield, iar ideea că avea să petreacă acolo câteva zile liniștite, în compania prietenelor, departe de atmosfera tensionată din Cavendish Square, i se părea deosebit de tentantă. Se dădu jos din pat și sună după Agnes. Diana deja dădea draperiile la o parte când camerista intră în dormitor.

– V-ați trezit așa devreme, domnișoară Diana, comentă Agnes, în timp ce punea jos tava cu ceai. Să vă pregătesc baia?

– Da, mulțumesc, spuse Diana, în timp ce lua ceainicul și își umplea ceașca. Se pare că o să avem încă o zi frumoasă.

– Așa e. O să fie plăcut să ne bucurăm de câteva zile liniștite la țară, răspunse Agnes din baie.

– Sper să nu te deranjeze că o să călătorești însoțită de câini, spuse Diana.

– Oh, deloc! Sunt mereu foarte cuminți. Agnes se întoarse în dormitor. Dar arată atât de înfricoșător, încât probabil nu o să îndrăznească nimeni să intre în vagonul nostru.

Diana intră în baie și își scoase cămașa de noapte.

– O să iau micul dejun în salonul mic, Agnes. Și poți, te rog, să mă anunți imediat ce colonelul Lacey părăsește casa?

Diana se jucă cu micul dejun, așteptând ca pe ace să primească vestea că Rupert plecase. Nu putea și nu avea cum să o împiedice să meargă la Deerfield, însă era important pentru ea să poate face aranjamentele legate de Kimberley Diamond fără ca el să se amestece. Ea și Jem plănuiseră cu atenție viitorul iepei, și ea avea de gând să se țină de acel plan. Rupert nu trebuia să aibă nimic de-a face cu el.

Îndeplinirea dorințelor fratelui ei o făcea să simtă că Jem se întorsese cumva în viața ei; putea să-i audă vocea, să-i vadă expresia

preocupată, în timp ce discutau diversele opțiuni. Sincer, dorințele lui Jem erau lege pentru ea, și fusese fericită să le urmeze. Pentru Diana, călăria era doar un hobby, dar pentru Jem fusese o obsesie plină de pasiune, și el își devotase tot entuziasmul acelui cal de curse. Iar ea simțea nevoia să-i ducă planurile la îndeplinire. Să se abată de la ele, chiar și un pic, ar fi fost lipsit de loialitate din partea ei, un act de trădare. Dacă speranțele lui Jem legate de cal aveau să se fructifice, Diana nu avea nimic împotrivă să împartă cu Rupert câștigurile rezultate în urma curselor, pentru că el era îndreptățit la ele, din punct de vedere legal.

Izzy veni să strângă micul dejun.

– Domnișoara Agnes m-a rugat să vă transmit că domnul colonel a plecat.

– Mulțumesc, Izzy!

Diana sări de la masă și se grăbi să iasă din cameră, șchiopătând ușor. Agnes tocmai închidea un geamantan când Diana intră în dormitor.

– Sunteți sigură că nu doriți să pun în bagaje și haine de seară?

– Foarte sigură. O să stăm prin casă și prin grădină, o să călărim în fiecare zi și nu o să primim musafiri. Vom putea cina în orice rochii avem chef.

Diana nu-și putea controla entuziasmul din voce. Începea să se simtă bine pentru prima dată în ultimele luni. Agnes zâmbi și trase de cordonul clopoțelului pentru a-l anunța pe servitor că bagajele erau gata și îl urmă în timp ce acesta căra jos geamantanele. Hera și Hercule alergau încântați în fața lor.

Diana își aranja în oglindă pălăria de paie de pe cap. Potrivi pana modernă cu un deget. Era o pălărie ușoară, de vară, care se potrivea cu starea ei din acel moment. Satisfăcută, ieși în galerie. Tocmai își punea mănușile și se apropia de scări, când auzi voci din holul de parter. Se opri.

– O plecare la Deerfield? spunea Davis, pe un ton surprins. Cam pe nepusă masă, nu-i așa?

– Domnișoara Diana a luat această decizie, răspunse Agnes. Merge cu domnișoara Grantley și cu domnișoara Rutherford. Va fi ca pe vremuri.

– Dar colonelul nu mi-a spus nimic despre asta.

– Şi eu de unde să știu așa ceva? Ce ştie sau ce nu știe colonelul nu e treaba mea, răspunse Agnes, cam înțepat. Ah, aici erați, domnișoară Diana! Camerista îi întoarse spatele lui Davis, ca să se uite la Diana, în timp ce tânăra cobora scările. Trăsura e la ușă.

– Perfect, atunci, suntem gata de plecare, declară Diana. Bună dimineața, Davis.

– Bună dimineața, milady, răspunse bărbatul, înclinându-se.

Apoi dispăru prin ușa verde care dădea spre bucătărie, fără să mai spună ceva.

Ei bine, nu avea să dureze mult până când Davis urma să îl pună la curent pe Rupert în legătură cu plecarea ei, se gândi Diana ușor enervată. Dar nu avea cum să prevină acel lucru. Așa că ieși în aerul călduț al dimineții. Trăsura și vizitiul așteptau în fața casei. Sam dusese trăsura ei personală și calul pe care îl folosea la călărie la Deerfield, în după-amiaza zilei precedente. Urma să le întâmpine la tren, în gara din Canterbury.

Se urcă în trăsură, urmată de Agnes și de câini, iar vehiculul se puse în mișcare.

Fenella și Petra o așteptau sub ceasul din gara Waterloo. Petra începu să-și fluture cu entuziasm pălăria de cum reuși să o zărească în mulțime pe Diana. Aceasta se îndreptă spre ele, urmată de Agnes și de un hamal. Bărbatul puse bagajele tinerelor peste ale Dianei, pe cărucior. Îl urmară prin mulțime, pe peronul aglomerat, până la trenul gata de plecare, cu aburii șuierând din coșurile locomotivei. Hamalul le găsi un vagon liber la clasa întâi, le așeză bagajele, apoi o escortă pe Agnes, care ținea câinii, spre un vagon de clasa a treia, de la capătul trenului.

– Am pregătit sandviciuri, spuse Petra, arătând spre coșulețul pe care îl ținea în poală. Pui și pateu din ficat de rață. Cât se poate de decadent. Oh, și am luat și un termos cu vin de Xeres, ca să alunece mai bine pe gât sandviciurile.

– Am crezut că o să luăm prânzul în vagonul-restaurant, spuse Diana, dar un picnic e o idee și mai bună.

– Mereu servesc supă cafenie de Windsor în vagonul-restaurant, iar eu nu o suport, declară Fenella. Să sperăm că nu ni se alătură nimeni în vagon. Se ridică și trase draperiile de la ușile din sticlă care dădeau spre coridor. Să sperăm că asta o să-i țină departe, adaugă.

– Mă întreb cât ar dura călătoria cu unul dintre acele autovehicule moderne, spuse gânditoare Petra când auzi șuieratul locomotivei cu aburi, iar trenul se puse în mișcare. Jack Marsden mi-a spus că pot prinde și treisprezece kilometri pe oră. Vrea și el să-și ia una, dar tatăl lui nu este de acord.

– Nu poți sta în calea progresului, declară Fenella pe un ton atât de trufaș, necaracteristic felului ei de a fi, încât tovarășele de călătorie izbucniră în râs.

Fenella râse și ea cu ele.

– Am auzit pe cineva declarând asta seara trecută, la Criterion, exact pe același ton. Probabil avea dreptate totuși, adăugă tânăra, înainte de a mușca dintr-un sandvici cu pateu. Cine ar fi crezut că femeile vor merge pe biciclete? Eu o ador pe a mea. Bineînțeles, pot să merg cu ea doar la țară, dar senzația este eliberatoare. Plus că te deplasezi mult mai repede decât dacă ai merge pe jos.

– Eu prefer oricând un cal, spuse Diana și bău o gură de vin din termos, înainte să-și aleagă un sandvici cu pui din coș.

Rupert părăsise comandamentul militar și se îndrepta spre Clubul Armatei și al Marinei, de pe Pall Mall.

– Lacey, vino să stai cu noi, îi strigă o voce dinspre bovindoul clubului.

Rupert făcu semn cu mâna că auzise și merse spre foștii camarazi, ofițeri în armată, care stăteau pe scaunele din jurul unei mese rotunde din club. Toți luptaseră, la fel ca el, în războiul împotriva burilor, dar, spre deosebire de Rupert, fuseseră între timp trecuți în rezervă pe jumătate de soldă. Luă loc alături de ei.

– Vin de Xeres, te rog, îi spuse el servitorului care se agita în jurul mesei.

– Ai fost la comandamentul militar, remarcă unul dintre bărbați, apoi luă o gură zdravănă din paharul cu vin roșu din fața lui. Ce mai face comandantul-șef?

Rupert ridică dintr-o sprânceană.

– Lord Roberts e ocupat mai degrabă cu ceremonii oficiale, în ultimul timp. Mi se întâmplă des să nu prea am cine știe ce de făcut, spuse Rupert. Îi mulțumi din cap servitorului care îi pusese un pahar cu vin în față. Deci mă tem că nu prea am noutăți pentru voi, adăugă el.

– E ca dracu' să fii în rezervă, pe jumătate din soldă, comentă un maior cu păr cărunt. Bărbatul se uita pe prima pagină din *Gazette*, care publicase un articol despre soldații în rezervă, care nu mai aveau nimic de făcut de când situația din Africa de Sud fusese rezolvată. Cum se așteaptă ca un om să poată trăi dintr-o sumă atât de amărâtă?

– Ei bine, nu că asta te-ar afecta pe *tine*, Lacey, declară un individ îmbrăcat în tunica roșie cu însemnele aurii de locotenent în Regimentul Dragonilor, în timp ce zâmbea batjocoritor.

Rupert îl privi pieziș.

– Ce insinuezi, Cartwright?

Rupert vorbise pe un ton scăzut, dar enervarea din vocea lui nu era greu de ghicit. Locotenent-colonelul Cartwright îl privi pe deasupra halbei cu bere pe care o avea în mână.

– Ei bine, nu doar că n-ai fost trecut în rezervă, dar am înțeles că, după moartea lui Sommerville, ai mai și moștenit jumătate dintre minele lui de diamant și dintre proprietățile de acolo. O avere frumușică, aș putea spune.

– Așa, și? replică Rupert cu vocea periculos de calmă.

– Așa că... nimic, răspunse celălalt bărbat, ridicând din umeri. Era doar o observație.

– E adevărat, Lacey? întrebă altul, devenit brusc interesat de conversație.

– Așa e, răspunse Rupert, apoi își goli paharul. Și, dacă nu știați deja, o să vă informez și că sora lui Sommerville este acum soția mea. Se ridică. Vă urez o după-amiază plăcută, domnilor.

Aruncă un zâmbet rece către grupul de ofițeri, apoi părăsi localul.

– Sunt multe de spus despre unul care s-a dat pe lângă moștenitorul unei familii bogate, comentă Cartwright. Mare păcat că nu a reușit să-l salveze pe Sommerville la Mafeking. Nici nu-mi amintesc să-l fi văzut acolo.

– Dar bineînțeles că a fost acolo, spuse unul din tovarăși, pe un ton indignat. L-a cărat pe Sommerville de pe câmpul de bătălie, l-am văzut cu ochii mei. Era acoperit de sângele lui Jem.

– Hmm, mormăi locotenentul, îngropându-și nasul în pahar. Cred că trebuie să te cauți la ochi.

Ceilalți bărbați se foiau în scaune, vizibil stânjeniți de discuție. Se ridicară și ieșiră din local, unul câte unul. Cartwright îi făcu semn chelnerului să-i mai aducă un pahar. Trase ziarul spre el și îl întoarse la rebusul de pe ultima pagină.

Rupert intră în casa din Cavendish Square și merse în bibliotecă, de unde sună după Davis. Așezat la biroul greu de stejar, frunzărea un vraf de scrisori care sosiseră pentru el, când servitorul intră în cameră.

– Ah, Davis, îmi aduci, te rog, niște pâine și brânză? Și un pahar de bere neagră.

Expresia sumbră și amenințătoare de pe fața lui Rupert era bine cunoscută de valet. Ceva sau cineva tulburase grav liniștea colonelului.

– Imediat, domnule.

– Ah, și știi cumva dacă domnișoara Sommerville e acasă?

Davis se opri, cu mâna pe clanță.

– Cred că a plecat la Deerfield pentru câteva zile.

Rupert se încruntă și mai tare.

– Chiar așa? Când a plecat?

– La puțin timp după ora zece azi-dimineață. A luat trenul din gara Waterloo. Am înțeles că domnișoara Rutherford și domnișoara Grantley o însoțesc.

Cum colonelul nu mai spunea nimic, Davis părăsi biblioteca și se îndreptă spre bucătărie.

Rupert rămase pe scaun, bătând cu degetele în scrisoarea din fața lui, pe care apucase să o citească doar pe jumătate, și privind în gol. Ce naiba mai punea Diana la cale? Sigur avea ea ceva în cap, că altfel nu ar fi plecat la țară fără să-l anunțe. Nu era surprinzător că dorise să meargă la țară, după ce nu mai fusese acolo de atât de mult timp, dar de ce făcuse un secret din asta? Sau poate voise să-i demonstreze că era independentă, că putea să meargă unde voia, când voia, fără să-i dea lui socoteală?

Rupert nu intenționa să conteste acel sentiment. Ea nu era legată în nici un fel de el. Era liberă să facă după cum dorea. Cu excepția cazului în care... în care era vorba despre ceva care avea legătură cu el.

Îi veni dintr-odată în cap vocea ei care declara că el nu avea nimic de-a face cu Kimberley Diamond. Ignorase la acel moment declarația ei, pentru că mai erau și alte lupte de dat cu ea, iar iapa se afla în siguranță, departe, la Deerfield. Aveau destul timp să ajungă la o decizie în privința calului, crezuse el. Dar brusc își dădu seama că Diana plănuia să ia acea decizie fără să-l implice.

Faptul că înțelesese de ce ea plecase la țară nu-i îmbunătăți deloc dispoziția sumbră. Se uită la ceas. Era ora trei după-amiază, prea târziu ca să mai prindă un tren către Deerfield în ziua aceea. Avea să ia primul tren în dimineața următoare, chiar și trenul de marfă care căra laptele, dacă era nevoie, și plănuia să-i facă o surpriză la micul dejun. Buzele i se curbară într-un zâmbet satisfăcut când își imagină reacția Dianei la vederea musafirului neașteptat. Ideea aproape că îl binedispuse. *Aproape*.

Când Davis se întoarse cu o tavă, Rupert îi spuse:

– Du-te la gara Waterloo, te rog, și cumpără-mi un bilet la primul tren de dimineață spre Canterbury. Apoi pregătește-mi un bagaj mic... ceva doar pentru câteva nopți, dar ai grijă să-mi pui și haine de călărie. Mă duc la țară pentru câteva zile.

Aplecat peste un colț al mesei, rupse o bucată de pâine și își tăie o felie groasă de brânză Cheddar.

– Veți avea nevoie de mine, domnule colonel?

– Nu, mă descurc de unul singur pentru câteva zile, răspunse Rupert, apoi luă o îmbucătură zdravănă de pâine cu brânză.

Dacă Diana voia război, atunci de război urma să aibă parte.

Trenul opri în gara mică din Canterbury, iar cele trei femei coborâră pe peron. Un hamal în vârstă se repezi spre ele, ca să le ia bagajele. Agnes și câinii își făcură apariția din spatele lui.

– Sam e afară, cu trăsura, domnișoară Sommerville, o informă bătrânul hamal, ducându-și mâna la chipiu. Familia Sommerville era bine cunoscută în oraș, iar Deerfield Court era cea mai frumoasă reședință din zonă. E o plăcere să vă revedem, mai spuse hamalul.

Apoi încărcă bagajele într-un căruț și porni încetișor pe platformă în direcția porții care dădea spre strada din spatele gării.

Sam le ajută pe tinere să urce în trăsură, în timp ce câinii săreau în jurul lor. Agnes se instală pe capră, lângă el, iar caii porniră nerăbdători pe traseul bine cunoscut. Se opriră singuri în fața porților

masive din metal de la intrarea pe domeniul Deerfield Court. Portarul ieși din ghereta lui, ferindu-se de soare cu mâna la ochi, și se grăbi să le deschidă.

– Eh, Sam, văd că ai fost rapid. A venit la timp trenul, nu-i așa?

Diana scoase capul pe fereastra trăsurii.

– Bună ziua, Ned. Ce-ți mai face familia?

– Toate-s bune și frumoase, domnișoară Sommerville, vă mulțumesc de întrebare. E o plăcere deosebită să vă avem din nou cu noi. Și pe dumneavoastră, domnișoară Rutherford și domnișoară Grantley. Doamna Jones e într-o continuă agitație de când Sam ne-a spus, aseară, că o să veniți aici pentru câteva zile. Se întoarse și îi făcu semn unui băiețaș care apăruse în ușa căsuței de la intrarea pe domeniu și se uita curios la trăsură. Joe, ce mai aștepți, fugi la conac și anunț-o pe doamna Jones că domnișoara Sommerville tocmai a sosit.

Copilul o zbughi pe alee, în timp ce tatăl lui deschidea larg porțile, ca să lase trăsura să intre.

– Nu e nevoie să vă deranjați prea tare, Ned, spuse Diana, întrebându-se cum și când trebuia să-i informeze pe servitorii de la Deerfield despre așa-zisa ei căsătorie.

Poate nici nu trebuia să se deranjeze să le spună, atât timp cât Rupert nu era prin preajmă. Avea să se gândească la acel aspect când Rupert avea să își facă apariția, dacă chiar era necesar.

– A fost o decizie luată în grabă să venim aici. Doamna Jones chiar nu trebuie să se deranjeze, îl asigură Diana.

– Ah, doar o știți pe doamna Jones, răspunse Ned clătinând din cap, apoi se dădu la o parte din calea trăsurii și îi făcu semn vizitiului să treacă.

Diana își băgă capul înapoi în trăsură.

– Da, o știu bine pe doamna Jones, chicoti Diana. Și nimic nu o poate opri să se agite. Acum, mă simt vinovată că n-am anunțat-o mai din timp.

– Oh, o să bombănească, dar sunt sigură că o să se bucure de o asemenea provocare, îi răspunse Fenella. Întotdeauna îi plăcea când tu și Jem luați casa cu asalt, însoțiți de o ceată de musafiri flămânzi, după o zi petrecută la vânătoare.

Rupert făcuse aproape întotdeauna parte din grupul lor. Cu un junghi în inimă, Diana își aminti de vremurile bune, când năvăleau

toți în casă, strălucind de la aerul tare și de la alergătură. Rupert și Jem umblau braț la braț. Iar pe ea Rupert o tachina, ca de obicei, cu o ușurință familiară. Când erau copii, tachinările lui semănau mai degrabă cu ale unui frate mai mare. Dar se schimbaseră, odată cu relația lor. Mai târziu, încă o tachina, cu aceeași familiaritate, dar apăruse în cuvintele lui și o anume notă de complicitate. Brusc, își scoase din nou capul pe fereastra trăsurii.

– Sam, oprește aici! Când trăsura se opri, deschise entuziasmată portiera și sări. Hai să mergem pe jos restul drumului! Îmi place când ajung la cotitura aceea pe care o face drumul, de unde poți vedea pentru prima dată casa.

Cele trei tinere își continuară drumul pe cărarea pietruită. Câinii săreau și alergau în fața lor, în timp ce ele mergeau în urma trăsurii. Când se apropiară de cotitura pe care o făcea traseul, Diana grăbi pasul. Trecu de colț și rămase pe loc, privind la conacul în stil elisabetan, acoperit de lemn alb și negru, cu cele patru coșuri de fum ale lui și cu zecile de ferestre care sclipeau precum niște diamante sub razele soarelui de după-amiază.

– E o casă minunată, spuse Fenella, strecurându-se lângă ea.

– Da, și mereu ne-am distrat atât de bine aici, aprobă Petra, în timp ce o lua pe Diana de braț. Ne jucam de-a v-ați ascunselea de Crăciun și ne plimbam vara cu barca pe lac.

Diana își aminti un joc anume, când ea și Rupert se ascunseseră atât de bine în pod, încât nimeni nu reușise să-i găsească și după o vreme renunțaseră cu toții să-i mai caute. Asemenea amintiri nu-i erau deloc folositoare, decise Diana, alungându-le cu fermitate, în timp ce își relua drumul spre ușa din față a casei.

Capitolul 13

– Bată-vă norocul, domnișoară Diana! Ați sosit! Și aproape fără să-mi trimiteți o vorbă, declară doamna Jones, cum era de așteptat, în timp ce intra în holul pietruit, ștergându-și mâinile de șorț.

– Iertați-mă, doamnă Jones, dar eram atât de nerăbdătoare să ajung aici, încât n-am mai putut aștepta. Am sosit în Anglia acum nici o săptămână. Diana înaintă spre ea cu mâinile întinse și cu un zâmbet cuceritor pe față. Știu că a fost îngrozitor din partea mea, dar promit că nu vom deranja prea tare. Putem să ne purtăm și singure de grijă, nu-i așa? spuse ea privind spre cele două prietene, care o aprobară din cap, deși privirea lor spunea că aveau mari îndoieli.

– Nici vorbă, declară menajeră. Nici să nu vă treacă prin cap. Casa este pregătită pentru voi, paturile au fost aerisite și li s-au pus așternuturi încă de când mi-ați trimis acea scrisoare din Africa în care îmi spuneați că vă pregăteați să luați vaporul spre casă. Dirk și băiatul o să se ocupe de bagaje. Voi trei mergeți în salon, și Suzie o să vă aducă imediat ceaiul. Agnes, noi două o să bem o cană cu ceai la mine în apartament. Pariez că abia aștepți.

– Se parte că a mers mai bine decât mă așteptam, mormăi Diana, în timp ce ascultau ordinele menajerei și se îndreptau spre salon.

Deschise imediat ușile mari de sticlă ale încăperii, care dădeau spre o terasă amplă, ce se desfășura pe toată lățimea părții din spate a casei. Câinii țâșniră în fața ei și începură să alerge, cu cozile fluturând în aer. O balustradă separa terasa de o bucată de pajiște care mergea până la lacul pe care un trio de lebede înota liniștit.

Diana păși afară și inhală minunatul miros al trandafirilor și al iasomiei, florile atât de iubite de mama ei.

– Ce bine e să fii acasă, șopti Diana. Se întoarse în salon. Imediat după ce ne luăm ceaiul, trebuie să merg la grajduri. Abia aștept să văd ce face Kimberley Diamond, cum s-a recuperat după voiajul pe mare.

– Te-ai decis în privința unui antrenor? întrebă Petra, în timp ce făcea loc pe masă pentru tava pe care o purta o cameristă.

– Jem îl voia pe Cameron Thurgood, iar acesta ne-a spus că ar accepta-o oricând pe Kimberley Diamond. Grajdurile lui sunt la Littlebourne, la vreo cincisprezece kilometri de aici, așa că m-am gândit să-l rog pe Ben, dacă el crede că iapa s-a recuperat suficient, să o ducă acolo în această după-amiază. Iar eu îl voi vizita personal mâine pe domnul Thurgood.

– În această după-amiază? se miră Fenella. Care-i graba?

– Nu are nici un rost să mai așteptăm, se eschivă Diana, cu privirea fixată asupra linguriței cu care întindea gem de căpșune pe o brioșă. Cu cât iapa stă mai mult aici, agitându-se de una singură, în grajd, cu atât își va pierde mai repede forma de concurs.

– Mmm, murmură Fenella.

Fetei nu-i scăpase faptul că Diana se îmbujorase și refuza să-și mute privirea de la brioșă sau de la lingurița mânjită de gem din mână.

– Moștenirea pe care Rupert a primit-o de la Jem include și calul? întrebă Fenella mușcând dintr-o prăjitură cu unt.

Diana oftă. Fenella punea mereu degetul pe rană.

– Îl include, din punct de vedere financiar. Are dreptul la jumătate din câștiguri dacă iapa se clasează bine la curse.

Fenella îi aruncă o privire cu subînțeles, dar Petra insistă:

– Deci nu vrei ca el să aibă un cuvânt de spus în ceea ce privește antrenamentul calului. De aceea te grăbești s-o muți?

– Da, răspunse Diana ferm.

– Ah, mormăi Petra, în timp ce apuca un sandvici cu castravete. Atunci, o să mergem cu tine la grajduri.

Diana încuviință din cap, cu gura plină de brioșă.

O jumătate de oră mai târziu, cele trei tinere plecară spre grajdul aflat lângă casă. Câinii păreau să știe drumul; încântați de toate mirosurile familiare, alergau în jurul lor, parcă vânând amintiri olfactive greu de găsit. Ben ieși din clădirea grajdurilor când văzu grupul vesel care intra în curte. O salută pe Diana cu mâna, apoi străbătu curtea spre ele.

– Mă bucur că ați venit, domnișoară Sommerville.

– Ce face iapa, Ben?

– Aș spune că bine. A cam făcut mofturi la hrană în primele zile când am ajuns aici. Presupun că drumul cu vaporul nu prea i-a priit. Dar acum e mai calmă și mănâncă mai bine. Se întoarse spre grajduri. E în boxa din colț, are mai mult loc acolo. Am scos-o să facă mișcare de două ori pe zi, dar nu ceva care să o forțeze prea mult. Cred că va fi gata să înceapă antrenamentul într-o săptămână, două, presupun.

– Eu mă gândeam că am putea să o mutăm la grajdurile domnului Thurgood în această după-amiază, spuse Diana pe un ton care se dorea relaxat. O putem instala acolo, și să înceapă antrenamentul profesionist după vreo săptămână.

Ben ridică din umeri.

– Cum doriți, domnișoară Sommerville. Cred că e destul de stabilă încât să suporte bine mutarea.

Diana îl urmă în bezna din grajd, unde nările i se umplură de mirosul de cal, de fân și de piele tăbăcită. Fire de praf dansau în lumina lăsată de o mică rază de soare ce se strecura prin ușa întredeschisă. Putea auzi copitele cailor frământând paiele din boxe, în timp ce capetele lor suple se ițeau iscoditor de peste ziduri.

– N-o deranjează compania?

– Nu, atât timp cât nu se apropie prea mult de ea. Atunci, devine nărăvașă.

Ben se opri în fața boxei din colțul îndepărtat al clădirii.

– Aici este, spuse el.

Întinse o mână peste jumătatea de zid și scărpină botul animalului elegant.

– Salutare, frumusețe! zise Diana cu voce blândă, fără să facă vreo încercare să atingă, deocamdată, calul. Nu-i așa că e superbă? le întrebă ea pe prietenele care stăteau discret în spatele ei.

– Minunată, o aprobă Petra. Cine o s-o călărească?

– Încă nu știm. Antrenorul va lua probabil această decizie, după ce o vede cum se mișcă.

Diana se îndepărtă de boxă, simțind că iapa, foarte sensibilă, avusese parte de destulă interacțiune pentru moment.

– Ai putea să o muți acum, Ben?

– Da, de ce să mai pierdem timpul, aprobă îngrijitorul. Deci să-i spun domnului Thurgood că o să mergeți să-l vedeți mâine?

– Da, spuse ea, întorcându-se spre Petra și Fenella. Aș zice să mergem acolo călare, mâine-dimineață. Ce spuneți? Merry a mea o să fie fericită cu un galop, iar voi aveți patru cai dintre care să alegeți.

– Sună încântător, declară Petra. Abia aștept o tură de călărie la țară.

Străbătură grajdul ca să iasă în curte, apoi se mai plimbară, la soare, pentru o vreme, înainte să intre în casă printr-o ușă laterală.

– Nu ne punem ținute speciale pentru cină, dar aș vrea să mă spăl de murdăria pe care am strâns-o de pe drum, spuse Diana. Să ne întâlnim într-o oră în salon?

Urcară la etaj și se despărțiră la capătul scărilor. Diana intră în dormitorul ei cu ferestre largi și bârne pe tavan. Agnes îi despachetase valiza și îi așezase periile, pieptenii și obiectele de toaletă în mica baie lipită de cameră. Deși nu avea o instalație de apă caldă, baia cuprindea o cadă și o toaletă. Un vas cu apă aburindă era așezat lângă un lighean, pe lavoarul cu marmură. Diana își dădu jos jupa și începu să se frece cu buretele, în timp ce se gândea că venise timpul să modernizeze și reședința Deerfield. Odată ce Kimberley Diamond avea să fie în siguranță, în grajdurile lui Thurgood, avea să-și îndrepte atenția spre montarea unei instalații de apă caldă.

Oare era ceva pentru care trebuia să se consulte cu Rupert? Cu siguranță, el nu avea nici un interes în astfel de lucruri banale, gospodărești. Probabil, doar probabil, exista totuși ceva de care să beneficieze și ea în toată situația asta. Cerul îi era martor că ultimul lucru pe care și-l dorea cu adevărat era să-l vadă pe Rupert adâncit până la coate în treburi de instalator. Dar instalația de apă caldă i-ar fi dat lui Rupert ceva de făcut legat de proprietatea lor și l-ar fi ținut departe din calea ei. Gândul acela îi aduse un zâmbet de satisfacție pe buze, în timp ce-și trăgea pe ea o rochie ușoară de muselină, care era perfectă pentru o cină liniștită în compania prietenelor.

În dimineața următoare, la ora nouă, Rupert era singurul pasager care cobora din tren în gara Canterbury. Era o dimineață superbă, așa că se bucura că putea savura aerul curat de țară, după cel greu și sufocant pe care îl lăsase în urmă, la Londra. Pentru un moment, îi trecu prin cap să străbată pe jos cei aproape opt kilometri până la reședința Deerfield, dar se răzgândi repede.

Dacă voia să o ia pe Diana prin surprindere, atunci trebuia să ajungă cât mai repede la conac. Era sigur că ea se aștepta ca el să o urmeze la Deerfield, dar cu siguranță nu credea că avea să apară acolo atât de repede.

Șeful de gară ieși din ghereta lui și îl salută cu mâna, ștergându-se la gură cu o batistă, în timp ce înghițea ultimele îmbucături dintr-un sandvici cu șuncă.

– Presupun că aveți nevoie de o cursă cu trăsurica, domnule. Rezolv imediat.

Își băgă două degete în gură și fluieră atât de tare, încât sperie un stol de păsări care stătea liniștit pe platformă. Un băiețaș ieși din casă și, fără să mai aștepte vreo altă indicație, o zbughi spre oraș.

– Mulțumesc, îi spuse Rupert cu un zâmbet recunoscător.

Șeful de gară se apropie, uitându-se îndeaproape, cu ochii săi miopi, la călător.

– Oho, dar e chiar colonelul Lacey! Nu vă așteptam, domnule, spuse el, trecându-și mâna prin păr. Nu după ce s-a întâmplat cu stăpânul Jem. Îngrozitoare treabă...

– Da, așa a fost, îl aprobă Rupert, dar pe un ton care nu lăsa loc și de alte comentarii.

Fusese un oaspete bine cunoscut la Deerfield pentru mai bine de doisprezece ani, dar, în absența permanentă a stăpânilor domeniului, nu era de mirare că oamenilor li se părea ciudat să-l vadă apărând acolo. Se gândi dacă să-i spună omului că între timp se căsătorise cu domnișoara Sommerville, dar decise că acea informație ar trebui să vină de la Diana, nu de la el.

– O să aștept trăsura pe drum, spuse el, ridicându-și valiza. Înclină ușor capul, în semn de rămas-bun, și ieși din gară, ca să aștepte pe marginea drumului. Birja de la han apăru în câteva minute, condusă de un grăjdar. Băiatul șefului de gară sări din spatele birjei și o rupse la fugă, fără ca măcar să privească în direcția lui Rupert.

– Unde mergem, domnule? îl întrebă grăjdarul, în timp ce colonelul se urcă lângă el pe capră.

– La reședința Deerfield, te rog.

Din nou, tonul lui nu încurajase conversația, așa că vizitiul nu făcu decât să smucească de hățuri. Calul porni.

Ned apăru să deschidă imediat ce vizitiul trase în fața porților. Păru la fel de surprins precum șeful de gară când îl văzu pe pasagerul din trăsură.

– Oh, colonelul Lacey... nu vă așteptam.

– Nu, și nici nu aveai vreun motiv, spuse Rupert, salutându-l din cap.

– Domnișoara Sommerville nu mi-a spus că urmează să sosiți, adăugă Ned, în timp ce deschidea larg porțile.

Rupert nu-i răspunse, ci privi drept în față când trăsura trecu pe lângă Ned, lăsându-l pe acesta clătinând dezaprobator din cap. Portarului îi era clar că eticheta impusă pe vremuri de familia Sommerville nu se mai respecta în ultima vreme.

Când trecură de cotitura pe care o făcea drumul, casa apăru în fața lui Rupert în toată splendoarea ei. Bărbatul simți aceeași senzație de plăcere și anticipație care îl încerca și atunci când sosea la conac în vacanțele de vară, pe vremea când era doar un școlar. Dar îi trecu repede când realitatea luă locul nostalgiei.

Se aștepta de la doamna Jones la același gen de primire de care se bucurase din partea șefului de gară și a lui Ned. Asta dacă nu cumva Diana era trează și dornică să îmblânzească lucrurile.

Rupert sperase că, atunci când avea să vină timpul ca servitorii de la Deerfield să fie informați despre schimbările petrecute, Diana urma să fie alături de el. Dar în acel moment nu prea se aștepta la nici un fel de cooperare din partea ei, având în vedere modul abrupt și secretos în care părăsise Londra. Practic, îi aruncase din nou mănușa.

Buzele i se subțiară când vizitiul trase în fața clădirii. Sări cu tot cu valiză și apoi îi plăti bărbatului. Ciocăni cu putere. După ceva timp, ușa se deschise, iar o cameristă pe care nu o cunoștea îl privi cu nedumerire, din prag.

– Da, domnule.

– Am venit să o văd pe domnișoara Sommerville, spuse Rupert.

Trecu pe lângă cameristă și intră în hol, unde inhală mirosul familiar al casei, un amestec de fum rămas de la buștenii care arseseră pe timpul iernii în șemineurile uriașe, iz de ceară de albine și ulei de lavandă.

– Domnișoara Sommerville nu e acasă, domnule, spuse camerista, în timp ce-l privea cu o curiozitate neînfricată. A plecat imediat după micul dejun.

– Susie, cine este?

Doamna Jones apăru în hol, dinspre bucătăria aflată după scara din stejar.

– Vai de mine, dar e chiar domnul Rupert... sau ar trebui să spun colonelul Lacey. Bată-vă norocu'! Noi nu vă...

– Așteptam, o întrerupse Rupert cu un zâmbet trist. Da, știu că nu mă așteptați. Iertați-mă, doamnă Jones, dar am venit să o văd pe domnișoara Sommerville, legat de o chestiune care nu suporta amânare.

– Oh, dar ea nu ne-a spus... nici un cuvânt despre asta, zise menajera, clătinând din cap. Însă tocmai ați ratat-o. Acum nici cincisprezece minute a ieșit să călărească, alături de domnișoara Grantley și de domnișoara Rutherford. Nu mă aștept să se întoarcă înainte de ora ceaiului.

Rupert înjură în barbă. Ce altceva ar fi putut să facă?

– Ți-a spus cumva pe unde o să călărească? întrebă el, fără să-și facă prea mari speranțe.

– Cred că domnișoarele au plecat călare spre grajdurile domnului Thurgood. Pe drumul spre Littlebourne.

Ah, bineînțeles că Diana nu pierduse nici o secundă. Dar expresia lui Rupert nu lăsa să se vadă nimic.

– Atunci, o să iau și eu un cal din grajduri și o să merg după ele, spuse el nonșalant.

Doamna Jones aruncă o privire spre valiza pe care Rupert o avea la picioare.

– O să stați în oraș, domnule colonel?

Rupert clătină din cap.

– Nu, doamnă Jones. O să stau aici. Diana o să vă explice situația atunci când se întoarce.

– Oh, da? se miră menajera, încruntându-se. Ei bine, atunci, presupun că o să doriți să stați în fosta dumneavoastră cameră. Doriți să-l aveți pe Matthew ca valet?

– Nu, asta nu va fi necesar. Mă descurc și singur, spuse el, ridicându-și valiza. O să iau fosta mea cameră. Oh, și, dacă puteți să-mi

încropiți ceva pentru micul dejun, v-aș fi foarte recunoscător. Am luat primul tren de dimineață de la Londra.

– O să găsiți terci de ovăz și rinichi în salonul de mic dejun, în douăzeci de minute, spuse doamna Jones, încuviințând ferm din cap. Întotdeauna v-ați dat în vânt după rinichii picanți pe care vi-i pregăteam, lângă o felie, două de șuncă.

– Așa este. Îți mulțumesc, spuse Rupert, adresându-i un zâmbet care o făcu să chicotească, nostalgică.

„Conașul Rupert poate să vrăjească și păsările din copaci dacă își pune în cap", își aminti doamna Jones.

Satisfăcut că se descurcase mai bine decât sperase, având în vedere penibilul sosirii lui neanunțate, Rupert urcă scările și se îndreptă spre aripa de vest a casei, unde era fosta lui cameră. Aruncă valiza pe pat, și ochii îi căzură pe ușa care despărțea dormitorul lui de al lui Jem. Împinse ușa și o deschise larg. Nimic nu se schimbase. Era o cameră curată și ordonată, cu patul aranjat cu grijă, așa cum fusese mereu. I se părea că dintr-o clipă în alta avea să-l vadă pe Jem sărind în fotoliu de la geam și deschizând larg ferestrele, așa cum făcea întotdeauna când ajungea acasă.

Rupert se întoarse la el în cameră și închise ușa dintre cele două dormitoare. Bine că se gândise să-și aducă haine de călărie. Se schimbă repede în pantaloni și jachetă, înainte să coboare la masă.

Salonașul de mic dejun se învecina cu vechea sufragerie. Fusese rar folosită în ultimii ani, dar Rupert își amintea de multe evenimente și Crăciunuri, din copilăria lui, când acea sală era ticsită cu oameni, masa imensă gemea sub greutatea nenumăratelor feluri de mâncare și a tradiționalului cap de mistreț care trona în mijlocul ei, iar bușteni uriași trosneau în șemineurile uriașe.

O servitoare îi puse în față un bol cu terci de ovăz, alături de o tigaie aburindă, o farfurie cu pâine prăjită, unt și marmeladă și o cafetieră. Rupert era lihnit, iar mirosul de șuncă prăjită era irezistibil.

– Mai doriți și altceva, domnule?

Rupert clătină din cap.

– Nu, mulțumesc. Ce am aici e perfect.

Își turnă smântână peste terci și începu să-și analizeze opțiunile. Până la Littlebourne erau vreo cincisprezece kilometri – practic, o aruncătură de băț când erai călare.

Deși nu vizitase niciodată grajdurile lui Thurgood, îl știa pe antrenor după reputație. Grajdurile erau destul de ușor de găsit. Și dacă avea să o găsească pe Diana acolo... atunci urma să-i ofere lupta pe care ea și-o dorea. Bineînțeles, ea își adusese cu ea așa-zisa gardă de onoare, pe Fenella și pe Petra, dar, dacă Diana își imagina că asta avea să-l oprească, se înșela.

Capitolul 14

Diana descălecă la grajdurile mari, în curtea imaculată a lui Cameron Thurgood. Nici un fir de pai nu părea să fie nelalocul lui, pereții grajdului erau proaspăt vopsiți, iar ușile care separau boxele cailor erau deschise către aerul cald de vară.

– Poți să mănânci de pe pietrele astea, observă Petra, în timp ce descăleca, în spatele Dianei.

– Totuși, unde sunt caii? întrebă Fenella, uitându-se în jur, prin curtea liniștită, în timp ce ținea hățurile propriului cal.

Un bărbat ieși din clădirea din partea stângă a curții și se îndreptă spre ele. Cameron Thurgood era la fel de imaculat precum împrejurimile, cu pantalonii săi de călărie, ghete și o jachetă bine strânsă de corp, care-i punea în evidență umerii largi.

– Bine ați venit, le salută el zâmbind. Presupun că sunteți domnișoara Sommerville? întrebă el, întinzându-i mâna Dianei. Permiteți-mi să vă felicit pentru Kimberley Diamond. O iapă superbă. Am observat-o în timpul exercițiilor de azi-dimineață. Se mișcă excelent, iar Ben știe cum să o stăpânească.

Diana se înclină, încântată de ce auzea.

– Fratele meu ar fi fost absolut fericit să audă ce spuneți. Era convins că iapa va face lucruri extraordinare.

– Sper să-i putem demonstra teoria. Vă rog, poftiți în biroul meu. Sunt convins că veți aprecia ceva răcoritor de băut după această călătorie matinală. Băieții o să vă ia caii.

Doi băieți, ajutoare la grajduri, apărură din cealaltă parte a clădirii ca să le ia caii de hățuri și să-i ducă undeva în spatele curții.

– Unde e Ben, domnule Thurgood? întrebă Diana.

– Oh, dar vă rog, spuneți-mi Cameron, nu e nevoie să ne formalizăm. Ben e cu Kimberley Diamond, în padocul din colț. Am decis că i-ar prinde bine mai multă libertate de mișcare și aer curat.

Călătoriile pe mare se pot dovedi epuizante pentru cai, așa că o s-o lăsăm mai lejer în următoarele zile.

Le conduse în biroul său mare și le făcu semn să ia loc. După cafea și o jumătate de oră de discuții despre cai, Diana spuse brusc:

– Poate ar trebui să discutăm termenii acum, Cameron, și strategia pentru cariera calului. Nu vreau să-ți irosesc timpul.

Ceva ce nu putea identifica, un fel de teamă care îi dădea senzația că trebuia să se grăbească, o făcea să nu se mai simtă în largul ei. O cuprinse panica. Nu se putea gândi decât la faptul că trebuia să rezolve orice afacere legată de iapă înainte ca Rupert să apară și să-și bage nasul.

– Bineînțeles. Poate prietenelor dumneavoastră le-ar plăcea să facă un tur al grajdurilor, cât stăm noi și discutăm contractul și termenii financiari.

Cameron sună dintr-un clopoțel pe care îl avea pe birou. După câteva momente, un bărbat în vârstă își făcu apariția

– Doamnelor, acesta este Theo, șeful grajdurilor. Știe totul despre grajduri și despre caii pe care îi antrenăm. O să vedeți că vă va răspunde la orice întrebare ați putea avea.

– Chiar ne întrebam unde sunt toți caii, spuse Petra veselă, ridicându-se. Grajdurile păreau goale. Hai, Fenella, s-o lăsăm pe Diana să-și continue discuția cu Cameron!

Cei trei plecară, cu Petra deja punând întrebare după întrebare.

Theo era un foarte bun cunoscător, așa cum li se spusese, și răspundea politicos întrebărilor, în timp ce le făcea un tur al grajdurilor și al padocurilor.

Rupert intră în curte în momentul în care Fenella și Petra tocmai ieșeau, însoțite de Theo, dintr-una din clădiri.

– O, Doamne! exclamă Fenella, în timp ce Rupert se pregătea să descalece, în mijlocul curții.

– Acum să vezi paie pe foc, murmură Petra.

Rupert coborî de pe cal și dădu hățurile unui băiat de la grajduri, care venise alergând în întâmpinarea lui. Le salută pe femei, pe un ton neutru.

– Bună dimineața, Fenella... Petra.

– Ce surpriză, Rupert, răspunse Fenella.

În ciuda tonului calm cu care le salutase, era clar pentru cele două femei că Rupert nu era în cea mai bună dispoziție.

– Mă îndoiesc sincer că și pentru Diana. Unde e?

Își pocnea cravașa de cizmele de călărie, în timp ce se uita cu interes în jur, la curtea ordonată.

– Diana este cu domnul Thurgood, în birou, îi spuse Petra, pentru că nu vedea cu ce le-ar fi putut ajuta să se eschiveze. Clădirea de acolo, adăugă ea, arătând cu mâna. O să venim cu tine.

– Nu, n-o să veniți. Scuzați-mă, doamnelor, mai spuse Rupert.

Apoi porni cu pas hotărât spre clădirea care îi fusese indicată.

– O, Doamne! exclamă Petra. Poate n-ar fi trebuit să-i spun.

– Bineînțeles că trebuia să-i spui. Diana știe ce face. Pe deasupra, cum crezi că ai fi putut ține secret așa ceva? spuse Fenella.

Petra ridică din umeri.

– Așa e, nu aș fi avut cum. Cred că e mai bine să nu ne băgăm, spuse ea.

– Cu siguranță, întări Fenella, așezându-se pe un butoi de apă întors cu gura în jos. Mulțumim pentru tur, Theo. O să așteptăm aici.

– Dacă așa doriți...

Bărbatul le salută politicos și dispăru undeva în clădirea grajdurilor.

– Ce n-aș da să fiu o muscă pe un perete din acel birou, spuse Petra, așezându-se pe un alt butoi.

Rupert bătu scurt la ușa biroului, apoi o deschise, în timp ce-și scotea mănușile.

– Îmi pare rău că am întârziat, Diana. Mă bucur totuși că nu ai așteptat după mine.

Îi aruncă un zâmbet scurt, care era mai mult o grimasă în care se putea citi o amenințare clară, apoi se îndreptă spre antrenor, cu mâna întinsă.

– Cameron Thurgood, presupun. Colonelul Lacey. Împart dreptul de proprietate asupra lui Kimberley Diamond cu domnișoara Sommerville.

Cameron îl privi surprins, dacă nu de-a dreptul confuz.

– Bineînțeles... Nu mi-am dat seama că... Sunt încântat să vă întâlnesc, domnule. Vă rog, luați loc! Pot să vă ofer ceva de băut?

– Nu chiar acum, dar vă mulțumesc.

Rupert își lăsă mănușile și cravașa pe o masă și se așeză, punându-și relaxat un picior peste celălalt.

– Poate ați putea să mă puneți la curent cu stadiul în care ați ajuns cu discuția...

– De fapt, eu și Cameron tocmai am terminat discuțiile, spuse repede Diana. Nu vreau să-i mai irosim timpul, așa că o să te pun eu la curent cu totul mai târziu.

– Aș prefera să aud de la domnul Thurgood, spuse Rupert, căruia începuse să i se zbată un ochi. Poate dorești să te alături prietenelor tale, în curte, având în vedere că deja ai încheiat discuția aici.

Diana clătină din cap și rămase pe loc. Era clar că el încerca să o scoată din joc, iar ea nu putea face mare lucru ca să-l oprească fără să provoace o scenă penibilă în fața antrenorului.

– Am convenit asupra termenilor în care Cameron o să îngrijească și o să antreneze iapa, spuse Diana. Chiar nu cred că e nevoie să reluăm acum toată discuția.

Rupert îi aruncă o privire glacială.

– Nu, poate că nu, spuse el. Îmi poți explica toate astea mai târziu. Se întoarse către antrenor. Presupun că ai văzut deja cum se mișcă iapa, nu?

– Da, azi-dimineață, domnule colonel.

Și Cameron se apucă să-i repete tot ce discutase cu Diana, în timp ce ea stătea acolo, fumegând în tăcere. Urmă o lungă sesiune de întrebări și răspunsuri între Rupert și antrenor. În ciuda iritării pe care o simțea, Diana trebui la un moment dat să admită că Rupert era la fel de calificat precum ea să discute despre strategia referitoare la cariera de curse a calului. El nu făcu nici o încercare să sugereze alt plan față de cel asupra căruia ea și antrenorul căzuseră deja de acord. Și care era, de fapt, planul lui Jem.

– Aș dori să văd iapa, spuse Rupert, ridicându-se, odată discuția încheiată.

– Bineînțeles. Cred că Ben a adus-o deja de la padoc. O să vă însoțesc la grajduri, spuse Cameron repede. Cred că și dumneavoastră sunteți nerăbdătoare să o vedeți, domnișoară Sommerville.

– Da, așa este, confirmă Diana.

Ea și Jem cumpăraseră iapa când relațiile ei cu Rupert erau deja reci și nu credea că el apucase să vadă calul. Dar nu putea fi sigură. Jem rămăsese bun prieten cu Rupert chiar și după ce ei rupseseră logodna, dar fratele ei fusese foarte discret în acea privință.

O oră mai târziu, erau în sfârșit gata să părăsească grajdurile. Fenella și Petra încercară să facă o conversație discretă, în drum spre casă, în timp ce Diana și Rupert menținură o tăcere mormântală.

Imediat ce ajunseră acasă, Diana se scuză față de toți și urcă la ea în dormitor. Închise ușa și se sprijini de ea, cu un oftat de frustrare și de mânie zadarnică. Avea să fie nevoită să se supună, umilă, acelei situații abominabile? Rupert subminase tot ce făcuse ea, preluase controlul asupra evenimentelor din viața ei. O făcea să se simtă ca un copil încăpățânat pe punctul de a avea o criză de furie. Și nu era corect.

Se îndepărtă de ușă, scoase o înjurătură veninoasă și își aruncă mănușile, cravașa și pălăria pe pat.

Ușa se dădu brusc de perete.

– Îți împărtășesc frustrarea, declară Rupert, în timp ce intra în cameră. De ce tot încerci să mă scoți din joc, Diana? Am dreptul să mă implic în orice decizii legate de viitorul lui Kimberley Diamond. *Trebuie* să înțelegi și să accepți asta. Nu aș face nimic împotriva ta, decât dacă există un motiv întemeiat. Iar până acum nu a fost cazul.

– Planurile legate de cal erau ale lui Jem și insist să le onorez. Asta nu are nimic de-a face cu tine, îi aruncă ea. Cum ai îndrăznit să intri în acel birou și să preiei controlul, ca și cum eu nu eram destul de bună, ca și cum era nevoie de mâna unui bărbat?

– Ce am făcut?! exclamă el, înaintând spre ea.

– Oh, știi foarte bine. Ai stabilit imediat o legătură cu el, ca și cum erați vechi camarazi, discutând la club. Petrecusem o oră acolo, analizând cu el fiecare detaliu, iar tu ai intrat și ai preluat controlul asupra conversației, de parcă eu nici n-aș fi fost acolo.

– Diana, încetează! Își puse mâinile pe umerii ei și o scutură ușor. Nu am făcut asta. Și, chiar dacă aș fi făcut-o, eram absolut îndreptățit. Ai încercat să intri cu bocancii peste orice opinie aș fi putut avea, să-mi negi până și dreptul de a vedea iapa. Chiar credeai că o să scapi cu toate astea, nu-i așa?

– Oh, pleacă și lasă-mă în pace! Nu suport nici să te văd.

Încercă să se răsucească și să se îndepărteze de el, dar mâinile lui se strânseră și mai tare pe umerii ei, iar fața lui se apropie periculos de mult de a ei.

– La naiba, Diana, mă enervezi – nu, mă scoți din minți, dar nu mă pot desprinde de tine! exclamă el.

Iar apoi, totul deveni confuz. Gura lui era dură, apăsând peste a ei. Diana îi mușcă buza de jos până simți sânge în gură. Apoi se împinse în el, își deschise gura pentru limba lui insistentă, chinuindu-se să-i desfacă nasturii de la cămașă și să-și afunde degetele în părul negru de pe pieptul lui. Se zbătea ca o nebună între dorință și mânie. Nimic nu era clar, nimic nu avea sens, în afară de dorința violentă și imperioasă pe care o simțea. Nasturii de la jacheta ei zburară, rupți de mâinile lui nerăbdătoare, care își făcuseră deja loc prin bluza ei, iar acum îi căutau sânii pe sub cămășuță.

O împinse cu spatele, până la pat, și o lăsă să cadă pe el. Grăbit, îi ridică fusta și îi trase pantalonașii peste cizmele de călărie. Apoi brusc, se opri. Se aplecă asupra Dianei, care era întinsă în pat, și își puse mâinile de o parte și de alta a feței ei.

– Nu, nu facem asta, spuse el.

Ea se uită la el șocată, tremurând din tot corpul de dorință.

– Nu așa, continuă el. Vocea lui era aspră, iar corpul îi pulsa de aceeași dorință. Vreau să te văd. Vreau să te admir cum ajungi la orgasm. Și să mă ia naiba dacă am de gând să fac din nou dragoste cu tine cu cizmele în picioare.

Se ridică și îi scoase Dianei cizmele, apoi scăpă și de ale lui. Începu să se dezbrace de haine, în timp ce ea îl privea, întinsă pe pat, sorbind din priviri fiecare centimetru din corpul lui, în timp ce își simțea propriul trup tremurând de nerăbdare.

Cu trupul gol, se aplecă deasupra ei, o ridică și îi scoase jacheta, cămașa și lenjeria de corp. Apoi o împinse înapoi pe pat, o întoarse pe burtă și îi trase de pantalonași.

– Pune-te în genunchi, spuse el, cu o voce joasă și încărcată de dorință.

Diana își depărtă genunchii și i se oferi într-un mod care le adusese atât de multă plăcere în trecut. El o apucă de șolduri și intră adânc în ea, savurând căldura umedă a sexului ei primitor. Diana se împingea în abdomenul lui musculos, iar el se mișca înnebunitor între coapsele ei. Simțea că era aproape de orgasm, pregătită să se lase trasă în abisul lui tulburător, când Rupert se opri și o întoarse pe spate. O pătrunse din nou, de data aceasta privind-o adânc în ochi, în timp ce se mișca lent între coapsele ei, până când o văzu că era pe punctul de a se elibera. Și dintr-odată rămase adânc înfipt în ea, dar fără să se mai miște.

– Nu te opri, șopti ea, disperată.

El zâmbi.

– De parcă aș putea. Dar ador să-ți privesc fața în acest moment.

Apoi începu să se miște repede și adânc în interiorul ei, până când ea începu să țipe de plăcere, cu trupul în convulsii. Își strânse și mai tare picioarele în jurul lui, trăgându-l cu putere în ea.

Încet, Diana își reveni în simțiri și se întoarse la realitate. Rupert zăcea nemișcat peste ea, cu fața îngropată în perna de lângă capul ei, cu respirația precipitată și cu inima bătând puternic, peste sânii ei. Diana lăsă mâna să-i cadă peste spatele lui transpirat și imobilizat de moleșeala de după orgasm. În acel moment, era incapabilă să vorbească ori să gândească.

După minute bune, Rupert se rostogoli și se prăbuși pe locul de lângă ea. Stătea pe spate, cu mâinile aruncate peste față. Respirația lui agitată se mai domolise.

– Ei bine, murmură el într-un final, nu știu cum de reușești să mă scoți din minți în asemenea hal, scumpa mea, dar se pare că nu mă pot abține. Nu am venit în camera ta pentru asta. Eram pe picior de război... Își luă mâna de pe ochi și o lăsă să cadă, greoi, peste abdomenul ei. Ce o să ne facem, Diana?

– În legătură cu ce? întrebă ea leneș, cu un zâmbet jucăuș pe buze.

– Nu te preface că nu pricepi, spuse el întorcându-se pe o parte și sprijinindu-se în cot, ca să o poată privi mai bine.

Își plimbă un deget pe buzele ei, trasându-i forma gurii, apoi se aplecă și o sărută. Diana zâmbi leneș.

– Ei bine, spuse ea, ce zici despre această idee radicală? De ce nu am înceta să mai luptăm împotriva inevitabilului?

– Ah, da, cât de radical... El se ridică pe perne, iar ea îl urmă și se sprijini de trupul lui puternic, odihnindu-și capul în scobitura de la umărul lui. El o strânse în brațe și îi cuprinse un sân în palmă. Și crezi că o să funcționeze?

Diana se gândi la întrebarea lui, cu zâmbetul încă pe buze.

– Probabil nu tot timpul, spuse ea, dar poate ici și colo o să funcționeze. Merită să încercăm.

El zâmbi.

– Barkis[1] e dornic să vă facă pe plac...

Diana chicoti încântată și îi mângâie fața.

– Încă îți amintești?

– Mereu. Cum aș fi putut uita? El îi întoarse mâna și îi depuse un sărut în podul palmei. Crăciunul acela de acum mulți ani, în care am citit *David Copperfield* alături de tine, este una dintre cele mai trainice amintiri ale mele, preciză el.

Diana închise ochii și își aminti de acele lungi după-amiezi de iarnă în care citeau cu voce tare, cu rândul, din carte. Ea avea pe atunci 15 ani. Fusese anul în care își dăduse seama că Rupert, cel mai bun prieten al lui Jem, devenise mai mult decât un frate de împrumut pentru ea. Descoperirea aceea o făcuse să se simtă ciudat în compania lui. Dar momentele acelea, când citeau împreună din Dickens, reușiseră să-i mascheze stânjeneala.

O briză învolbură brusc perdelele de la fereastra larg deschisă, îi răcori pielea și rupse vraja. Se ridică din brațele lui și se așeză pe pat, cu picioarele încrucișate, cu fața spre el.

– Mai e un singur lucru care...

Își frământa degetele, agitată. Totul depindea de răspunsul lui. Iar în acel moment avea nevoie de el. Își dorea cu disperare să cunoască răspunsul, oricare ar fi fost acela.

– Deci? întrebă Rupert.

Se ridicase și el. Privirea lui era vigilentă, în așteptarea cuvintelor ce aveau să urmeze.

– De ce ai plecat, în după-amiaza aceea când eram pe malul râului, când te-am întrebat despre fată?

Expresia lui arăta că el bătea în retragere, așa cum Diana se temuse. Ea simțea că i se rupea inima în piept. Își schimbă poziția, ca să se dea jos din pat.

– Nu mai contează. Uită că te-am întrebat!

Se ridică din pat și rămase cu spatele la el. Brusc, goliciunea ei o deranja. Se îndreptă spre șifonier ca să caute un halat.

– Așteaptă, îi ceru Rupert. Așteaptă o clipă, Diana!

Ea se opri, cu spatele la el.

– Vino înapoi în pat, îi ceru, bătând cu palma locul de lângă el.

[1] Personaj din romanul *David Copperfield* (n.tr.)

Diana nu era sigură dacă era o invitație sau un ordin, dar știa că, dacă refuza, n-avea să mai existe altă șansa de a restabili relația pe care o avuseseră cândva.

Așa că se așeză pe marginea patului și îl privi în tăcere.

– Margery Ordway, începu el, era fiica menajerei bunicului meu. O fată de la țară, plină de viață. Mai precis, o fată cu multă experiență de viață, continuă el, pe un ton sardonic. Eu eram un băiat foarte neexperimentat, în vârstă de 16 ani. Lipsit de experiență, dar dornic să învețe. Într-o vacanță, s-a oferit să mă învețe. Iar eu i-am acceptat oferta. Băieții, la vârsta aceea, se grăbesc să-și piardă virginitatea. Inocența nu e una dintre calitățile cu care îi place unui bărbat să se mândrească.

– Și asta e tot? întrebă Diana, mai confuză decât oricând. Fata încă e amanta ta? Sunt și copii la mijloc? Așa am auzit.

– Deci ai tras cu urechea la bârfe, ai crezut fiecare cuvânt din ele și apoi m-ai acuzat că te-am trădat.

– Nu, te înșeli. Nu te acuzam de nimic. Doar așteptam o explicație din partea ta.

– N-ai avut încredere în mine. Cum poate exista dragoste, cum poate exista o legătură emoțională fără încredere?

– Dar nu erau bârfe. Jem mi-a spus, iar el nu era genul care să bârfească. Pur și simplu, mi-a spus că nutrești sentimente puternice față de acea femeie, că te simțeai obligat față de ea, cumva, și că ea avea un copil. Jem nu era sigur că era copilul tău, dar mi-a spus că o sprijini pe acea femeie cât de mult poți.

– Nu ai avut încredere în mine, repetă el calm. Chiar credeai că m-aș căsători cu tine fără să-ți spun că am alte obligații sentimentale și financiare? Fără să-ți spun că aș avea un copil? Dumnezeule! De ce ai simțit că trebuie să mă întrebi despre așa ceva? Nu pot să suport lipsa de încredere, Diana.

Ea închise ochii și își apăsă două degete de puntea nasului, încercând să-și adune gândurile. Probabil dăduse impresia că nu avea încredere în el, că îl acuza că o trădase. Cu siguranță, își dorise să audă o explicație legată de ceea ce aflase de la Jem. Fratele ei îi vorbise relaxat despre toate acele lucruri, ca și cum n-ar fi fost vorba despre ceva important, însă ea nu era atât de naivă încât să creadă așa ceva. Fusese afectată că Rupert ținuse secret față de ea un aspect atât de important al vieții lui. Deci, da, nu avusese încredere

în el. Dar nici nu dorise să creadă că Rupert avusese o amantă în tot acel timp când el îi declara dragostea lui fierbinte. Nu mai suporta incertitudinea. Trebuia să afle adevărul.

– Ea încă e amanta ta?

– Nu, Diana, nu este și nici nu a fost, de ani buni. Dar țin la ea și îi dau bani, când pot. Viața e grea pentru ea și așa a fost întotdeauna. Soțul ei este un pierde-vară violent, iar ea muncește până la epuizare ca să pună ceva pe masă copiilor pe care îi au. Spune-mi, explicația aceasta răspunde întrebărilor tale? Am terminat cu subiectul ăsta?

– Da, am încheiat. Numai că, dacă mi-ai fi spus toate astea de la bun început, ne-ai fi scutit pe amândoi de multă durere, zise ea. Refuz să fiu singura vinovată de această situație, Rupert. Înțeleg că ai simțit că te acuzam de trădare. Și poate chiar mă întrebam dacă acele bârfe sunt sau nu adevărate. Dar nu cred că eram chiar atât de absurdă.

El rămase tăcut pentru câteva clipe.

– Nu știu de ce reacționez atât de visceral la ideea că cineva nu are încredere în mine. Dar ăsta sunt eu. Iar cuvântul meu e lege, indiferent de cât de a clișeu ar suna asta. Am nevoie să crezi că, dacă există ceva ce trebuie să știi despre mine, o să-ți spun eu, de bunăvoie. Poți să faci asta?

– Da, spuse ea simplu. Pot să fac asta. Dar am nevoie să-mi promiți că, atunci când te supără ceva, o să discuți problema cu mine și nu o să pleci pur și simplu, lăsându-mă în aer. Poți să faci asta, Rupert?

– Da, Diana, îți promit! Acum, vino înapoi în pat, se face răcoare.

Diana se strecură sub așternuturi, lângă el, și se lipi de trupul lui. Îi simți sexul tare cum îi împungea coapsa. Chicotind, întinse mâna și îl cuprinse în palmă. Îi mângâie vârful umed și își lăsă mâna să alunece pe bucata de carne ce zvâcnea de dorință, sub atingerea ei.

– Apropo, spuse Rupert, în timp ce își strecura mâna între picioarele ei, iar degetele lui începură să o frece cu pricepere. Nu te așteptai să fiu virgin prima oară când am făcut dragoste, nu-i așa?

Ea izbucni într-un râs senzual.

– Nu fi ridicol! Bineînțeles că nu mă așteptam. Nu eram chiar atât de naivă.

– Ce ușurare!

– Dar tu te așteptai ca eu să fiu virgină, nu-i așa? întrebă ea, mișcându-se provocator sub degetele lui.

– Da. Știu, nu e corect. Dar totuși te cunoșteam de când aveai opt ani.

Diana se ridică în genunchi și îl încălecă. Îi ghidă sexul între coapsele ei și se lăsă pe spate, sprijinindu-se în mâini. Începu să se miște, în cercuri, cu mădularul lui înfipt adânc în ea. Rupert zâmbi și îi privi fața în vreme ce ea oferea amândurora plăcere. Pentru moment, părea că totul era bine în lumea lor.

Provocarea era să mențină acea stare.

Capitolul 15

– Am face bine să ne prezentăm la cină, spuse Diana, în vreme ce umbrele de pe pereți deveneau tot mai lungi din cauza soarelui care cobora spre apus. Se rostogoli pe spate și se întinse.

– Ți-e foame? întrebă ea.

– Sunt hămesit, declară Rupert. N-am mâncat de la micul dejun și, între timp, am muncit din greu.

Zâmbi cu subînțeles și depuse un sărut scurt pe buzele Dianei, înainte să se ridice din pat și să se întindă după hainele de care se dezbrăcase.

– Și eu la fel. Și nici eu nu am mâncat nimic de la micul dejun, spuse Diana, sprijinindu-se în coate, ca să-l privească mai bine pe Rupert, care se îmbrăca. Ar fi bună o baie acum, adăugă ea. Chiar mă gândeam deunăzi că locuința asta are nevoie disperată de câteva îmbunătățiri. E timpul să montăm o instalație pentru apă caldă, nu crezi?

– Chiar ar fi o îmbunătățire, aprobă el. Hai, ridică-te! Se apleacă și o săltă din pat, apoi se dădu înapoi și se uită la corpul ei cu o privire lascivă. O, Doamne, ar fi bine să plec cât încă mă îndur! exclamă el.

Diana zâmbi în vreme ce ușa se închidea în urma lui. Își trase pe ea un halat și sună după Agnes, care apăru în câteva minute, cu un vas cu apă fierbinte.

– Chiar mă întrebam când o să mă mai chemați, remarcă ea laconic, în timp ce ducea apa fierbinte în baie. Domnișoara Grantley și domnișoara Rutherford sunt gata și vă așteaptă la cină. Presupun că sunteți leșinată de foame, având în vedere că nu ați mâncat de prânz.

– Da, mi-e foame și, nu, n-am mâncat la prânz, confirmă Diana, în timp ce turna apă în bazin.

Înmuie un prosop în apă caldă, își șterse fața cu el, apoi continuă cu restul corpului.

Când ieși din baie, Agnes făcea patul. Diana nu comentă nimic despre așternuturile răvășite, iar Agnes păstră și ea o liniște discretă.

– E totul în regulă? întrebă Fenella, când Diana își făcu în sfârșit apariția în salon. Ai dispărut câteva ore bune.

– Deja eram îngrijorate, interveni și Petra. Rupert s-a dus după tine și părea gata să comită o crimă.

– Așa părea, răspunse Diana. Dar acum e totul bine.

Își turnă un pahar cu vin din carafa de pe masă și le oferi și fetelor.

– Am băut deja, spuse Fenella. Rupert o să ni se alăture pentru cină?

– Cu siguranță, spuse Rupert, făcându-și apariția dinspre terasă, însoțit de câini. Își turnă ceva de băut și închină spre ele. În sănătatea dumneavoastră, doamnelor, spuse el cu un zâmbet inocent, ridicându-și paharul. Când plănuiți să vă întoarceți la Londra?

– Peste câteva zile, spuse Fenella, uitându-se întrebător spre Diana.

– Am decis să stăm până o să ne săturăm, adăugă Petra. Tu cât stai, Rupert?

– O să plec înapoi mâine, cu trenul de dimineață. Lord Roberts mă așteaptă cu nerăbdare.

– Se pare că te ține foarte ocupat, remarcă Diana. Dar presupun că e o onoare să fii în serviciul comandantului-șef.

– Ei bine, nu se simte așa chiar tot timpul, zise Rupert și râse ușor. Oricum, asta e. Să mergem la cină?

Trei zile mai târziu, tinerele se întorceau la Londra, cu nevoia de liniște, pace și aer de țară satisfăcută.

– Îmi place la nebunie la Deerfield, spuse Diana, în timp ce se instalau în vagonul de tren. Dar, după o vreme, simt nevoia de acțiune. Trebuie să merg la cumpărături. Toate hainele mele par îngrozitor de demodate. O să veniți cu mine?

– Da, bineînțeles, spuse Fenella. O să mergem pe Bond Street și pe Regent Street, apoi putem lua prânzul la Fortnum. O adevărată zi londoneză, ca să mai schimbăm ceva din ritmul ultimelor zile.

– Atunci, rămâne stabilit, spuse Diana.

Se așeză și privi pe fereastră la peisajele de țară pe lângă care treceau. Cum aveau să fie lucrurile cu Rupert, acum că ajunseseră la un fel de acord de încetare a ostilităților? El tot sub acoperișul ei trăia, iar Diana nu putea scăpa de senzația că o făcea sub un fals pretext. Nu putea accepta de bunăvoie farsa pe care el o obliga să o joace pentru a-și justifica prezența în casa ei.

Cu excepția cazului în care înceta să mai fie o farsă.

Dar nici chiar și în cele mai pasionale momente pe care le împărtășiseră, când făceau dragoste, Rupert nu spusese nimic despre reînnoirea logodnei lor. Nu că ar fi fost nevoie să o reînnoiască. Ar fi putut să treacă direct la nuntă. Cu o aprobare specială, se puteau căsători rapid și fără oaspeți, iar farsa lua sfârșit fără să știe nimeni. Dar Rupert nu sugerase așa ceva, iar Diana nu vedea cum ar fi putut ea să o facă. Ea fusese cea care rupsese logodna lor inițială și nu simțea că ar fi fost corect ca decizia reluării logodnei să fie tot inițiativa ei. Trebuia să vină de la Rupert.

Dar chiar voia să se căsătorească cu Rupert?

Nu era o întrebare la care putea sau dorea să răspundă în acel moment, decise Diana. Avea să lase lucrurile în voia lor și să aștepte să vadă ce îi rezerva viitorul.

– La ce te gândești? o întrebă Petra, privind-o plină de curiozitate. Părea că te lupți cu cineva, după modul în care ți se strâmba gura.

Diana clătină din cap cu putere.

– Mă luptam cu mine însămi în legătură cu ceva lipsit de importanță. Așa cum mai face lumea...

– Așa cum mai face lumea, o aprobă Fenella, avertizând-o din priviri pe Petra, care se băga deseori acolo unde nu-i fierbea oala.

Tânăra nu o făcea cu răutate, ci de fiecare dată din sinceră îngrijorare. De data aceea, privirea pe care i-o aruncase Fenella fu de ajuns. Petra încetă cu întrebările și le sugeră să meargă în vagonul-restaurant să mănânce clasica supă de Windsor.

Se despărțiră la gară. Diana, Agnes și câinii luară o trăsură spre Cavendish, iar Petra și Fenella împărțiră una, spre casele lor.

Diana simțea cum îi creștea pulsul cu fiecare treaptă a scării din fața casei pe care o urca. Barlow o aștepta în fața ușii de la intrare.

– Ce plăcere să vă avem din nou cu noi, domnișoară Diana! Sper că vizita la țară a fost plăcută.

Îi luă valiza din mână și i-o pasă lui Diccon.

– Da, ne-am bucurat de câteva zile liniștite, mulțumesc, Barlow. Diana păși în hol și își scoase pălăria elegantă. Colonelul Lacey e acasă?

– Nu, doamnă. E la comandament, din câte am înțeles.

– Da, bineînțeles. Întotdeauna e acolo la ora asta din zi.

Încerca să își ascundă dezamăgirea, dar nu îi reușea. Fusese nerăbdătoare să vadă dacă ceva se schimbase între ei odată reveniți pe câmpul obișnuit de bătălie.

Tocmai se schimba de rochia în care călătorise, când Izzy bătu la ușă. Îi aducea un mesaj scris.

– Un curier tocmai a lăsat asta pentru dumneavoastră.

– Mulțumesc, Izzy.

Diana recunoscu imediat scrisul ferm al lui Rupert. Inima începu să-i bată mai tare. Rupse sigiliul și despături foaia.

Îmi pare rău că nu am fost acolo să te întâmpin, fată dragă, dar sunt prins într-o întâlnire interminabilă, la ordinul comandantului-șef. Ai vrea să iei cina cu mine, diseară, la Criterion? Asta bineînțeles dacă nu cumva preferi o cină mai intimă, în doi, acasă?

Se părea că Rupert era la fel de nerăbdător ca ea să afle dacă neînțelegerile lor aveau să continue odată întorși sub acoperișul pe care și-l disputau. Diana zâmbi și se așeză la mica ei masă de scris. Mâzgăli cu penița, în timp ce se gândea la ce avea să-i răspundă. Ce spera Rupert ca ea să aleagă?

Răspunsul era evident, dar ea plănuia să-i facă o surpriză. Își înmuie tocul în cerneală și scrise câteva cuvinte, tamponă foaia cu o sugativă, o împături și își puse sigiliul pe ea.

– Poftim, Izzy! Dă-i asta curierului, te rog!

Izzy dispăru într-o clipă. Diana se gândi la seara ce avea să urmeze. După câteva momente, se ridică și părăsi dormitorul, mergând spre bucătărie.

– Vai, domnișoară Diana, dar ce surpriză să vă vedem aici, spuse doamna Harris. De ce n-ați sunat după mine?

– Pentru că îmi place bucătăria, îi răspunse Diana cu un zâmbet. Și aș vrea să discut un meniu anume cu tine și cu bucătăreasa.

Se așeză pe un scaun de la masa lungă și plină de făină din bucătărie, unde bucătăreasa tocmai terminase de frământat un aluat.

– Aveți grijă să nu vă murdăriți de făină pe rochie, o avertiză doamna Harris, în timp ce se așeza și ea pe un scaun. Ar fi bine să vină și Mary.

Spre deosebire de menajeră, care fusese în serviciul familiei Sommerville de când Diana era un copil, bucătăreasa nu era obișnuită cu genul acela de familiarități, însă se așeză și ea pe un scaun, netezindu-și o cută de pe șorțul bine apretat.

– Eu și colonelul Lacey vom lua cina acasă în această seară, le spuse Diana. Aș dori ca o cină foarte specială să fie servită la mine în salon. Știu că vă anunț cam în ultimul moment, dar ați putea pregăti ceva special? o întrebă ea pe bucătăreasă.

Îi adresă doamnei Adderbury un zâmbet măgulitor, iar chipul rumen al femeii fu luminat de un zâmbet similar rumen.

– Vă gândiți la ceva anume, doamnă?

– Colonelului îi plac foarte mult prepelițele în aspic. E prea târziu să faceți un aspic?

– Nu, dacă îl răcim pe gheață, spuse bucătăreasa. Polly, fato, zdrobește repede niște coji de ouă, ca să limpezim supa, îi spuse ea servitoarei care ajuta în bucătărie. Am deja în cămară niște supă de oase. Ce ne-ar mai trebui?

– Friptură de vită și budincă de Yorkshire, spuse Diana zâmbind. E preferata colonelului.

– Întotdeauna a fost, aprobă doamna Harris, încuviințând din cap. Și tocăniță de ciuperci.

– Exact, chicoti Diana. Cu cartofi copți. Apoi spumă de brânză Stilton și lapte de pasăre la desert. Crezi că se poate face, Mary?

Bucătăreasa încuviință din cap.

– O să trimit imediat băiatul la măcelar după carne de vită și prepelițe. Stilton avem. Sunt și ouă, smântână, vanilie și tot ce ne mai trebuie. Stați liniștită! La ce oră doriți să luați cina?

Diana aruncă o privire spre pendula înaltă din hol. Era deja trei după-amiaza.

– La opt și jumătate?

– O, da, rezolvăm, nici o problemă, spuse bucătăreasa, ridicându-se greoi. Ar fi bine să mă apuc deja de budinca Yorkshire. Aluatul trebuie lăsat să dospească.

Diana părăsi bucătăria și urcă scările în pași de dans, spre dormitorul ei.

– Agnes, în seara asta iau cina acasă, cu domnul colonel. O să mă îmbrac în rochie de seară. Dar mai întâi trebuie să discut cu Barlow despre vin și să dau fuga până undeva.

Se repezi din nou în jos pe scări ca să se consulte cu valetul în legătură cu vinurile din pivnița de la Cavendish Square, apoi plecă la Hoare's Bank.

– Acestea sunt cifrele finale ale pierderilor suferite în război, domnule, spuse Rupert, în timp ce punea raportul pe biroul de mahon. Se pare că, de fapt, am pierdut mai mulți oameni decât burii.

Tonul lui Rupert era sobru, căci, în armată, pierderile de război erau cea mai dureroasă parte a contabilității.

– Hmm...

Comandantul-șef examină documentul.

– Patru mii de morți la inamici și șase mii la ai noștri. Nu mai contează, Lacey, am câștigat. Asta e tot ce contează, îi spuse el lui Rupert, cu un zâmbet satisfăcut. Statul Orange este acum o colonie a Coroanei Britanice, și, dacă burilor nu le convine asta, n-au decât să-și ia tălpășița.

Rupert nu-i răspunse. În entuziasmul lor milităresc, generalul Kitchener și Lord Roberts erau la fel de lipsiți de respect față de pierderile umane. Dar în urechile lui Rupert încă sunau țipetele camarazilor răniți și strigătele de luptă ale inamicilor, care îi dominau.

– Iertați-mă că vă întrerup, Excelență, dar a sosit un mesaj pentru colonelul Lacey.

Un cadet ușor speriat stătea în ușă. Comandantului-șef nu-i plăcea să fie întrerupt. Rupert înaintă repede spre cadet.

– Mulțumesc. Luă hârtia și îi făcu semn tânărului că putea pleca, înainte să spună: Un mesaj urgent, domnule. Mă puteți scuza pentru o clipă?

Rupse sigiliul.

– Da, da, dacă e nevoie, spuse Lord Roberts, ușor iritat. Ce să facem cu cifrele acestea? Să le dăm presei? Nu vreau ca glorioasa noastră victorie să fie umbrită de ceva.

Rupert aruncă o privire la mesaj – „Cină în doi" –, și un zâmbet îi înflori pe buze. Strecură hârtia în buzunarul jachetei roșii de la uniformă și își concentră apoi toată atenția asupra șefului său.

– Nu cred că putem ascunde această informație, domnule. Dacă presa descoperă că am ascuns aceste cifre, o să ne spânzure de boașe, scuzați-mi expresia.

Lord Roberts aruncă din nou o privire la cifrele din fața lui, apoi împinse hârtia spre Rupert.

– Atunci, ocupă-te, colonele!

Rupert salută, luă raportul și plecă la el în birou. O jumătate de oră mai târziu, părăsea clădirea comandamentului și se îndrepta prin St. James's Park spre Cavendish Square. Diana răspunsese la invitația lui exact așa cum sperase. O cină intimă se putea încheia doar într-un singur fel. Și, odată ce noua fază a relației lor intra pe un făgaș normal pentru amândoi, poate își puteau reînnoi promisiunile și angajamentele.

– Bună seara, domnule colonel. Barlow îl salută cu o plecăciune când intră în casă. Domnișoara Diana vă așteaptă la ea în salon.

– Spune-i, te rog, că voi fi acolo într-o jumătate de oră.

Rupert se grăbi spre dormitorul lui și-l chemă pe Davis. Casa părea foarte diferită față de momentul în care el se instalase acolo. Când sosise inițial, locuința părea mai degrabă un mausoleu decât o casă de oameni, cu atmosfera ei parcă blocată în timp și cu mobilele acoperite de cearșafuri care să le protejeze de praf. El nu știuse ce să facă pentru a o readuce la starea normală, însă Diana reușise în doar câteva zile. Dar, la urma urmei, era casa ei. Faptul că el avea un drept legal asupra proprietății nu o făcea și casa lui, își dădu seama Rupert.

Ei bine, poate că lucrurile aveau să se schimbe, acum că făcuseră pace. Rupert spera că nu era exagerat de optimist în acea privință. Își schimbă uniforma cu haine de seară. Când intră în salon, i se confirmă că nu fusese exagerat de optimist. Diana era o apariție, îmbrăcată în catifea roșie ca focul și acoperită de diamante. Pietrele scânteiau asemenea unor flăcări albastre de la gâtul ei, de la încheieturi, din urechi și din părul de culoarea cafelei. Era îmbrăcată de parcă familia regală urma să țină un bal la ea în salon.

Se ridică de pe canapea ca să-l întâmpine, cu brațele întinse și cu un zâmbet provocator pe buze.

– Ce spui?

– Simt că nu mai am aer, zise el admirativ. Ești superbă, draga mea.

– Eu sunt superbă sau diamantele?

– Și tu, și diamantele. Vă puneți reciproc în valoare.

O îmbrățișă, inhalându-i parfumul delicat de flori, îngropându-și fața în părul ei și trăgând în piept esența Dianei.

– Nu le-am mai purtat niciodată, spuse ea, jucându-se cu diamantele din colierul pe care îl avea la gât. A trebuit să le iau de la bancă în după-amiaza aceasta.

– Cred că le-am putea folosi mai târziu, murmură el, cu o sclipire lascivă în ochii verzi. Am câteva idei.

Diana își trecu limba peste buze. Pielea îi furnică la auzul promisiunii din vocea lui, care îi trimitea fiori de dorință în vintre. Se îndepărtă repede de Rupert când ușa se deschise. Barlow și Diccon intrară cu prepelița în aspic. Ea evită zâmbetul bine cunoscut al lui Rupert și luă loc la masă. Își puse șervetul în poală și începu să-l netezească, sperând că mișcarea avea să o distragă de la senzația de excitare.

Barlow turnă vin.

– Este un Puligny-Montrachet, domnule.

Rupert sorbi apreciativ, apoi spuse:

– Aproape la fel de magnific precum diamantele.

– Sper că vei aprecia și vinul de Bordeaux, zise Diana, recăpătându-și, în sfârșit, vocea.

Poate o conversație politicoasă reușea să-i ajute să își termine cina înainte să...

Târziu, mult mai târziu, Rupert îi scoase Dianei hainele, una câte una, zăbovind pe fiecare centimetru de piele care ieșea la iveală. Iar când ea rămase goală în fața lui, acoperită doar de focul albastru al diamantelor, îngenunche în fața ei. Se uita flămând la trupul ei, în timp ce degetele lui trasau fiecare contur, fiecare unghi, fiecare rotunjime, fiecare linie dreaptă. Apoi își strecură mâna între picioarele ei, îi îndepărtă coapsele și își puse gura pe sexul ei fierbinte care pulsa de dorință. Limba lui se cufunda în ea, o tachina, o gusta. Își puse mâinile pe șoldurile ei și o susținu când ea explodă orgasmic sub dezmierdările limbii lui.

Explozia de plăcere o făcu să se prăbușească pe podea, trăgându-l și pe Rupert cu ea, deschizându-și nerăbdătoare picioarele, împinsă de o nevoie urgentă.

El o pătrunse și i se alătură în călătoria pasională spre înălțimi și spre lunga și lenta coborâre în uitare. Ea se lipi strâns de el, apăsându-și călcâiele pe fesele lui, în vreme ce el își îngropa capul în părul ei, cu trupul încordat și sămânța lui revărsându-se fierbinte pe coapsele ei. Părul Dianei era ciufulit, iar diamantele sclipeau din cascada de bucle. Pietrele prețioase erau dure și albastre pe pielea ei albă, gura ei era umflată, pleoapele cu vene verzi-albăstrui închise în vreme ce pasiunea ajunse pe culme și, apoi, începu, treptat, să se domolească.

Capitolul 16

Soneria de la intrare părea să sune neîncetat, considera Rupert, care o auzea a patra oară doar în acea dimineață. Diana avea o turmă de prieteni, și, odată reîntoarsă în Londra, cei mai mulți dintre ei păreau că-și stabiliseră și ei reședința în Cavendish Square. Presupusul ei statut de „doamnă Lacey“ nu părea să-i fi afectat popularitatea printre tineretul din lumea bună. În aceste condiții, Rupert se simțea deseori ca un intrus în acea atmosferă, prins între munca lui de la comandament și documentele și cărțile de acasă, din bibliotecă.

Nu fusese întotdeauna așa, bineînțeles. Pe vremuri, înainte de război, el și tovarășii lui duseseră și ei acel gen de viață socială relaxată, la fel ca Diana și prietenii ei. Dar ceva îl schimbase. Războiul îl schimbase. Războiul și faptul că devenise un moștenitor bogat și secretarul comandantului-șef al armatei.

Un cor de voci agitate se auzea din hol, acompaniat de lătratul nervos al câinilor. Rupert nu-și putea auzi nici propriile gânduri, așa că abandonă documentele la care lucra, se duse la ușă și o deschise către balamucul din hol. Diana ținea câinii de zgardă, făcând eforturi mari să-i stăpânească, pentru că patrupedele încercau să ajungă la un pechinez care lătra, simțindu-se viteaz, în brațele tinerei care îl ținea. Mai mulți bărbați se îngrămădeau în jurul lor, oferind diverse soluții pentru detensionarea situației. Stăpâna pechinezului părea în fie în pragul unei crize de isterie.

– Doamne, Dumnezeule, ce se întâmplă? întrebă Rupert. Diana, lasă-mă să o iau pe Hera. N-ai cum să-i ții pe amândoi.

Diana i-o dădu ușurată pe Hera și strânse de zgarda lui Hercule, care începu să latre înnebunitor către pechinez. Cățelul sări din brațele stăpânei și începu să alerge pe hol, apoi se ascunse într-un colț.

– Îl prind eu, spuse Jack Marsden, care se separă de grup și se apropie de creatura îngrozită. Îl prinse pe pechinez dintr-o mișcare

și îl luă în brațe, mângâindu-l cu un deget pe cap. Rupert o trase pe Hera în bibliotecă, iar Diana îl urmă cu Hercule, pe care îl împinse înăuntru, apoi se dădu înapoi, pentru ca Rupert să poată închide ușa. Urmă un moment de binefăcătoare liniște, spartă doar de chelălăitul pechinezului terifiat. Jack înapoie cățelușul stăpânei și își scutură hainele.

– Scuze, domnule colonel, v-am deranjat? întrebă Jack, numai zâmbet.

Diana spuse repede:

– Datorită faptului că ai intervenit atât de rapid, Jack, dezastrul a fost evitat.

Jack își întoarse zâmbetul către Diana.

– Nici o problemă, dragă doamnă. Tu și colonelul aveați mâinile ocupate.

Diana izbucni în râs și îi trimise un sărut din vârful degetelor, apoi se întoarse către stăpâna pechinezului, care era în continuare lividă.

– Îmi pare rău, Letty. Nu i-am mai văzut niciodată comportându-se așa.

– Probabil pentru că nu au mai avut ocazia să se confrunte cu un câine de mărimea unui iepuraș, spuse Rupert sec. Diana, îți sugerez ca, atunci când ai musafiri, să închizi câinii în bucătărie sau să-i aduci la mine dacă sunt acasă.

– Dar nu știu întotdeauna din timp când sosesc musafirii, spuse Diana, pe un ton ușor acru. Rupert se comporta ca un patriarh enervant. Așa că Diana îi întoarse spatele și li se adresă vizitatorilor: Jack, tu meriți un premiu, iar ceilalți meritați ceva care să vă pună pe picioare. Haideți la mine în salon! Letty, o să găsim ceva bun să-i dăm și lui Missie. Și o să-i treacă sperietura cât ai bate din palme. Rupert o să aibă grijă de dulăi.

Îl luă de braț pe Jack și se îndreptă spre scări, iar musafirii o urmară.

Rupert se încruntă din cauza tonului disprețuitor pe care îl folosise Diana când i se adresase. Se simțea retrogradat într-un rol inferior, iar presupunerea ei că el urma să aibă grijă de câini, deși era absolut adevărată, îl irita. Nu voia să fie luat de prost. Pe deasupra, i se păruse că ea flirta exagerat cu Jack Marsden. Bărbatul era,

cu siguranță, un tip plăcut, dar Diana chiar n-ar fi trebuit să îi dea apă la moară. Omul putea să înțeleagă greșit gestul ei.

Dar chiar asta urmărise?

Enervat la culme deja, se întoarse în bibliotecă, unde câinii, cu ochi vinovați, se lipiră de picioarele lui, parcă voind să-și ceară scuze.

– Nu vă merge cu mine, le spuse el, apoi se întoarse la documentele de pe masa de scris.

Trecuse deja mai mult de o oră, când auzi în hol voci care indicau că musafirii Dianei erau pe picior de plecare. Așteptă până când auzi ușa de la intrare închizându-se, apoi le făcu un semn de avertisment câinilor. Aceștia se ridicară imediat, cu urechile ciulite. Rupert ieși din bibliotecă și închise ferm ușa în spatele lui.

Diana și Jack erau singuri în hol, prinși într-o conversație cu glas șoptit. Se opriră când îl văzură pe Rupert. Diana părea ușor îmbujorată. Jack îi ținea mâna între ale sale.

– Ah, încă ești aici, Marsden? observă Rupert ceea ce era evident. Scuze, am crezut că soția mea e singură.

– Eram pe punctul de a pleca, domnule colonel. Jack ridică mâna Dianei la buze. Mulțumesc pentru acel deosebit vin roșu, Diana. Sper să te revăd mai pe seară.

– Te poți baza pe asta, spuse Diana, întorcându-i zâmbetul. Diccon o să te conducă.

Valetul îi ținu ușa deschisă, iar Jack ieși, înclinând politicos din cap către Rupert. Diana se întoarse spre scări.

– Pot să te rețin pentru câteva clipe, Diana?

Ea se opri, cu mâna pe balustradă.

– Da?

– Mă întrebam unde te duci în seara asta. Sperasem că am putea ieși să cinăm împreună.

– Oh, asta ar fi fost drăguț, dar le-am promis membrilor familiei Granger că voi fi prezentă la serata lor, îi spuse ea, în timp ce se întorcea lent spre el. De ce nu vii și tu? Invitația te includea și pe tine.

Rupert clătină din cap.

– Nu, nu pot să suport evenimentele de genul ăsta. Speram că am putea petrece puțin timp împreună, dar..., zise el ridicând din umeri.

– Pari enervat, se aventură Diana.

În ciuda armistițiului asupra căruia conveniseră, lucrurile nu păreau să meargă prea bine între ei. Simțea dezaprobarea din atitudinea lui. Pe deasupra, era destul de evident că el detesta șirul constant de vizitatori din salonul ei.

– Nu, doar că, atunci când lucrez, aș aprecia dacă aș putea să-mi aud propriile gânduri.

Ochii ei aruncară săgeți de culoare violet.

– Dacă nu poți lucra în partea ta de casă, Rupert, atunci, îți sugerez să rămâi la comandament, unde sunt sigură că găsești liniștea de care ai nevoie.

Cu asta, Diana începu să urce scările, fără să arunce nici măcar o privire în urmă.

Rupert înjură în barbă. Sperase că, odată întorși de la Deerfield, lucrurile aveau să decurgă mai lin. Dar, în ciuda înțelegerii la care ajunseseră, în ciuda acelei minunate nopți cu diamante, Diana își ținea viața separată de a lui, iar partea ei de casă era precum un teritoriu sacru. Erau ca doi străini, fiecare cu viața lui. Dar noaptea erau iubiți, uniți de o pasiune mistuitoare, însă la lumina rece și clară a zilei, resentimentele Dianei față de prezența lui în acea casă și față de farsa pe care trebuiau să o joace în ochii publicului erau la fel de puternice ca înainte. Până când acel lucru nu se schimba, nimic altceva nu avea să se schimbe.

Diana intră la ea în salon și își turnă un pahar cu vin de Xeres. Luă o gură zdravănă, întrebându-se de ce se simțea atât de rău. Și avea sentimentul că și pentru Rupert lucrurile stăteau la fel. Ceva nu mergea. Căzuseră de acord să încerce să nu se provoace reciproc. Și Dianei i se păruse că reușiseră destul de bine, însă tot duceau vieți separate. Ea insistase ca fiecare să stea în partea lui de casă, cu excepția nopților, când el venea la ea în dormitor. Prin faptul că insista să mențină acea ridicolă pretinsă căsătorie, Rupert își impunea propria voință asupra ei. Și nici cea mai înnebunitoare pasiune din lume nu putea schimba ce simțea ea în această privință. El era absolut nerezonabil în insistența lui de a respecta la literă termenii din testamentul lui Jem, iar din această cauză propria ei libertate de mișcare avea serios de suferit.

Decise să meargă să o vadă pe Petra. Compania prietenei ei avea mereu darul de a o înveseli. Apoi puteau merge împreună să o viziteze pe Fenella. Se duse să-și pună o jachetă.

Când ea cobora scările, Rupert tocmai ieșea din bibliotecă.

– Te duci undeva? întrebă el.

– Doar într-o vizită. De ce?

Își auzise tonul ascuțit din întrebare și îi păru rău că vorbise așa. Trăiau sub același acoperiș și nu exista vreun motiv pentru care el n-ar fi trebuit să-i pună acea întrebare absolut civilizată.

– De ce ești așa înțepată, Diana?

În loc să-i răspundă, ea intră în bibliotecă și lăsa ușa deschisă, ca o invitație. El o urmă și închise ușa.

– Ei bine?

Diana oftă.

– Nimic nu s-a schimbat, Rupert. Câteva interludii pasionale nu schimbă cu nimic situația, de fapt. Mă forțezi să accept o poziție pe care eu nu o suport. Nu sunt liberă să fiu eu însămi. Ești mereu prin preajmă și te învârți precum un monstru cusurgiu. Nu-ți convin prietenii mei, te plângi că nu poți lucra din cauza zgomotului, dar asta e casa *mea*, nu a ta, orice ai crede tu.

Rupert se încruntă, masându-și tâmplele.

– Nu are rost să răstălmăcim lucrurile, Diana. Ești liberă să mă detești cât ai chef. Sunt decis să rămân în această casă. Și chiar mă deranjează termenul „monstru cusurgiu". Chiar așa mă vezi?

– Pari să presupui că dreptul tău asupra casei e mai important decât al meu. E ca și cum ai considera că nevoile și preocupările mele sunt banale, pe când ale tale sunt de o mare importanță pentru umanitate.

Rupert tresări.

– Poate chiar cred asta. Tu ai chef de joacă. Iar eu trebuie să muncesc.

Diana încercă să-și controleze furia.

– Trebuie să administrez proprietățile, să mă ocup de minele din Kimberley, de renovările de la Deerfield, de gospodăria de aici....

– Stai, ce vrei să spui prin faptul că te ocupi de minele de la Kimberley? o întrerupse el.

Diana se înjură în gând pentru că nu reușise să-și țină gura. Nu-i spusese nimic lui Rupert despre scrisoarea de la agent și nici despre raportul privind funcționarea și progresul minelor.

– N-am vrut să spun nimic.

– Oh, nu mă minți, Diana! Nu te pricepi deloc. Ce încerci să-mi ascunzi?

– Chiar e o nimica toată. Am primit o scrisoare din Africa de Sud, de la Victor Marchant, în care spunea că muncitorii s-au întors la lucru, acum, că războiul s-a terminat, și că producția a fost reluată fără probleme. I-am răspuns la scrisoare.

– Și de ce nu m-ai informat?

– Agentul nu era la curent cu faptul că acum împărțim dreptul de proprietate asupra minelor, așa că mi-a scris doar mie. Ca urmare, i-am răspuns tot eu la scrisoare.

– Ai ales să nu mă implici.

– Mi-am închipuit că, odată ce domnul Muldoon îl informează despre implicarea ta, agentul te va include și pe tine în corespondență. N-are nimic de-a face cu mine.

– Pot, te rog, să văd scrisoarea?

Ochii lui arătau ca sloiuri reci de gheață verde, iar vocea lui era intransigentă. Diana își mușcă buzele.

– Îmi pare rău, nu o mai am. Am aruncat-o după ce i-am răspuns.

Era adevărat, iar Rupert nu mai puse și alte întrebări, ci doar spuse:

– Pe viitor, te rog să împărtășești cu mine acest gen de corespondență. Ne-am înțeles?

– Iar eu sper că pe viitor vei fi și tu inclus oficial în scrisori și că nu va mai fi nevoie să fiu implicată, ripostă ea. Acum, te rog să mă scuzi, o să mă duc în treaba mea.

Diana se îndreptă spre ușă, dar se opri în prag și se întoarse spre el.

– Bineînțeles, dacă dorești, ești mai mult decât bine-venit să te ocupi de renovările de la Deerfield. Vreau să montez o instalație pentru apă caldă.

– *Tu* vrei? întrebă el sardonic.

Ea se întoarse spre el.

– Da, eu vreau și am presupus că și tu vrei același lucru. Nu suntem noi cei care trebuie să se chinuiască, în sus și în jos, pe scări, cu ligheanele pline de apă fierbinte, atunci când vrea cineva să facă o baie. Speram că te gândești și la oamenii aceia. Sau e prea greu pentru tine? întrebă ea sarcastic. Am o listă de instalatori care lucrează în zonă, dacă o vrei.

– Sigur, dă-mi-o când poți. Acum, te rog să mă scuzi, dar am de lucru.

Diana se răsuci pe călcâie și ieși din bibliotecă, închizând ușa cu o grijă exagerată.

Întreaga lor întâlnire fusese un dezastru. Se părea că la fiecare pas înainte pe care îl făceau pe calea înțelegerii, urmau doi pași înapoi spre ostilitate. Și, oricât ar fi încercat, ea nu vedea cum putea să schimbe acel ritm.

Părăsi casa și străbătu piața, prin grădină, în drum spre Petra, care locuia în Hanover Square, împreună cu părinții ei. Zilele superbe de vară deveniseră o palidă amintire de când se întorseseră de la Deerfield. Cerul era cenușiu, și bătea un vânt rece. Trebuia să-și fi luat cu ea o umbrelă și o haină mai groasă, reflectă Diana, în timp ce traversa Oxford Street, strecurându-se printre trăsuri și printre cărucioarele negustorilor.

Oare tocmai ratase ocazia de a aduce discuție în rândurile ciudate din scrisoarea agentului, în care acesta spunea că Rupert nu fusese alături de Jem, la Mafeking? Dar Rupert nu susținuse niciodată că fusese altundeva decât alături de Jem, în timpul atacului. Dacă ea l-ar fi chestionat în legătură cu acea situație, el ar fi luat-o ca pe o altă dovadă de neîncredere, o altă ocazie în care îi punea cuvântul la îndoială. Și ultimul lucru pe care și-l dorea Diana era să dezgroape vechile lor scandaluri. Era și-așa destul de greu să încerce să trăiască sub același acoperiș cu el și fără să mai pună paie pe foc.

Valetul îi deschise ușa casei familiei Rutherford din Hanover Square și îi luă haina și mănușile.

– Domnișoara Rutherford este în salonașul din spate. Să o anunț că ați sosit? întrebă valetul, în timp ce întindea haina și mănușile unui servitor.

– Nu, nu e nevoie. Știu drumul, mulțumesc, spuse Diana și începu să urce grăbită scările.

– Diana, scumpa mea, sunt atât de fericită că ești aici, spuse tânăra când Diana intră în cameră. Sunt răcită cobză, iar mama exagerează, ca de obicei. Nu, nu te apropia, că nu vreau să-ți dau răceala.

O îndepărtă pe Diana din vorbe, cu mâinile întinse.

– Oh, biata de tine, spuse Diana cu compasiune. Într-adevăr, ai o voce de parcă ai fi un măgar răgușit. Cum te-ai ales cu această răceală?

– Mama crede că mi s-a tras de la faptul că am fost ieri să vâslesc, cu Charles Dexter, și ne-a prins ploaia. Erau doar câteva picături, dar... Petra ridică din umeri. O să sun să ne aducă niște cafea.

– E urât afară, este mai bine că stăm aici, spuse Diana, instalându-se pe pernele canapelei de catifea. Ai mai văzut-o pe Fenella? Eu n-am văzut-o de trei zile.

– Nici eu, spuse Petra, coborându-și conspirativ vocea. E cam secretoasă în ultima vreme. A zis că se duce să ia lecții, dar m-a ignorat când i-am cerut mai multe detalii.

– Curios. Ce fel de lecții? Mă întreb și eu.

– Să mergem împreună să-i facem o vizită? întrebă Petra, în timp ce-i mulțumea din cap servitoarei care adusese cafeaua pe o tavă.

– Nu poți să ieși, ești răcită, îi aminti Diana, luând ceașca întinsă de servitoare. O s-o luăm la întrebări când te vei simți mai bine.

Petra strănută violent și împrăștie stropi de cafea pe farfurioară. Se chinui să-și găsească batista.

– Unde sunt câinii? Erau mereu cu tine.

– Oh, sunt pedepsiți.

Diana îi povesti despre balamucul petrecut la ea în hol, ceea ce o făcu pe Petra să râdă cu lacrimi.

– Biata Letty era la fel de speriată ca Missie. Dar recunosc că o înțeleg. Hera și Hercule pot părea extrem de fioroși atunci când își pun în cap.

Își sorbi cafeaua întrebându-se dacă să-i împărtășească Petrei nedumerirea legată de scrisoarea agentului. I-ar fi prins bine să audă și o altă opinie.

Tocmai își punea ceașca jos, întrebându-se cum să înceapă, când vocea profundă și melodioasă a Fenellei îi întrerupse gândurile:

– Oh, Petra, biata de tine! M-am întâlnit cu mama ta pe scări. Mi-a spus că ai o răceală groaznică și m-a sfătuit să stau departe de tine, ca să nu mă molipsesc, spuse Fenella, în timp ce intra în cameră. Dar chiar ești palidă, draga mea. Te superi dacă te sărut doar de la distanță?

– Absolut deloc, declară Petra. Așază-te cât de departe poți și o să sun să mai cer niște cafea.

– Oh, nu vreau cafea, mulțumesc. Tocmai am băut una, spuse Fenella, așezându-se pe canapea, lângă Diana. Atunci, Petra, presupun că nu vii la serata din seara aceasta de la familia Granger, nu?

Petra strănută delicat în batistă și spuse cu voce răgușită:

– Aș fi declarată *persona non grata* dacă aș îndrăzni.

– Cred că ar trebui să te bagi în pat, anunță Diana. Te obosim.

– Nu, nu mă obosiți, protestă Petra, dar fără prea multă convingere.

Apoi strănută din nou. Diana se ridică, iar Fenella o urmă.

– Te pupăm și te lăsăm să te odihnești, draga mea. O să ne întoarcem mâine, spuse Diana.

– Adevărul e că mă simt îngrozitor, recunoscu Petra. Unde vă duceți?

– A apărut un magazin de modă nou pe Regent Street, le spuse Fenella. Am trecut azi-dimineață pe lângă el și am văzut o pălărie superbă în vitrină. S-ar potrivi perfect cu forma feței Dianei, și speram să vă conving pe amândouă să o vedem, dar acum...

Făcu un gest de compasiune către Petra.

– Nu văd de ce nu v-ați duce, spuse Petra, strănutând din nou. Și vino mâine să-mi arăți pălăria, Diana.

– Totuși...

Diana ezită. Îi părea lipsit de politețe să o lase singură pe bolnavă, ca să se arunce într-o sesiune de cumpărături cu Fenella.

– Insist, spuse Petra, sprijinindu-se pe perne și închizând ochii.

Capitolul 17

Diana se întoarse după-amiază în Cavendish Square, mult mai binedispusă decât în momentul în care plecase de acasă. În mână legăna o cutie de pălării, pe care o ţinea de panglica de mătase.

– Bună ziua, Barlow, îl salută ea zâmbitoare pe valet. Colonelul este acasă?

– Da, colonelul este acasă.

Fusese Rupert cel care îi răspunsese, în timp ce cobora pe scări, cu câinii.

Spre uşurarea Dianei, şi el părea în acel moment într-o dispoziţie mai bună. Câinii o întâmpinară entuziasmaţi, de parcă nu o mai văzuseră de un an întreg, apăsându-şi boturile umede de fusta ei din in brodată.

– Mă umpleţi de bale, le spuse ea câinilor, îndepărtându-i cu blândeţe.

Animalele se aşezară cuminţi şi o priviră cu adoraţie.

– Ce ţi-ai luat acolo? întrebă Rupert, arătând spre cutie.

– Oh, ei bine, în timp ce tu munceai din greu, eu m-am distrat ca o frivolă ce sunt la o sesiune de cumpărături, spuse Diana, apoi regretă că făcuse o referire atât de vădită la discuţia lor neplăcută din acea dimineaţă.

Rupert însă nu răspunse la provocare, ci se îndreptă spre bibliotecă şi ţinu uşa deschisă, ca ea să îl urmeze. Diana acceptă invitaţia şi trecu pe lângă el, spunând relaxat:

– Am cumpărat o pălărie superbă, cu boruri largi şi trandafiri roz prinşi în panglică. Va fi perfectă pentru reuniunea din octombrie de la Newmarket. Cameron mi-a spus că se gândeşte să o ducă acolo pe Kimberley Diamond, ca un test, să o vadă cum se prezintă, pe teren plat, la o cursă adevărată. Dar depinde, bineînţeles, de cum o să se descurce la antrenament, până atunci.

– Nu cred că sunt de acord cu așa ceva, spuse Rupert, cocoțat pe brațul canapelei, privind-o cu atenție.

– Oh? Diana îi aruncă o privire nedumerită. Și din ce motiv?

– Cred că ar fi mai prudent să o ținem ascunsă și să o lansăm în lumea curselor de cai în vara viitoare. Las-o să-i ia pe pariori prin surprindere.

Diana se gândi la ideea lui, în timp ce continua să legene, absentă, cutia de pălării.

– E un punct de vedere bun, se lăsă ea convinsă. Dar aș vrea să discut și cu Cameron. El e expertul, la urma urmei.

– Cu siguranță, aprobă el.

Diana înclină din cap. Cel puțin, avuseseră un schimb de idei civilizat. Se întoarse spre ușă.

– Iei cina acasă?

Diana se opri. Nu se întoarse să se uite la el, ci doar îi spuse, pe un ton nepăsător:

– Nu, o parte dintre noi mergem să luăm cina la restaurantul Le Dome, înainte să ne ducem la serata de la familia Granger. Mi-ai spus că nu vrei să mergi la serată.

Diana ridică din umeri, în continuare cu spatele întors la el, așa că nu-l văzu cum se încruntă, în timp ce expresia lui devenea sumbră. Cum el nu comentă nimic, își continuă drumul spre salonul ei de la etaj.

Rupert se ridică și merse la fereastră. Rămase acolo, cu mâinile prinse la spate, uitându-se la grădina învolburată de vânt. Nu voia să se ducă la serata organizată de la familia Granger – pierduse de mult interesul pentru genul acela de adunări sociale – și își dădu seama că își dorea ca nici Diana să nu se ducă. Dar nu avea nici un motiv să-i ceară așa ceva. Se puseseră de acord ca mariajul lor să fie unul de conveniență, și așa și era, remarcă Rupert cu amărăciune. *O farsă de conveniență.* Iar, în acel moment, oricât de mult s-ar fi străduit, nu vedea cum putea să schimbe lucrurile. El fusese cel care îi băgase pe amândoi în acea situație imposibilă și, ca un nebun, nu prevăzuse consecințele deciziei lui de a o manipula pe Diana pentru ca ea să-l reaccepte în viața ei.

Rupert era tot în bibliotecă, o oră mai târziu, când auzi soneria de la intrare. Îl auzi pe Barlow cum răspunde, iar sporovăiala veselă a lui Jack Marsden îl făcu din nou să se încrunte. Omul ăsta părea

să se simtă aici ca la el acasă. O auzi pe Diana salutându-l în timp ce cobora treptele.

– Bună, Jack. Ești foarte punctual.

– Cum aș fi putut să întârzii, știind că mă așteaptă un asemenea potir de aur la capătul curcubeului meu? răspunse Jack. Arăți minunat, Diana.

Rupert, care asculta din spatele ușii de la bibliotecă, simți din nou cum îl cuprinde o stare de iritare. Ce complimente neghioabe arunca trântorul acela privilegiat! Deschise ușa și ieși în hol.

– Marsden, spuse Rupert, salutându-l cu o înclinare indiferentă din cap.

Trebuia să admită că Jack Marsden era un bărbat arătos. Costumul de seară cădea bine pe trupul lui subțire, atletic. Și Diana remarcase, neintenționat, acel lucru în timp ce cobora vioaie scările.

Arăta superb, îmbrăcată într-o rochie decoltată din tafta de culoare lavandei. La gât, la încheieturile mâinilor și pe tivul rochiei avea panglici de catifea de culoare violet, care îi puneau de minune în evidență ochii. Își pusese un pic de roz pe obrajii ei de obicei palizi, iar un colier de safire îi încercuia gâtul alb și lung.

Pentru un moment, Rupert luptă cu o dorință primitivă de a-i arăta lui Marsden că Diana îi aparținea. Că era a lui și doar a lui. Dar se opri la timp și privi cum ea îi oferă mâna lui Marsden. Fu nevoit să suporte să-l vadă pe acel tânăr când își trecu buzele peste degetele ei. Și apoi, cum Diana se aplecă și îi depuse tânărului un sărut ușor pe obraz.

Diana ieșise mereu în evidență prin comportamentul ei relaxat, prin mersul vioi, zâmbetul senin și râsul luminos. Dar lui Rupert, în ciuda faptului că o cunoștea atât de bine, i se păru în acel moment că ea, de fapt, cocheta cu Marsden. Diana nu dăduse niciodată atenție formalităților pe care le cerea eticheta, iar acela era unul din motivele pentru care Rupert se îndrăgostise de ea.

Diana se întoarse spre Rupert cu o față radioasă, în timp ce-și punea mănușile albe din mătase.

– Ești sigur că nu vrei să vii la serata de la familia Granger, Rupert? Ne ducem mai întâi la cină, dar o să ajungem la serată în jur de ora nouă.

Oare era o invitație sinceră sau doar una de fațadă, care să salveze aparențele pretinsei lor căsătorii agreabile?

Era imposibil să-și dea seama. Rupert se forță să zâmbească.

– Nu în seara asta, draga mea. Am de lucru. Dar, te rog, tu mergi și distrează-te! Te rog să ai grijă de soția mea, Marsden!

Se întoarse și intră în bibliotecă, fără să se mai uite la Marsden, care spuse:

– Așa o să fac, domnule colonel.

Zâmbetul lui Rupert nu fusese deloc sincer, se gândi Diana, în timp ce își aranja capa de blană peste umeri. Decise că viața ei nu era deloc treaba lui Rupert. Așa că își îndreptă umerii și acceptă brațul lui Jack, care o conduse la trăsura ce îi aștepta.

Și totuși, în mod ciudat, în acea seară fu nevoită să joace teatru, ca să pară exuberantă cum obișnuia să fie, pe vremuri, la petreceri. Jack era o companie plăcută, iar ea îi cunoștea pe toți din grupul cu care luau cina, de pe vremea sezonului ei de debut în societate. Fenella și însoțitorul ei, Lord Singleton, erau așezați la masă chiar în fața ei. Iar Diana era conștientă de privirile mirate pe care i le aruncase prietena ei toată seara. Fenella o cunoștea pe Diana prea bine și rezona cu stările ei. De aceea își dăduse seama că era preocupată și că se forța să pară binedispusă.

Din fericire, Jack nu era la fel de perspicace, așa că nu observă nimic ieșit din comun. El părea fericit și doar să o aibă pe Diana alături. Când părăsiră restaurantul, după cină, el îi aranjă preocupat capa de blană peste umeri, apoi îi puse grijuliu brațul sub al lui, în timp ce mergeau spre trăsura care îi aștepta. Și făcu toate astea cu un aer evident posesiv.

„Și nu mi s-a părut potrivit!"

Diana se chinui să își păstreze un zâmbet politicos pe buze în timp ce accepta toată acele gesturi de curtoazie, dar simțea că nu le voia. Cel puțin, nu din partea lui Jack. Nu că Rupert s-ar fi deranjat în mod special să facă asemenea gesturi. O cunoștea de prea mult timp ca să o trateze ca pe o păpușă de porțelan care se putea sparge la cea mai mică atingere. Rupert îi respecta independența. Și se aștepta ca ea să știe când îi era frig și să ia singură măsuri, dacă era cazul.

Bineînțeles, exista, în cazul lui Rupert, și cealaltă parte a monedei. Și anume, că el avea tendința să își asume controlul oricărei situații care nu i se părea lui că mergea în direcția pe care și-o dorea.

Nu și-l putea imagina pe Jack acționând în acel fel. Era prea gentleman pentru așa ceva.

Certându-se în gând pentru că fusese nedreaptă, Diana făcu un efort să-i zâmbească și să-i mulțumească lui Jack, rezistând impulsului de a-i da la o parte brațul protector și de a-i ignora mâinile care insistau să o ajute.

Rupert cină de unul singur în casa din Cavendish Square. Mai că și-ar fi dorit să plece la club ca să ia masa. Măcar acolo ar fi avut o companie prietenoasă. Dar presupunea că cei mai mulți dintre prietenii lui participau la serata organizată de Granger. Onorabilul Tim Granger luptase alături de ei, împotriva burilor, dar, spre sfârșitul războiului, renunțase la viața de armată, se căsătorise și se așezase la casa lui. Familia lui, asemenea familiilor celorlalți tineri privilegiați care se înrolaseră în regimentul dragonilor, deținea acțiuni la minele de aur și de diamante din regiunea Transvaal. Odată ce interesele lor financiare nu mai fuseseră amenințate, nu mai era nevoie să rămână în armată.

Pentru Rupert fusese diferit. El se înrolase în armată alături de Jem, iar la vremea aceea nu avea nici un fel de interese în teritoriile disputate. Dar, fiindcă cei din familia Sommerville fuseseră atât de buni cu el de-a lungul anilor, se gândise că îi putea răsplăti întru câtva dacă lupta pentru interesele lor din zonă.

După moartea lui Jem, Rupert se aruncase cu îndârjire în luptă, iar dedicarea sa fusese remarcată de comandanți. Fusese menționat de două ori în depeșele de război și, fără să fi avut vreo inițiativă în acel sens, se trezise numit la sediul general al armatei. După dezastrul cu Diana, urmat de moartea lui Jem, Rupert își dăduse seama că nu mai avea nici un motiv să părăsească armata. Și, pentru că armata părea să-l placă, se lăsase împins în poziția în care era în acel moment: mâna dreapta a comandantului-șef. Și în încurcătura blestemată cu Diana. Îi apăru din nou vie în minte imaginea ei, alături de Jack Marsden.

Pentru o vreme, Rupert, încruntat, își tot răsuci paharul de vin pe care îl ținea de picior. Apoi își împinse brusc scaunul de lângă masă și se ridică. Avea să meargă la serată, să joace cărți cu prietenii săi și să o țină pe Diana sub observație. Orice, numai să nu stea singur în casă și să-și imagineze ce planuri avea ea cu Marsden.

„Chiar crezi că ea are planuri cu Marsden?"

Nu era o întrebare la care Rupert voia să răspundă. Așa că plecă să se schimbe în haine de seară.

Diana se uita prin salonul înțesat. O mică orchestră cânta pe un podium, într-un colț, iar câteva cupluri dansau. Murmurul vocilor de la grupurile de oaspeți când creștea, când cobora. După o arcadă, în salonul alăturat, câțiva se adunaseră și jucau cărți. Servitorii se mișcau printre invitați, purtând tăvi cu pahare și platouri cu delicatese.

Jack își croi loc spre ea, cu o farfurie în mână.

– Am găsit caviar, spuse el triumfător. L-am eliberat de la un locotenent-colonel care nu părea foarte atent. Și, când l-a pus jos, l-am înhățat. Gustă, te rog! spuse el, întinzându-i farfuria.

Diana izbucni în râs.

– Bună treabă, Jack!

Luă un pătrățel de pâine prăjită pe care erau presărate din belșug icrele negre lucioase de sturion. Băgă toată bucata în gură, savurând gustul sărat și senzația de alunecare.

– Delicios!

– Scuză-mă, Marsden, dar cred că farfuria aceea îmi aparține.

Vocea stridentă venea din partea unui bărbat masiv. Obrajii rumeni și burta care stătea să-i plesnească nasturii de la haină indicau începutul unui stil de viață marcat de exagerări.

– Mai luăm câte două de fiecare, apoi voi fi încântat să ți le înapoiez, Cartwright, spuse Jack cu un zâmbet dezarmant. Ce să-ți fac dacă le-ai scăpat din ochi?

Întinse farfuria către Diana.

– Ia două, Diana.

Ea îi aruncă o privire nou-venitului și îi observă expresia îmbufnată.

– Nu cred că ne-am cunoscut, spuse ea, întinzând mâna. Diana Sommervi... Mă scuzați, se corectă ea repede. Diana Lacey.

Ceva străluci în ochii lui, o privire scurtă și calculată, care dispăru atât de repede, încât Dianei i se păru că se înșelase. Bărbatul se aplecă spre mâna ei, dar expresia lui dezagreabilă nu se schimbă atunci când spuse:

– Doamnă Lacey. Locotenent-colonelul David Cartwright, la dispoziția dumneavoastră. Se pare că Lacey a fost binecuvântat de două ori: o nevastă frumoasă foc și o moștenire generoasă de la fratele ei. Unii bărbați sunt plini de noroc.

Izbucni în râs, ca și cum făcuse o glumă. Dar Diana nu găsi nimic amuzant în comentariul lui. Doar se uită la el, cu sprâncenele ridicate, ca într-o întrebare mută.

– Felicitările mele, doamnă!

Se înclină din nou, înainte să-i dea drumul la mână.

Nu sunase ca și cum chiar o felicitase. Diana se gândi că poate pierderea caviarului îi afectase bunele maniere.

– Mulțumesc, spuse ea. Jack, dă-i, te rog, colonelului înapoi caviarul și mergi să vezi dacă poți să ne găsești și nouă o farfurie.

Jack, întotdeauna ascultător, făcu întocmai cum i se ceruse.

– Poftim, Cartwright! Întotdeauna ascult de poruncile doamnelor, deși uneori le consider modul lor de a se răsfăța.

Se înclină în joacă și apoi plecă să caute caviar.

– Să ne așezăm, doamnă Lacey, și să savurăm restul de caviar? spuse Cartwright, indicând o pereche de scaune libere de sub o nișă.

Diana acceptă, însă cu reticență. Nu-i plăcea acel om. O făcea să se simtă inconfortabil. Și totuși, se așeză, cu faldurile fustei de tafta în jurul ei.

– L-am cunoscut bine pe fratele dumneavoastră, doamnă, comentă bărbatul, în timp ce se așeza alături și punea farfuria cu caviar pe o măsuța aurită de lângă ei. Vă rog să acceptați condoleanțele mele.

– Mulțumesc. Spuneți că l-ați cunoscut bine pe Jem?

În ciuda disconfortului pe care îl simțea, Diana nu putu rezista unei oportunități de a discuta despre fratele ei.

– Am fost în același regiment, chiar și în aceeași trupă. Împreună cu amfitrionul nostru din această seară... și cu colonelul Lacey, adăugă el, după un scurt și aproape insesizabil moment de ezitare.

Însă Diana îl sesizase.

– Înțeleg, spuse ea. Ați fost și la Mafeking?

– Da, am fost, spuse el, cu o expresie care deveni sumbră. Am fost aproape de fratele dumneavoastră atunci când a fost ucis, în primul schimb de focuri.

Diana simți cum i se oprește inima în piept.

– L-ați văzut murind? reuși ea să întrebe. Soțul meu a fost alături de el, dar nu l-am întrebat niciodată ce s-a întâmplat cu exactitate.

Diana închise ochii pentru o secundă și își aminti clar cuvintele lui Rupert din scrisoarea prin care o anunța că Jem își pierduse viața.

– Mi-a explicat că Jem a murit împuns de o baionetă, dar în întunericul și haosul din timpul atacului, nu avea cum să fi observat anumite detalii legate de... cum s-a întâmplat.

– Serios? ripostă Cartwright, ridicându-și, pentru o fracțiune de secundă, sprâncenele. Nu l-am văzut pe soțul dumneavoastră în prima linie de apărare în timpul atacului. Dar, bineînțeles, e posibil să-mi fi scăpat mie. Un zâmbet subțire îi apăru pe buze, iar, după tonul vocii, părea foarte mirat. A fost, cu siguranță, haotic, dar soarele tocmai răsărise, așa că era lumină. Am fost martor la fiecare moment al luptei. Și am văzut clar cum fratele dumneavoastră a fost ucis cu o lovitură de baionetă.

Diana simți o senzație de răceală care îi cuprinsese ceafa și se scurgea în jos, pe șira spinării. De ce îi spunea lumea că Rupert nu fusese lângă Jem să-l ajute în timpul atacului inamic? Rupert îi zisese clar că *fusese* acolo. De ce să fi mințit?

Dar ea îi promisese să aibă încredere în el. Rupert își dăduse cuvântul că nu i-ar ascunde nimic din ceea ce o privea.

– Presupun că atenția colonelului Lacey a fost deturnată de atac, spuse ea, cu un gest vag indiferent. Cred că era imposibil să țină evidența evenimentelor pe parcursul unui atac atât de violent, adăugă Diana.

Apoi se uită în jur, disperată să găsească o scăpare. Spre ușurarea ei, îl văzu pe Jack croindu-și drum spre ei, cu un platou în mână.

– Jack, ai avut noroc? îl întâmpină ea cu un zâmbet și o voce în care se putea citi clar că era ușurată să scape de conversația cu Cartwright.

– A venit timpul să plec, spuse colonelul, ridicându-se. Se înclină spre Diana cu un zâmbet rece. A fost o plăcere, doamnă Lacey. Marsden, dacă-mi permiți...

Îl salută scurt din cap pe Jack și apoi dispăru în mulțimea din salon.

– Nu-mi place omul ăsta, oricât m-aș strădui, spuse Jack, așezându-se pe locul rămas liber și punând platoul pe măsuță, peste celălalt, care acum era gol. Vedeți ce delicatese v-am adus, doamnă?

Părea extrem de mândru de el, în timp ce arăta către tartele cu somon și spre caviarul presărat pe bucățele de pâine prăjită.

– Iar un servitor o să ne mai aducă șampanie... Ah, iată-l!

Jack îi făcu semn unui bărbat care se îndrepta spre ei cu o tavă plină de pahare.

Diana îl lăsă pe Jack să flecărească, zâmbi drept mulțumire pentru paharul de șampanie și luă, absentă, o tartă, mai mult ca să-l facă pe companionul ei fericit.

– Aici erai, Diana, te-am căutat peste tot. Fenella venea spre ea, îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea bronzului, care strălucea în lumina candelabrelor. Oh, ai găsit caviar, adăugă ea, servindu-se de pe platou.

– Dă-mi voie să-ți fac rost de un scaun, Fenella, zise Jack, apoi sări în picioare și se amestecă în mulțime.

Fenella se așeză pe scaunul lui.

– Ce se întâmplă, draga mea? Ești foarte palidă, îi spuse ea Dianei.

– Oh, nu e nimic. E prea cald aici, nu ți se pare?

Diana desfăcu evantaiul delicat din mătase și fildeș pe care îl ținea atârnat de încheietura mâinii.

– Sunt prea mulți oameni, adăugă Diana.

– Da, e cam înghesuială. Și totuși, nu îți stă în fire să leșini din cauza căldurii.

Diana reuși să râdă.

– Bineînțeles că nu o să leșin, nu fi prostuță! Dar tocmai am avut o întrevedere cu o persoană extrem de dezagreabilă. Îl știi pe locotenent-colonelul Cartwright?

Fenella își încreți nasul.

– Doar vag. E foarte neplăcut. Și se crede atât de superior. Umblă prin lume și se comportă ca și cum e singurul om care deține adevărul absolut.

– Exact, spuse Diana. Se pare că a fost la Mafeking.

– Oh, înțeleg, spuse Fenella, încuviințând din cap. Asta explică... de ce erai atât de palidă. Și ce ți-a spus?

„Că Rupert nu a fost acolo, să-l susțină pe Jem".

Diana clătină din cap.

– Nimic important. Dar aș prefera să nu mi se amintească de acel episod, atâta tot, spuse ea, apoi sorbi din șampanie. Cum e Mark Singleton?

Fenella ridică din umeri.

– El e mereu o companie plăcută. De fapt, chiar mi-a spus o poveste fascinantă despre...

– Am făcut rost de încă un scaun, dar, doamnelor, păreți atât de adâncite în conversație, încât simt că e cazul să-l iau și să plec, spuse Jack, care apăruse cu un scaun.

Fenella se opri imediat din ce povestea.

– Nu, Jack, te rog, chiar nu e nevoie, spuse ea, ridicându-se. Trebuie să merg oricum până la toaletă, să mă aranjez un pic, adăugă ea, făcându-i semn lui Jack spre scaunul acum gol. Te las cu Diana și cu acele delicatese.

Mai luă o tartă, le făcu veselă cu mâna, apoi o băgă pe toată în gură și se îndepărtă, cu faldurile rochiei strălucitoare de mătase mișcându-se fluid la fiecare pas.

– Așa. Jack, spune-mi vreo bârfă, îi ceru Diana, încercând să-și recapete buna dispoziția.

Jack izbucni în râs.

– Ei bine, lasă-mă să mă gândesc o clipă...

Rupert stătea la intrarea vastă a salonului, supraveghind scena care se desfășura în fața lui. O văzu pe Diana cu Jack Marsden, ascunși după o nișă, în capătul cel mai îndepărtat al încăperii. Diana râdea la ceva ce spusese Jack și-l lovi peste mână cu evantaiul ca și cum l-ar fi certat în joacă. Un gest care lui Rupert i se păru foarte intim.

Expresia lui deveni și mai sumbră. Nu era nimic nepotrivit în felul în care se comportau cei doi. Dar zâmbetul Dianei, gesturile ei relaxate, starea de bine pe care părea să o aibă în compania lui Jack îi făceau stomacul lui Rupert să se strângă.

Își putea aminti cu exactitate acele timpuri când ea avea ochi doar pentru el, când flirturile și gesturile ei intime îi erau adresate doar lui. Când se aflau într-o încăpere aglomerată, ea nu avea ochi decât pentru el. Iar el putea s-o vadă doar pe Diana, cu fața radiind, cu ochii ei plini de pasiune ațintiți doar asupra lui.

Pe vremuri, ea simțea când Rupert intra într-o încăpere, oricât de departe ar fi fost, fizic, de el și indiferent de câte persoane s-ar fi aflat între ei. Ochii ei se întorceau într-o clipă spre el, fața ei se lumina și lăsa orice persoană cu care ar fi fost în acel moment, ca să se repeadă spre el, cu brațele întinse, indiferentă la ce ar putea alții să gândească despre cât era de încântată de prezența lui.

Dar în seara aceea ea nu era conștientă de prezența lui. Era adâncită într-o conversație cu Marsden. Privirea ei era concentrată la fața tânărului, și își ținea capul ușor aplecat într-o parte, într-un gest familiar pe care Rupert îl cunoștea dureros de bine.

– Lacey, ce mă bucur că ai putut veni! Gazda seratei îl remarcase și își făcea loc printre oameni, ca să ajungă la el. Încântătoarea ta soție ne-a spus că ești prins cu treburi pentru Lord Roberts. Am auzit că e un adevărat stăpân de sclavi. Trebuia să fi renunțat la armată odată cu noi. Mă rog, cu unii dintre noi. Cartwright și alți câțiva au fost trecuți în rezervă. Ceea ce îi face să fie o companie neplăcută uneori, spuse el, bătându-l pe Rupert pe umeri. Vino în salonul de jocuri! Un joc terifiant de whist e în desfășurare acolo, și am auzit că Dickie Edwards vrea să predea cuiva ștafeta. Ești bine-venit să-i iei locul, dacă vrei.

– Poate peste câteva minute, Tim. Mai întâi, trebuie să-mi salut soția.

– Bineînțeles, prietene. Nimeni nu are voie să neglijeze doamnele.

Tim Granger îl bătu din nou pe umăr, apoi se îndepărtă, prin mulțime, în direcția salonului unde unii invitați jucau cărți.

Rupert își croi drum spre nișa unde se afla Diana, încă adâncită în conversația cu Jack. Râsul ei îl întâmpină pe Rupert când el ajunse aproape de ei, un tril fericit de amuzament sincer, pe care el conștientiză că nu-l mai auzise de mult timp de la ea.

– Ceva te binedispune, draga mea, spuse el relaxat, când ajunse la cei doi. Îmi poți împărtăși? adăugă, în timp ce îl saluta din cap pe Jack Marsden.

Diana îl privi surprinsă.

– Ce faci aici, Rupert? Ai spus că nu vii...

– M-am răzgândit. Sper că prezența mea nu te incomodează în vreun fel, zise el, ridicând pentru o clipită doar dintr-o sprânceană.

Diana se înroși ușor.

– Nu, nu, bineînțeles că nu. Cum poți să spui așa ceva? De ce nu iei loc? spuse ea, arătând spre cel de-al treilea scaun.

– Vai, nu pot. Sunt așteptat la masa de whist, spuse el. Dar anunță-mă când ești gata de plecare.

– Nu o să fie nevoie. Jack o să mă conducă acasă, spuse ea, încruntându-se.

– Sunt sigur că ar fi mai mult decât încântat să facă asta. Și totuși, având în vedere că mă aflu aici, când ești gata să mergi acasă, te rog să mă anunți. O să te însoțesc.

Le oferi amândurora un zâmbet dezarmant, apoi plecă spre salonul unde invitații jucau cărți.

Capitolul 18

– Îmi acorzi acest dans, Diana? Tim Granger se înclină grațios, în timp ce întindea mâna ca să o invite. E melodia aceea scoțiană care îți place. Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri de acea seară de Crăciun în care ai dansat pe ea cu atâta entuziasm, încât ți-ai pierdut pantofii.

Diana afișă o expresie comică.

– Ah, chiar îmi amintesc. Unul din ei a zburat până în partea opusă a ringului de dans. Dar trebuie să te avertizez că acum sunt mult mai potolită.

– Nu așa suntem toți? răspunse Tim. Parcă ne vine mintea la cap.

– Doamne ferește! glumi Diana. Jack, nu te superi dacă te abandonăm pentru un dans scoțian, nu? spuse ea zâmbind, în timp ce ridica jucăuș dintr-o sprânceană.

– Ba mă supăr, dar nu pot să-l lipsesc pe amfitrionul nostru de compania celei mai frumoase femei din această încăpere... cu excepția doamnei Granger, bineînțeles, adăugă el politicos.

Diana izbucni în râs.

– Ai întors-o bine, Jack.

Îi oferi gazdei lor mâna, apoi se ridică și îl lăsă pe bărbat să o conducă spre ringul de dans.

Mișcările dansului scoțian erau destul de complicate, și nu prea existau, până spre final, ocazii ca partenerii să-și poată vorbi.

– Mi-e atât de sete, spuse Diana, când melodia se încheie, în timp ce își făcea vânt cu evantaiul.

– Atunci, să luăm o pauză și să sărim peste dansul următor? sugeră Tim, făcându-i semn unui servitor care ducea o tavă cu pahare.

– Oh, dar e un dans milităresc în doi pași, spuse Diana, în timp ce orchestra începea primele acorduri. Luă un pahar cu șampanie de pe tavă, apoi adăugă: Cum să rezist la așa ceva? Iau o gură de șampanie și ne întoarcem pe ringul de dans.

Tim era mai mult decât încântat de propunerea ei. Iar când viguros dans în doi pași se schimbă cu un vals mult mai potolit, cei doi rămaseră pe ringul de dans.

– Ai fost la Mafeking, nu-i așa? se auzi Diana întrebându-l.

Apoi își ținu răsuflarea.

– Da, ca să-mi ispășesc păcatele, spuse partenerul ei de dans. De ce întrebi?

– Oh, fără un motiv anume. Presupun că din cauză că fratele meu și-a pierdut viața acolo, am această dorință obsesivă de a afla cât mai multe detalii despre bătălia aceea.

– Nu-mi amintesc prea multe, cu excepția haosului și a zgomotului, spuse Tim.

– Rupert mi-a spus același lucru. Nici el nu pare să-și amintească nici un fel de detalii.

– Dar era acolo? replică Tim, încruntându-se. Presupun că era, dar nu-mi amintesc să-l fi văzut. Am observat când s-a prăbușit fratele tău, dar după aceea a fost greu să mai disting ceva, în toată nebunia aceea.

Diana simți iar sloiul acela de gheață cum îi aluneca pe șira spinării. Cum de nimeni nu-l văzuse pe Rupert?

Rupert juca whist de aproape o oră, așteptând cu o nerăbdare pe care cu greu și-o putea ascunde ca Diana să-l anunțe că era gata de plecare. O urmărise cu privirea ici și colo, când își ridicase ochii de la cărți și privise aparent ca un simplu spectator spre ringul de dans. Ea făcuse pereche cu Tim Granger pentru trei dansuri deja. Când mâna de whist ajunse la final, Rupert își împinse scaunul.

– Domnilor, vă mulțumesc pentru joc, dar aș dori să dansez cu soția mea. Am neglijat-o nepermis de mult.

– Doamna Lacey nu pare să ducă lipsă de parteneri, observă chicotind unul dintre bărbații de la masa de joc. Dar domnișoara Sommerville a fost mereu frumoasa balului, din câte îmi amintesc.

Rupert zâmbi slab.

– Da, cred că așa era. Acum, vă rog să mă scuzați.

Se ridică, făcu un gest de rămas-bun și se îndreptă spre salon. Se strecură printre perechile care dansau până ajunse la Diana și la partenerul ei. Îl bătu ușor pe Tim pe umăr.

– Te deranjează dacă preiau eu de aici?

– Dacă chiar trebuie, spuse Tim vesel. Întotdeauna mă înclin în fața prerogativelor soțului.

Se dădu la o parte, iar Rupert îi luă locul.

– A trecut ceva timp de când am dansat împreună, spuse Rupert pe un ton blând. Dar parcă ieri te-am ținut așa în brațe.

Trupul ei îi părea atât de familiar, la fel și căldura pielii ei pe care o simțea pe sub mătasea rochiei, prin mâna așezată pe spatele ei, cu care o ghida. Inspiră mirosul de vanilie al părului ei, esența florală delicată a pielii. Ș, pentru un moment, Rupert închise ochii și se bucură de un val de senzații și de amintiri, atât de bine întipărite la el în memorie, în timp ce ea se mișca grațioasă în brațele lui.

Diana uită de nesiguranță și de tensiunea provocată de discuțiile ei cu Cartwright și cu Tim și se lăsă purtată înapoi la trecutul lor fericit, în timp ce se bucura de senzația mâinii lui pe spatele ei, de eleganța pașilor lui, în vreme ce se mișcau împreună ca și cum ar fi fost un singur trup. Toate neînțelegerile dispăruseră și toate diferențele de opinie deveniseră o bagatelă în măreața iluzie a pasiunii.

Apoi parcă prea devreme, prea brusc, muzica încetă, iar perechile se despărțiră. Rupert se dădu înapoi, dar își lăsă mâinile să se odihnească pe umerii Dianei, în timp ce se uita la expresia ei pierdută.

– Să mergem acasă?

Ea înclină din cap și își umezi buzele cu vârful limbii.

– Da, ar fi bine să mergem. Se uită în jur, ușor distrasă. Ar trebui să-i spun noapte bună lui Jack.

– Cred că Jack va supraviețui măcar o dată fără această curtoazie din partea ta, spuse Rupert și o luă de mână. Vino!

O trase spre galerie și apoi spre scări.

Ajunseră în capătul scărilor chiar când locotenent-colonelul Cartwright punea piciorul pe prima treaptă, ca să urce. În mână avea un pahar de coniac. Se opri pe scări, practic blocându-le drumul.

– Deja pleci, Lacey? De fapt, cu așa soție încântătoare, cine te-ar putea învinovăți? spuse el, în timp ce privirea lui se plimba asupra Dianei. Am avut o conversație foarte interesantă cu ea, mai devreme, despre Mafeking.

Un zâmbet subțire îi apăru pe buze, în timp ce se holba la Rupert. Diana îl simți pe Rupert tensionat lângă ea. Dar acesta nu făcu decât să răspundă:

– Chiar așa?

– Da, o discuție edificatoare, spuse Cartwright. Soția ta părea să nu știe nici un fel de detalii despre atacul în care a fost ucis fratele ei. Avea impresia că nu-ți amintești pentru că era prea întuneric atunci când ne-au atacat burii. Ciudat, eu îmi aduc aminte că era dimineață și că soarele tocmai răsărea în momentul în care am fost luați cu asalt. Poate te-ai înșelat în privința locului în care te aflai în acel moment?

Își ridică paharul, închinând sardonic în direcția lui, apoi se dădu la o parte ca să-i lase să treacă.

Expresia lui Rupert era dură ca oțelul, iar ochii lui sclipeau rece, precum pietrele de jad. Nu comentă nimic, ci doar o ghidă pe Diana astfel încât să treacă înaintea lui. Diana nu spuse nici ea nimic. Nu se putea gândi la nimic ce ar fi putut fi de spus în acea situație. Cartwright părea pus pe răutăți, judecând după rânjetul sardonic de pe fața lui, își dădu Diana seama. Și, în mod normal, ea ar fi respins tot ce spusese bărbatul și ar fi considerat vorbele lui drept o ieșire mânată de o invidie răutăcioasă. Numai că mai erau și incertitudinea lui Tim despre ce se întâmplase la Mafeking, și comentariul din scrisoarea lui Victor Marchant. Nici unul din cei doi bărbați nu avea vreun interes să inventeze ceva despre Rupert și Jem.

Un servitor se grăbi să le găsească o trăsură, în timp ce ei stăteau în hol, unul lângă altul, dar cu o mare prăpastie care se căsca între ei. Dacă nu era nimic adevărat în povestea lui Cartwright, de ce nu spunea Rupert ceva care să limpezească lucrurile?

El o ajută să urce în trăsură, iar liniștea dintre ei continuă pe tot drumul către Cavendish Square. Pasiunea de mai devreme dintre ei dispăruse. Diana își trase blana mai bine în jurul ei și se afundă într-o confuzie îngrozitoare. Rupert stătea drept pe banchetă, cu ochii ațintiți undeva în aer, cu o expresie dură pe care Diana o știa atât de bine și de care se temea.

Când ajunseră la Cavendish Square, sări din trăsură și îi întinse o mână Dianei, ca s-o ajute să coboare. Barlow le deschise ușa casei și, chiar dacă probabil observase tăcerea ciudată și apăsătoare dintre ei, nu lăsă să se vadă nimic pe fața lui.

– Cred că mă bag direct în pat, spuse Diana. Noapte bună, Rupert.

– Noapte bună, Diana.

Rupert se îndreptă către bibliotecă și închise ușa ferm în urma lui.

„Și acum, ce mă fac?" se întrebă ea, în timp ce urca încet pe scări, pierdută în confuzie și incertitudine.

Se dezbrăcă, răspunzând absentă întrebărilor pe care Agnes i le punea despre serată. Apoi se urcă în pat și răsuflă ușurată când Agnes părăsi dormitorul. Stătea sprijinită pe perne, cu o carte deschisă în poală, dar fără ca măcar să se uite în direcția paginilor. Trebuia să lase orice precauție la o parte și să-l întrebe pe Rupert unde fusese și ce făcuse în acea dimineață îngrozitoare. Dar, cu siguranță, corect ar fi fost ca ea să se încreadă în cuvintele lui, nu în cele ale unui ofițer îmbufnat, fost coleg cu el. Bineînțeles că așa era echitabil. Și totuși, cum putea să-și explice reacția lui Tim, comentariul lui Victor Marchant și cel al persoanei care îi spusese acestuia despre absența lui Rupert? Nici unul dintre acei oameni nu avea ceva de împărțit cu Rupert.

„Dar de ce contează?"

Conta, bineînțeles, deoarece Rupert se bucura de anumite beneficii tocmai ca urmare a morții lui Jem. Era oribil să gândească așa, dar Diana nu vedea cum putea să evite acea concluzie. Dacă Jem nu ar fi murit, Rupert nu ar fi beneficiat de averea lui.

Era adevărat că Jem își făcuse testamentul convins că mai avea mulți ani de trăit, iar sora lui urma să se căsătorească în curând. Dar totul fusese spulberat în acea dimineață, la Mafeking.

Brusc, lăsă cartea din mână, dădu la o parte cuverturile și coborî din pat. Înșfăcă un halat. Nu putea să se mai chinuiască așa nici măcar un minut. Avea să-l întrebe clar pe Rupert ce încercase Cartwright să insinueze. Faptul că ea îi cerea să clarifice acea situație nu însemna că îl acuza de ceva anume. Era mai mult decât normal ca ea să fie nedumerită din cauza a ceea ce spusese colegul lui de armată.

Casa era învăluită în tăcere. Servitorii se retrăseseră deja în camerele lor. Alergă pe scări, desculță, indiferentă la aerul rece pe care îl simțea pe picioare. O rază de lumină încă se strecura pe sub ușa de la bibliotecă. O deschise încetișor. Rupert stătea pe un fotoliu, cu ochii pironiți la focul pe punctul de a se stinge din șemineu.

Se uită spre ușa care deschisese.

– Diana, ce Dumnezeu faci aici? Am crezut că ești deja în pat.

– Trebuie să vorbesc cu tine.

Închise ușa în urma ei, se îndreaptă spre șemineu și își întinse picioarele spre căldura pe care încă o emanau buștenii.

– Omul acela, Cartwright. O persoană extrem de neplăcută, din câte am putut observa...

Expresia lui Rupert nu se schimbă.

– Da, te pot asigura că așa este. Ai venit să vorbim despre Cartwright?

– Da. Ei bine, de fapt, nu despre Cartwright, ci despre lucrurile pe care le-a spus. De ce a zis că nu erai alături de Jem la Mafeking?

– Nu-mi pot imagina, spuse Rupert pe un ton lipsit de orice inflexiune. Cartwright este, așa cum ai spus și tu, un om extrem de neplăcut. Numai Dumnezeu știe de ce a vrut să inventeze așa ceva. De ce nu ai papuci în picioare?

– I-am uitat, spuse ea, fără alte detalii, întinzând piciorul spre tăciunii din șemineu. Îți poartă pică pentru ceva?

Rupert ridică din umeri.

– Cartwright poartă pică multor oameni. Inclusiv lui Jem, adăugă el. A considerat că nu a fost ridicat la gradul de colonel cu rang întreg pentru că Jem le-a spus superiorilor despre un anumit eveniment care nu-l punea pe Cartwright într-o lumină bună.

– Ce eveniment? întrebă Diana, deja curioasă.

– Nimic important, Diana. Unul dintre acele lucruri care izbucnesc între bărbați plictisiți, nevoiți să trăiască împreună în aceeași cazarmă, și căruia i se dă mult mai multă importanță decât are în realitate.

– Rupert, de ce trebuie să vorbești atât de enigmatic? îl întrebă ea, simțind cum o lasă răbdarea. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Rupert oftă și închise ochii pentru câteva clipe.

– Am uitat cât de insistentă poți fi. Cum ai fost mereu, încă de când erai o copilă. Ești ca un câine căruia i s-a dat un os, spuse Rupert. Dacă chiar ții să știi, Jem l-a acuzat că a trișat la cărți, iar Cartwright l-a provocat la duel. Duelurile, completă el sec, nu sunt permise în armată.

– Așa că Jem l-a raportat? întrebă Diana, pe un ton neîncrezător. Nu pare stilul lui Jem să facă așa ceva.

– Nu, Jem nu l-a raportat. Eu l-am raportat.

– *Tu?*

Pentru Diana, acel lucru era mai șocant decât dacă ar fi aflat că fratele ei fusese cel care raportase incidentul.

– De ce?

– Pentru că Jem era hotărât să accepte provocarea la duel, și am presupus că nici Cartwright nu ar da înapoi. Totuși, nu eram așa convins ca fratele tău că oponentul său nu avea să-l ucidă. Așa că am strecurat unde trebuia informația că locotenent-colonelul trișase. Nu a fost nevoie de mai mult. Cartwright a fost trimis într-o misiune la Ladysmith, pe post de curier, iar Jem a fost promovat colonel cu grad întreg. Cam asta a fost. Ești mulțumită?

– Ce poveste mizerabilă! De asta nu te suportă?

Rupert ridică din nou din umeri.

– Poate fi unul dintre motive. Dar nu am nici un fel de interes să fiu plăcut de acel om și cu atât mai puțin îmi pasă de ceea ce spune, o asigură Rupert, care se ridică și se întinse după mâinile ei. Să încercăm să ne recăpătăm dispoziția de dinaintea acelui moment?

Diana nu era sigură că putea, dar i se păru copilăresc să-l refuze. Așa că zâmbi și se aplecă spre el, în timp ce gura lui îi cuprinse buzele. Iar pentru o clipă sau două, i se păru că totul avea să fie bine. Alunecă pe covorul de Aubusson, trasă de el.

Rupert își băgă mâna pe sub cămașa ei subțire de noapte, ca să-i mângâie șoldurile și pântecul. Excitată de atingerile lui, îi descheie nasturii de la pantaloni și îi eliberă sexul care zvâcnea de dorință.

Dar ceva nu era în regulă. În loc de senzația familiară și glorioasă că formau un întreg, că uniunea trupurilor lor îi făcea orice altceva să-i zboare din minte, Diana se trezi că nu se putea opri din a încerca, în gând, să rezolve acel puzzle legat de moartea lui Jem. Era o senzație obsedantă, ca sunetul provocat de o bătaie de tobe, care îi acaparase mintea și nu o mai lăsa să se bucure de nimic. Încercă. Încercă din răsputeri să răspundă așa cum Rupert avea tot dreptul să se aștepte din partea ei, dar nu reuși. Nu putea să aprindă pasiunea aceea mistuitoare, după care trupul ei tânjea. Dar știa cum se simțea acea pasiune, știa care trebuia să fie răspunsul ei, așa că îi oferi ce știa că el își dorea. Când totul se încheie, rămase pe podea, cu brațele întinse, cu ochii închiși, respirând rapid, așteptând sărutul lui de final.

– Deschide ochii, Diana!

Surprinsă, ea îl ascultă. Rupert stătea în genunchi, lângă ea, cu o expresie indescifrabilă pe față.

– Să nu mai faci niciodată așa ceva.

– Ce anume?

– Știi foarte bine. Dacă nu vrei să faci dragoste cu mine, indiferent care ar fi motivul, spune-mi. Ai înțeles?

Se ridică, aranjându-și hainele, apoi îi întinse brațul ca s-o ajute și pe ea să se ridice. Cămașa ei de noapte căzu la loc, acoperindu-i șoldurile și picioarele, fluturând în jurul gleznelor. Pentru o vreme, se uită la el într-o tăcere mormântală. Apoi îl întrebă:

– Cum de ai știut?

El pufni.

– Acordă-mi puțin credit. Chiar crezi că nu-ți știu trupul atât de bine încât să-mi dau seama atunci când te prefaci? Chiar nu înțelegi cât de insultător a fost micul spectacol pe care l-ai oferit?

– Nu am vrut să te rănesc, spuse Diana. Nu am intenționat să te insult, numai că... că...

Cuvintele îi muriră pe buze.

– Numai că ce?

El era furios, mai furios decât avusese vreodată ocazia să-l vadă. Și ea nu putea să-i răspundă la fel, pentru că mânia lui era alimentată de durerea și confuzia pe care ea i le provocase.

– Nu știu, spuse ea într-un final. Iartă-mă!

El clătină din cap, nu în semn de negare, ci ca dovadă că își dădea seama că se aflau într-un impas.

– Du-te și te culcă, Diana! N-o să mai discutăm despre asta.

Ea ezită. Voia mai mult, aștepta mai mult: un sărut, o mângâiere, ceva care să-i arate că el o iertase și că legătura lor putea fi reînnodată Dar, cum el nu făcea nici un gest, Diana încuviință din cap și se îndreptă spre ușă.

– Noapte bună, Rupert.

– Noapte bună, Diana.

Capitolul 19

Diana petrecu o noapte mizerabilă, răsucindu-se și frământându-se, mistuită când de vinovăție, când de resentimente. Vinovăție pentru că nu fusese sinceră cu Rupert, iar resentimente pentru că nici el nu fusese onest, în întregime, cu ea. Și tot nu avusese curajul să-l întrebe direct.

Fusese Rupert lângă fratele ei când Jem își pierduse viața?

Era prea speriată de reacția lui ca să-l întrebe. O durere surdă îi apăsa tâmplele, iar ochii și-i simțea umflați și uscați. Poate o plimbare în parc avea să o ajute să-și limpezească gândurile. Sună după Agnes și se dădu jos din pat. O durea fiecare mușchi din corp. Probabil dansase prea mult în seara precedentă. O ipoteză ridicolă totuși. Nu avea cum să fi dansat atât de mult. Se duse să-și pregătească o baie.

– Dar ce matinală sunteți, domnișoară Diana, remarcă Agnes, intrând cu ceaiul. Doriți să-l beți în timp ce faceți baie?

– Da, mulțumesc, spuse Diana.

Acceptă ceașca cu ceai și luă o gură.

– O să ies la o plimbare călare, înainte de micul dejun. Poți, te rog, să-mi pregătești o costumație de călărie?

Mai luă o gură de ceai, și i se păru că se simte un pic mai bine, în timp ce lichidul revigorant și fierbinte îi aluneca pe gât.

– Și poți, te rog, să-i spui lui Billy să trimită vorbă la grajduri să pună șaua pe Merry?

O jumătate de oră mai târziu, tocmai cobora pe scări, când îl văzu pe Rupert intrând în casă, părând învigorat de la aerul rece al dimineții. Se uită cu invidie la ochii lui limpezi și strălucitori. Când el o văzu, se opri în hol, bătând cu cravașa în cizmele de călărie.

– Ieși la plimbare? Vezi că e cam frig afară.

– Am nevoie de aer proaspăt.

Cumva, simțea că nu-și putea controla expresia încât să arate normal, iar limba părea că i se împleticea, făcând-o să se simtă ciudat. Trecu pe lângă el, spre ușă.

– Ți-ar plăcea să te însoțesc? întrebă el.

– Dar abia te-ai întors de la plimbare, îi sublinie ea.

– Nu contează. Aș fi încântat să te însoțesc, dacă dorești.

Ea înghiți din greu. Îi părea că el îi întindea o ramură de măslin. Pe care ea nu intenționa s-o refuze.

– Dacă chiar nu te deranjează..., spuse Diana.

– Nu mă deranjează, zise el calm, dar ferm, pășind înaintea ei, ca să-i deschidă ușa. Putem să mergem pe jos până la grajduri.

Era liniște în Hyde Park la acea oră a dimineții, și se intersectară doar cu câțiva alți călăreți. Diana nu avea chef de vorbă, și i se părea că Rupert era și el mulțumit de compania tăcută, în timp ce goneau pe unul dintre trasee. După o tură, își lăsară caii la pas, pe drumul care înconjura lacul Serpentine din parc.

– Să ne oprim pentru o ciocolată caldă? întrebă Rupert, făcând semn spre o gheretă de lemn de pe malul lacului. Un cuplu întreprinzător și-a făcut acolo o cafenea mică.

– Nu remarcasem până acum, spuse Diana, întorcând-o pe Merry ca să intre de pe drumul principal pe o potecă îngustă, ce tăia pajiștea, spre lac.

– E ceva nou și ieșit din comun, spuse Rupert. Dar o inovație deșteaptă și bine-venită. Dădacele și copiii de care se îngrijesc acestea apar aici pe la jumătatea dimineții, și sunt clienți pe care te poți baza mereu.

Își întoarse calul, ca s-o urmeze.

În fața gheretei, pe iarbă, erau așezate câteva scaune. Diana descălecă și legă hățurile de un stâlp de lemn plasat convenabil în apropiere de micuța cafenea. Se uită spre lacul cenușiu, în care se oglindea cerul înnorat de septembrie. În august, era plin de înotători și de bărci, în care doamnele se adăposteau de soare sub pălării de paie cu boruri largi, iar bărbații dădeau la rame, cu mai multă sau mai puțină pricepere.

Zona din jurul lacului Serpentine era una frecventată de toate clasele sociale care se bucurau de avantajele unei zile libere. În acea zi însă lacul era gol, cu excepția a trei lebede care înotau tăcute în direcția podului.

– Poftim ciocolata caldă, spuse Rupert, în timp ce ieșea din gheretă, ducând două căni aburinde.

Îi dădu una Dianei. Apoi își ciocni cana de a ei, închinând glumeț. Ea sorbi din lichidul dulce și dens.

– Ai o lampă Primus? întrebă ea.

– Am chiar mai multe, răspunse el.

O liniște plină de tensiune se lăsă între ei, mult diferită de tăcerea liniștită care îi acompaniase până atunci. Și Diana știa că tensiunea venea de la ea; simțea cum nevoia de a auzi niște răspunsuri clare din partea lui fierbea în ea, gata să erupă.

– Chiar ai fost alături de Jem, la Mafeking?

– Poftim?

Ochii verzi ai lui Rupert o priveau șocați.

– Ce întrebare mai e și asta?

– Te-am întrebat dacă erai lângă Jem atunci când și-a pierdut viața.

După ce reușise, în sfârșit, să scoată pe gură cuvintele care o măcinau, își feri privirea de el, așteptând resemnată consecințele. Avea nevoie de adevăr mai mult decât avea nevoie de pace cu Rupert. Cea din urmă nu era posibilă dacă nu afla adevărul.

Cum el nu spunea nimic, ea continuă:

– Pot să ignor răutatea lui Cartwright, dar Tom Granger a zis că nu te-a văzut acolo, iar Victor Marchant, agentul de la Kimberley, mi-a scris că se știe că nu ai fost lângă Jem în timpul atacului și că toată lumea a fost surprinsă de absența ta. Deci te întreb *dacă* erai acolo, pentru că, dacă într-adevăr ai fost, nu înțeleg de ce toți acești oameni cred că nu ai fost.

În tot timpul cât vorbise, ochii ei rămăseseră ațintiți asupra lacului cenușiu și asupra lebedelor albe.

Rupert își întoarse privirea de la ea. Ochii lui căutau și ei aceeași armonie de pe lac. Dar mintea îi zbură cu doi ani în urmă, în dimineața zilei de 12 mai.

Îi auziseră înainte să-i și vadă, în momentele de întuneric negru ca smoala, dinainte de răsăritul african. Erau foșnete în tufișuri, șuierături care ar fi putut fi șoapte... Apoi simțiseră mirosul de fum. Urletele și strigătele triumfătoare izbucniseră câteva minute mai târziu. Intuise ce se întâmpla: după câteva luni de asediu, orașul

Mafeking era atacat. Fermierii buri îi depășeau numeric pe cei din garnizoană. Erau șapte buri la un britanic, iar atacul surprinzător îi luase pe nepregătite.

Jem își pusese pușca pe umăr. Încerca să distingă ceva prin întunericul ca smoala.

– Tu poți să vezi ceva, Rupert?

– Nu încă.

Rupert stătea lângă el, în prima linie, încercând să identifice vreo siluetă în întunericul din fața lor. În spate, soldații se pregăteau să răspundă atacului, însă erau doar zece oameni și știau că sorții nu sunt de partea lor.

– Praful de pușcă, murmurase Rupert către Jem. Blestematul ăla de praf de pușcă. La dracu', trebuie să facem ceva.

– Unde sunt forțele de poliție din sat? murmurase Jem, ca și cum nu-și auzise prietenul.

Rupert se îndepărtase iute de lângă redută, cu un singur gând: să ajungă la grămada de muniție aflată în coliba din spatele lor. Era plină cu praf de pușcă și, dacă exploda, întreaga garnizoană sărea în aer.

Fumul venea dinspre casele de paie din sat, care adăposteau trupele nativilor africani, aflate exact în spatele garnizoanei îngrădite de la Mafeking.

Ceva îi șuieră amenințător pe lângă ureche. În spatele lui, cineva înjură și se pocni pe ceafă, ca și cum ar fi vânat un țânțar.

Apoi soarele răsări, ca o imensă minge aurie, pe cerul african, iar inamicii se năpustiseră către ei, cu baionetele scoase, cu puștile fumegând. Pentru câteva momente, soldații britanici avură impresia că aveau de înfruntat, în locul acela mic, întreaga armată a burilor. Rupert ezitase. Jem era în prima linie, iar locul lui era alături de el. Însă, dacă o scânteie ajungea la explozibil, întreaga garnizoană avea să sară în aer.

Aplecat, Rupert fugise cum putuse către coliba cu armament. Din spate, îl asurzeau împușcăturile, vaietele, strigătele de război în dialectul olandez. Apucase gălețile cu apă care erau ținute pentru orice eventualitate lângă colibă și începuse să le verse peste praful de pușcă, disperat să-l înmoaie înainte ca atacatorii să pătrundă în garnizoană.

Nu putea decât să-și imagineze haosul de la redută, dar trebuia să se asigure înainte de toate că praful de pușcă nu mai era un pericol. Își spunea că Jem era un trăgător excelent. Dar nu văzuse momentul în care o siluetă masivă se aruncase asupra lui, cu baioneta scoasă. Și după aceea putea doar să-și imagineze ce fusese în mintea lui Jem când conștientizase că Rupert, cel mai apropiat și mai vechi prieten, camaradul său de arme, nu era lângă el. Nu putea decât să-și imagineze ce se întâmplase când uriașul olandez îl pusese la pământ, cum Jem se zvârcolise într-o parte și în alta, încercând să scape de lama baionetei, fără nici un fel de ajutor din partea nimănui, căci în haosul acela fiecare se lupta să-și apere propria piele. Putea doar să-și imagineze cum vârful baionetei se înfipsese în trupul lui Jem, undeva sub brațul lui drept, și cum întunericul îi întunecase apoi mintea.

– I-am cărat trupul lui Jem în spate, spuse el într-un final, cu o voce lipsită de orice expresie. Am încercat să-i opresc sângerarea, dar nimic nu a avut efect. Rupert se ridică și merse la cal. Sper că asta ți-a satisfăcut curiozitatea.

Diana nu găsea cuvintele cu care ar fi putut să pătrundă prin zidul pe care el îl ridicase între ei, un zid pe care îl mai experimentase o dată, pe malul fluviului Orange. Ea îi pusese la îndoială cuvântul, onoarea, toate acele lucruri la care Rupert ținea atât de mult. Diana știa că avea să plătească un preț mare pentru ceea ce făcuse. *Și nu era drept*. Voia să-i strige acele cuvinte, să penetreze zidul, dar nu reușea.

Călăriră în liniște spre Cavendish Square și își lăsară caii la grajduri.

– Mă duc la comandamentul militar. Te descurci singură până acasă?

– Da, bineînțeles.

De la grajduri, Diana îl privi, cu un mare gol în suflet, cum se îndepărtează. Rupert fusese acolo, indiferent de ce spuneau alții. Dar ea se îndoise de el.

Ajunse în casă și tocmai se chinuia cu niște facturi, când valetul veni să le anunțe pe Fenella și pe Petra. Răsuflă ușurată, fericită că putea scăpa, măcar temporar, dintre hârțoage.

– Te simți mai bine, Petra?

– Mult mai bine. Am descoperit un tratament miraculos: whisky cu miere și lămâie. Ce faci acolo?

– Contabilitatea... Factura de la grajdurile lui Cameron e uriașă, dar presupun că e de așteptat când ai de-a face cu un antrenor de talia lui, spuse ea, închizând cu un gest decisiv registrul. Deci aveți ceva interesant de împărtășit?

– Nu tocmai, spuse Fenella, în timp ce-și scotea mănușile și le arunca pe masă. Am venit să te convingem să iei prânzul cu noi, la Fortnum.

Era ultimul lucru pe care Diana avea chef să-l facă, dar poate că urma să-i ia mintea de la ceea ce se întâmplase în acea dimineață și să-i ofere o pauză, pentru a decide cum avea să-l abordeze pe Rupert. Era hotărâtă să nu mai tacă, așa cum făcuse în trecut. El trebuia să accepte că îngrijorările ei fuseseră justificate și că fusese necesar să discute despre asta. Nu era ca și cum îl acuzase de ceva.

Se întoarse în Cavendish Square spre sfârșitul după-amiezii, hotărâtă să atace problema cu Rupert imediat ce el avea să ajungă acasă. Dar, cum păși în locuință, își dădu seama că ceva nu era în regulă. Era ceva în aer, un sentiment neliniștitor. Fața lui Barlow era întruchiparea neutralității, iar asta era, de asemenea, ciudat. Pentru că valetul o întâmpina mereu cu un zâmbet și o vorbă bună.

– Poți, te rog, să mă anunți, când se întoarce colonelul Lacey? îi spuse ea, în timp ce se îndrepta spre scări.

Barlow tuși.

– Colonelul Lacey a plecat în urmă cu două ore, domnișoară Diana.

Ea se răsuci pe călcâie, cuprinsă brusc de un presentiment neplăcut.

– A spus cumva când se întoarce?

– Nu, doamnă. A lăsat în salon o scrisoare pentru dumneavoastră, adăugă valetul, apoi tuși încurcat în mănușă. A luat multe bagaje cu el, așa că îmi imaginez că o să fie plecat pentru o vreme.

Diana simți cum i se scurgea sângele din obraji. Se întoarse brusc spre scări, pentru ca Barlow să nu vadă cât era de înspăimântată.

– Presupun că mi-a explicat în scrisoare, spuse ea, încercând să pară nonșalantă. Lord Roberts l-o fi trimis în vreo misiune.

– Da, cu siguranță asta trebuie să fi fost, domnișoară Diana.

Diana alergă pe scări, până la ea în salon. Scrisoarea, în plicul alb, pe care era scrisul lui familiar, părea să strige la ea, de pe birou. O ridică cu grijă, ca și cum i-ar fi ars degetele, și tăie sigiliul cu un cuțitaș de hârtie cochet din argint. Tremurând, desfăcu singura foaie din interior.

Draga mea Diana,

Am decis să renunț. Aveai dreptate când spuneai că nu e posibil să trăim sub același acoperiș. Și Jem, și eu am sperat că apropierea fizică dintre noi va duce, în mod natural, și la apropierea aceea sufletească din timpurile în care ne iubeam și aveam încredere unul în altul. Dar am înțeles că speranțele mele au fost în van. Te las stăpână peste toate, draga mea. Am vorbit cu Muldoon și i-am explicat situația. O să se ocupe de partea financiară a moștenirii pe care am primit-o de la fratele tău, iar tu nu vei fi deranjată în nici un fel. În ceea ce privește reacția lumii, poți spune că am plecat în străinătate. O să revin cu o scrisoare, peste câteva săptămâni, în care voi oferi mai multe explicații și voi sugera un aranjament permanent.

R.

Diana citi și reciti scrisoarea. Îi putea auzi durerea și frustrarea, printre rânduri. Îi oferise ce își dorise ea, lucrul pentru care luptase cu o frustrare crescândă. Dar nu-l voia. Nu-l mai voia.

Ce victorie *à la* Pirus[1] obținuse. Se aruncă pe canapea, cu scrisoarea încă în mână. Ce voise el să spună prin faptul că Jem sperase ca apropierea fizică să-i readucă împreună? De aceea îi lăsase Jem averea lui Rupert?

Da, era mai mult decât evident. Un gest atât de tipic fratelui ei! Nu făcuse niciodată un secret din cât de supărat și dezamăgit era că sora lui nu avea să se căsătorească, până la urmă, cu cel mai bun prieten al lui. Jem era ambițios și mereu gata să facă orice pentru a-și îndeplini scopurile, iar, în cazul de față, își luase măsuri de precauție, pentru eventualitatea în care nu putea îndeplini personal acele scopuri. Jem crezuse, probabil, că, dacă îi obliga, prin testament,

[1] Victorie în care, pentru învingător, pierderile sunt mai mari decât beneficiile (n.tr.)

să trăiască în aceeași casă, ea și Rupert aveau să înceapă să comunice. Iar mai apoi să își refacă legătura pasională ce îi unise cândva.

Și ajunseseră aproape... atât de aproape.

Oare unde se dusese Rupert? Avea prieteni, colegi din regiment, dar nu și-l putea imagina cerând ajutor cuiva. Nu era stilul lui. Rupert nu era ca alți oameni. Când era copil, dacă era rănit, se ducea să se ascundă, de unul singur, iar ea și Jem învățaseră să-l lase în pace, până îi trecea. Iar în acel moment sigur își lingea rănile tot de unul singur, pe undeva.

„Nu, nu, nu. Nu și de data asta."

Mototoli scrisoarea și o aruncă spre cel mai îndepărtat perete. Pe el nu avea să-l lase să se ascundă, iar ea nu intenționa să fiarbă pe loc, în suc propriu, roasă de resentimente. De data aceea trebuia să-l găsească, să-l oblige să o accepte, să-l facă să o ajute să înțeleagă de ce o lua mereu la fugă atunci când se confrunta cu cea mai vagă umbră de neîncredere din partea ei.

Ea accepta că el fusese rănit și că ea fusese cea care, fără intenție, îi provocase rana. Cu sau fără motiv, ea îl făcuse să sufere. Așa că trebuia să-l ajute să se vindece. În același timp, trebuia să se lupte și cu ea însăși. Nu exista un viitor pentru ei dacă era bazat doar pe termenii impuși de Rupert. Diana știa clar în acel moment că singurul viitor pe care îl dorea era unul alături de el. Rupert era un bărbat imposibil, încăpățânat, care voia mereu să aibă totul sub control, dar împărtășeau o pasiune care depășea orice alt fel de emoție. O înțelegea așa cum numai Jem o mai înțelesese, la fel cum și ea îl înțelegea pe Rupert, cu toate contradicțiile lui. Mai puțin acea obsesie enigmatică legată de lipsa de încredere, care îl făcea mereu să plece.

Dar înaintea unor discuții despre viitorul lor, trebuia în primul rând să-l găsească. Oare unde se dusese?

Poate la Deerfield? Diana luă în considerație această posibilitate, dar ar fi fost prea simplu și la îndemână. Poate chiar plecase în străinătate. Ceea ce ar fi fost o variantă foarte deprimantă. Străinătatea putea însemna oriunde în lumea largă. Probabil își luase concediu de la Lord Roberts. Poate că cei de la comandamentul militar știau unde se dusese. Dar nu era ca și cum ea s-ar fi putut duce acolo, ca să-i întrebe unde era soțul ei. Bârfa s-ar fi răspândit în societate mai repede decât focul.

Și dintr-odată totul deveni clar. Da, era aproape sigură. Rupert se dusese la moșia lui din Yorkshire. La moartea bunicului, în urmă cu câțiva ani, Rupert moștenise acel domeniu, dar locul acela era o amintire atât de neplăcută pentru el, încât nu îl vizitase din copilărie. Însă fosta lui amantă era încă acolo. Și gata să-l consoleze, probabil. Rupert încă ținea legătura cu ea, încă o ajuta cu bani, după cum spusese chiar el.

Diana încercă să-și scoată din minte imaginea lui Rupert consolându-se în brațele lui Margery Ordway. Era o prostie din partea ei să-și lase imaginația să zboare în acel fel, își spuse Diana cu fermitate. Nu exista nici un motiv care să o facă să presupună că Rupert o trăda cu acea femeie.

Thwaite. Așa se numea orașul. Domeniul Lacey era în apropiere de Thwaite. Deci cum ajunsese Rupert la Thwaite?

Avea nevoie de un ghid de călătorie *Baedekers*. Aveau unul în bibliotecă. Cuprinsă de un val de energie, Diana ieși din cameră și alergă jos, spre bibliotecă. Dar, odată ajunsă în ușa încăperii, se opri. Rupert părea că se impregnase în acea cameră. Urmele prezenței lui în acea încăpere erau copleșitoare pentru Diana. În aer se simțea mirosul uniformei lui, al tonicului de păr pe care îl folosea, al pielii lui. Imaginea lui stând la masă, așa cum îl găsise de multe ori, o umplu de dor. Cum de putuse dori cu atâta disperare să-l scoată din casa ei, din viața ei?

Hotărâtă, dădu toate acele gânduri inutile la o parte și se repezi spre raftul pe care era *Baedekers*. Luă volumul îmbrăcat în piele roșie și îl puse pe masă. Căută prin indicele ghidului până când găsi Thwaite, în regiunea Yorkshire Dales. Părea să fie în mijlocul pustietății, însă domnul Muirhead M.A., cel care scrisese ghidul, nu era genul insensibil la ceva atât de neimportant precum o pustietate. Autorul descrisese în detaliu cum să ajungi la Thwaite, ce trenuri să iei și ce hanuri puteau fi frecventate de către doamnele care călătoreau neînsoțite.

Diana luă o coală de hârtie, înmuie penița în călimară și începu să copieze instrucțiunile pe care le dădea domnul Muirhead. Avea să schimbe trenul la Kendal, spre nodul de cale ferată Hawes. Ajunsă acolo, avea să se cazeze și să înnopteze la King's Arms, un han considerat cuviincios pentru o doamnă care călătorea singură. La han

se presupunea că aveau un cal și o trăsură, care o puteau duce până la Thwaite sau la reședința Lacey.

Satisfăcută, Diana închise ghidul de călătorie și îl puse înapoi pe raft. Apoi merse în dormitor, unde îi ceru lui Agnes să-i pregătească un bagaj pentru o călătorie în zona Yorkshire Dales.

Agnes nu-și ascunse surpriza când auzi instrucțiunile pe care i le dădea Diana.

– E o zonă cam sălbatică, din câte am auzit, domnișoară Diana. Plină de dealuri și de oi, iar oamenii vorbesc o altă limbă. De ce doriți să mergem acolo?

– Nu mergem, Agnes, îi răspunse Diana. Mă duc singură.

– Dumnezeule, nu dacă am și eu un cuvânt de spus, protestă Agnes, revenind la apucăturile de pe vremea când îi era dădacă. O fată tânără să meargă singură în pustietatea aceea! Numai Dumnezeu știe cum or fi oamenii prin părțile acelea. Este mai mult decât posibil să nu fie deloc precum cei cu care v-ați obișnuit.

– Nu contează, draga mea Agnes, intenționez să mă duc singură. Și nu mai sunt chiar o tânără fată. Pe deasupra, potrivit ghidului de călătorie *Baedekers*, voi fi în siguranță și nu am de ce să mă tem. Mai mult decât atât, mă aștept ca Rupert să fie acolo, așa că nu e nevoie să te temi pentru siguranța mea.

Agnes tot nu părea convinsă.

– O să aveți nevoie de haine groase. Luați și câinii? o întrebă camerista, încă pufnind a dezaprobare.

– Nu, n-aș putea să mă descurc cu ei, având în vedere că trebuie să schimb trenurile de câteva ori.

– Ei bine, mergeți pe propria răspundere, declară Agnes. Nici nu vreau să-mi imaginez ce ar fi spus despre așa ceva biata dumneavoastră mamă.

Nici Diana nu știa, așa că păstră o tăcere prudentă. Dar o ascultă pe Agnes când aceasta spuse că avea să găsească cina la ea în salon și că era bine să meargă devreme la culcare, ca să poate porni devreme la drum, în dimineața următoare.

Capitolul 20

Diana coborî din tren în gara Hawes, ducând cu ea doar o valijoară. Era și la Londra răcoare, dar vântul de nord care bătea în regiunea Yorkshire era mai rău decât lama unui cuțit care tăia prin stofa paltonului ei cu guler de blană.

Platforma gării era descoperită și pustie. Dar văzu la capătul ei căsuța șefului de gară, iar lângă ea un drum îngust care ducea undeva... probabil în orașul Hawes, presupuse Diana.

Se îndreptă spre căsuță, în fața căreia cineva se străduise din răsputeri să creeze o grădină care să poate supraviețui vântului șfichiuitor. Tocmai deschidea portița de la grădină, când ușa de la intrarea în mica locuință se deschise. Un bărbat mătăhălos, îmbrăcat în uniformă de șef de gară, care avea un guler mai degrabă soios, ieși învârtind în mâini un șervet, cu care se șterse repede la gură.

– Mă scuzați, doamnă. Nu așteptam pe nimeni la trenul de șapte și jumătate. Cei mai mulți oameni nu opresc aici după ce trece trenul de după-amiază.

– Nu, și pot înțelege de ce, spuse Diana tremurând din cauza unei noi rafale de vânt.

Era extenuată. Pornise la drum la prima oră a dimineții, schimbase mai multe trenuri, iar acum ajunsese în acel loc sumbru, disperată să găsească un pat în care să doarmă și o masă caldă.

– Îmi puteți spune cum să ajung la hanul King's Arms, din Hawes?

Bărbatul părea să ezite.

– Îi târziu, doamnă.

– Da, sunt conștientă de asta, spuse ea, mai înțepat decât își propusese. Dar nu intenționez să-mi petrec noaptea pe acest peron unde bate vântul din toate părțile. Trebuie să fie vreo formă disponibilă de transport.

– Ah, ăsta era baiul. Păi po' să vă duc eu pân' la King's Arms, dacă așa poftiți.

Diana se abținu să-i dea o replică sardonică și se forță să zâmbească.

– Aș fi foarte recunoscătoare, domnule...

– Garth mi-i numele, doamnă. Mai bine intrați în casă, până mă ocup eu de trebușoara asta, spuse el făcând semn spre intrarea în căsuță.

– Mulțumesc, Garth.

Diana păși nerăbdătoare într-o cameră în care se afla o sobă pe lemne care ardea și trimitea o căldură plăcută. Se așeză în fața ei, încercând să-și dezmorțească mâinile înghețate. Ultimul tren de pe linia spre Hawes nu avusese căldură, iar ea era pe jumătate înghețată.

Nu era de mirare că, de cele mai multe ori, Rupert se referea la locurile lui natale ca la o tundră uitată de Dumnezeu, reflectă ea, în timp ce-și sufla în mâini și se rotea în jurul sobei.

– Treaba-i bună, birja-i gata, doamnă, o anunță șeful de gară din ușă.

Diana se forță să părăsească soba ca să înfrunte seara friguroasă de afară.

Birja stătea să se prăbușească, dar mârțoaga înhămată la ea părea la fel de dornică precum pasagera să ajungă la destinație, așa că o luă repede la galop.

King's Arms era un vechi han destinat călătorilor, aflat într-o intersecție din centrul unui oraș somnoros, din piatră cenușie. La ferestre era lumină, ceea ce era un semn bun, se gândi Diana încântată. Începuse să se întrebe dacă avea să găsească vreun adăpost în regiunea aceea rece și ciudată. Era atât de diferită de locul ei natal din Kent, cu dealurile lui domoale.

Șeful de gară trase birja în fața hanului.

– Aici îi hanul, spuse el.

Nici măcar nu încercă să se dea jos de pe capră ca s-o ajute pe Diana. Așa că tânăra pe jumătate sări, pe jumătate păși în stradă și se întinse să-și ia geanta.

– Cât vă datorez?

– Doi penny și jumătate-i bine.

Diana căută printre monedele din geantă și nu găsi decât un șiling, pe care i-l întinse, zicând:

– Mulțumesc.

– N-am rest să vă dau.

– Nu e nevoie să-mi dați rest.

Diana ridică mâna în semn de rămas-bun și apoi își cără valiza în han. Voci și un sunet de vioară se auzeau din cârciuma care se afla de o parte a pasajului pietruit. Cel puțin, locul era deschis și părea primitor. Diana deschise ușa și intră în cârciuma înțesată de oameni, unde abia puteai să vezi prin ceața provocată de tutunul care fumega în pipe și de fumul pe care vântul îl sufla înapoi pe coș, în soba din cameră. Diana strâmbă din nas din cauza damfului de bere stătută și de transpirație. Dar măcar era cald. Toți ochii se opriră asupra ei când păși în încăpere și închise ușa repede, ca să blocheze rafalele de vânt. În cârciumă se lăsă o tăcere mormântală.

– Hehe, fetițo, ce caută una ca tine p-acilea? Întrebarea venea din partea unei femei cu obraji rumeni, acoperită cu un șorț grosolan. N-așteptam pe nimeni.

– Nu, bineînțeles că nu. Dar tocmai am sosit cu trenul la gara din Hawes, iar ghidul de călătorie *Baedekers* spune că aveți camere pentru călători.

– A, da, avem camere, dar călători nu prea avem, după ce se termină vara, spuse femeia veselă. Dar, dacă chiar vrei să rămâi, am sus o cameră care ți s-ar potrivi. Se repezi pe lângă Diana și ieși în pasaj. Cred că e cam frig acolo, dar o s-o trimit pe fată să facă focul, cât timp mâncați ceva cald jos. O privi pe Diana cu ochi oarecum critici, înainte să înceapă să urce pe scara îngustă, care scârțâia la fiecare pas. Avem și un salonaș în spate, dar îi frig acolo. Cre' că nu vreți să mâncați în cârciumă, că-i gălăgie, iar bărbații-s cam din topor.

– Nu e nici o problemă, o să mănânc în cârciumă, doamnă...

– Clavell, doamnă. Ei bine, dacă sunteți sigură... Când ajunseră la etaj, hangița deschise o ușă de lemn care avea tocul strâmb. Cum vi se pare?

Era o cameră de dormit mică, prost mobilată. Dar era curată, avea pat, un lavoar și un șemineu care în acel moment era gol și rece.

– Da, mulțumesc, doamnă Clavell. Îmi place, spuse Diana, așezându-și valiza pe pat.

– O s-o trimit pe Tabby să facă focul. Se va încălzi cât ai clipi, și o să vă pună și o sticlă cu apă caldă în pat. Și o să vă dau să mâncați o plăcintă bună cu carne și cartofi și o carafă cu bere, să vă încălziți.

– Sună grozav, spuse Diana, cu sinceritate.

Perspectiva unei saltele pufoase din pene și a unei sticle cu apă caldă care să o încălzească i se părea de-a dreptul minunată, încât aproape că ar fi renunțat la plăcintă și la cartofi, însă îi era foarte foame.

Diana tocmai se aranja, când o fată intră în cameră cu o găleată de cărbuni și un braț de vreascuri. O salută sfios din cap pe Diana, apoi se puse în genunchi în fața șemineului, ca să aprindă focul. După ce văzu cum cărbunii încep să scapere, iar vreascurile să trosnească, Diana se grăbi jos, la cârciumă. Când intră, nimeni nu se mai uită la ea, în afară de hangiță, care îi făcu semn către o masă mic așezată în alcov, lângă foc.

Femeia puse în fața Dianei o farfurie plină cu vârf, pe care se aflau o felie generoasă de plăcintă cu carne, cu o crustă aurie lucioasă, și un munte de cartofi, alături de un coș cu pâine proaspătă și o cană cu bere.

– Acum, dă asta pe gât, o încurajă hangița. Și nu băga în seamă ceata aia de-acolo, spuse ea, făcând semn din bărbie spre ceilalți ocupanți ai încăperii.

Diana zâmbi și luă o gură de bere, savurând tăria ei aromată care îi aluneca pe gât. Nu era o băutură cu care era obișnuită, dar îi părea foarte potrivită în circumstanțele în care se afla și cu siguranță mergea cu mâncarea.

Ceilalți clienți ai cârciumii păreau destul de prietenoși, deși o ignorară pentru cea mai mare parte a timpului, dar Diana nu avea oricum chef de conversație. Abia când termină cu cina, iar hangița veni să ia farfuria, Diana întrebă:

– Știi cum aș putea găsi domeniul Lacey? Cred că e lângă Thwaite.

Femeia o privi surprinsă, iar volumul vocilor din cârciumă coborî.

– Ah, e la vreo cinșpe kilometri d-aici. E un loc mizerabil, dacă mă întrebi.

– Aoleu, moșu' Lacey a fost un mizerabil și juma', spuse unul dintre bărbații din cârciumă, pufăind din pipă.

– Am înțeles că nepotul lui a moștenit moșia, spuse Diana.

– Văleu, bietu' băiat, spuse hangița. Ăla nu era locul în care să-și ducă traiul un copil, în casa aia mare, numai cu moșu'.

– Cred că domnul colonel Lacey se află la moșie în acest moment, se aventură Diana.

Femeia ridică din umeri.

– Nu știm noi de așa ceva, fata mea. P-aici nu ne băgăm nasul în treburile altora. Iar colonelul n-a trecut p-aci.

Diana își spuse că nu trebuia să se descurajeze. Nu avea nici un motiv să creadă că Rupert călătorise exact ca ea. Îi zâmbi hangiței și repetă:

– Cum ajung acolo, mâine-dimineață?

– Oh, te duce Jack a' nostru cu căruța. O ia prin pasul Buttertubs ca să ajungă la târgul de oi de la Thwaite. Dacă nu te supără să împarți căruța cu mieii.

– Nu, nu, bineînțeles că nu m-ar deranja, îi răspunse Diana celui care vorbise: un bărbat masiv, cu umeri largi și barbă neagră, stufoasă. Aș fi mai mult decât recunoscătoare.

– Atunci, mâine devreme, spuse omul, apoi își goli cana cu băutură. Jack a' nostru o să fie aici pe la șase.

– O să fiu gata, promise Diana.

La puțin timp după aceea, părăsi cârciuma și merse în cameră, care între timp se încălzise de la focul care ardea. Slujnica aprinsese lumânări pe o policioară, ca să lumineze camera, și îi lăsase un lighean cu apă fierbinte și un urcior lângă lavoar.

Domnul Muirhead M.A. nu se înșelase în privința ospitalității hanului, însă Diana nu era prea convinsă că și alte doamne singure, de condiția ei, se mai cazaseră acolo. Suflă în lumânări și apoi se prăbuși pe salteaua din pene a patului, se încolăci în jurul sticlei cu apă caldă și își trase cuvertura peste ea. O aștepta o nouă zi, și avea să vadă atunci ce urma să se mai întâmple.

Ziua următoare i-o aduse pe Tabby, slujnica de la han, care căra un lighean cu apă fierbinte și o cană uriașă cu ceai tare, de culoare cărămizie.

– Stăpâna a zis că micul dejun o să fie gata în zece minute, la cârciumă.

– Mulțumesc.

Diana căscă, se întinse și clipi somnoroasă, în lumina cenușie a răsăritului. Focul se stinsese peste noapte, iar camera era rece. Se dădu jos din pat, se spălă pe față și se îmbrăcă repede, tremurând neîncetat. Aruncă o privire pe fereastră mică a camerei și văzu un peisaj de câmpie, acoperit de o ceață deasă.

Se grăbi spre sala de mese de la parter, care mirosea în continuare a bere stătută și a fum de pipă. Însă Diana se bucură că era cald, de la bușteanul imens care ardea în sobă. Hangița îi puse în față un bol cu terci de ovăz, lângă care așeză un vas cu smântână groasă și galbenă.

– După asta vă aduc și șuncă, ouă și sângerete, o asigură femeia.

Diana îi zâmbi în semn de mulțumire, turnă smântână și zahăr brun din belșug peste terci și gustă. Își dădu seama că nu știa când urma să mai aibă ocazia să mănânce în ziua aceea, așa că trebuia să profite de micul dejun. Dacă se înșelase, iar Rupert nu era la moșia Lacey, habar nu avea ce urma să facă în continuare. Dar nu trebuia să fie pesimistă, își spuse ferm Diana și apoi se concentră asupra micului dejun, evitând cu grijă sângeretele.

Aproape de șase, Jack apăru cu căruța. Diana îi plăti hangiței și apoi se urcă pe capră, lângă vizitiu. Mica turmă de miei era îngrămădită într-o cușcă, într-un colț al căruței. Animalele o întâmpinară de Diana cu behăituri speriate.

– Am p-aci o pătură pentru cai, îi spuse Jack, în timp ce ea se instala lângă el, cu valiza la picioare. O să ai nevoie, că, atunci când trecem prin pasul Buttertubs, o să fie un vânt de te ia pe sus.

Pătura puțea a cal și a alte lucruri greu de identificat, dar Diana nu era atât de pretențioasă încât să nu profite de căldura ei. Și deveni de-a dreptul recunoscătoare pentru pătură când începură să urce prin pasul Buttertubs. Ceața de dimineață se ridicase, iar din partea cea mai înaltă a drumului Diana putea să vadă dealurile din fața ei, tăiate ici și colo de pereți stâncoși și populate cu turme de oi și de vaci. Fumul se ridica din hornurile de la casele unor cătunuri răzlețe și ale unor ferme singuratice. Probabil că, într-o zi de vară, putea fi considerat un peisaj frumos, dar, în dimineața aceea friguroasă de toamnă, când soarele nici nu se ridicase bine pe cer, împrejurimile acelea îi păreau dezolante.

– Jack, putem vedea conacul Lacey de aici?

Băiatul se întoarse pe jumătate spre ea și îi arătă cu biciul.

– Într-acolo, domniță. Casa aia cenușie care are copaci în jur. Ferma e chiar în spatele casei. În restu' caselor stau muncitorii de la fermă. Bătrânu' Lacey, să mă scuzi, domniță, dar n-a făcut nimic pentru arendașii lui. A lăsat casele alea să se dărâme.

– Și ce s-a întâmplat cu ele după ce a murit? întrebă Diana, dându-se mai aproape de băiat, pentru că nu-l putea auzi bine, din cauza vântului.

– Colonelul l-a dat afară pe fostul arendaș și a pus în loc unul nou. De atunci, e ceva mai bine, spuse el, întorcându-și capul ca să se uite mai bine la ea. Nu prea vin străini p-aici. Aveți treabă la conac?

– Nu știu sigur, îi dădu Diana cel mai vag și mai sincer răspuns care îi veni în cap.

Băiatul încuviință din cap, dar părea mai degrabă neîncrezător.

– P-acolo musafirii nu prea sunt pe plac, o avertiză el.

Diana nu răspunse. Se apucă mai bine de marginea scaunului, pentru că începuseră să coboare o pantă abruptă. În spatele ei, mieii continua să behăie, din colțul unde stăteau îngrămădiți.

Soarele se ridicase pe cer, iar în vale era mai cald. Diana se uită în jurul ei cu interes, dar și cu îngrijorare. Dacă Rupert nu era acolo? Dacă refuza să o vadă?

Când Jack întoarse căruța pe drumul plin de hârtoape care ducea la conacul cenușiu din piatră, Diana era deja un ghem de nervi. Casa părea nelocuită și întunecată. Ferestrele erau închise, și nici o lumină nu se vedea prin geamurile soioase. Un firicel de fum ieșea totuși dintr-un horn, dar, în afară de asta, locul părea nelocuit.

– Sunteți sigură că vreți să vă las aci, domniță?

Jack o ajută să coboare de pe capra căruței și îi puse valiza pe pământ, la picioare.

– Da, sunt sigură, Jack, îi spuse ea cu mai multă convingere decât simțea.

– Poate ar fi bine să mă opresc p-aci cân' mă-ntorc de la târg, sugeră băiatul. În caz că aveți nevoie să vă ducă cineva înapoi, la King's Arms.

Diana simți un val de ușurare.

– Mulțumesc, asta ar fi grozav, dacă nu e prea mare deranjul.

– Neah, nici un deranj. O să trec pe la cinci după-amiază. Tre' să mă întorc până apune soarele, ca să nu mă prindă bezna prin pas.

Băiatul o salută cu mâna la căciulă, apoi se urcă înapoi pe capră și trase de hățuri.

– Hai, Betsy, hai, fetițo!

Pocni din bici, și calul porni.

Diana îi privi în timp ce se îndepărtau, apoi își luă valiza și se apropie de ușă. Nu exista sonerie, doar un inel masiv din fier. Îl ridică și bătu cu el în ușă cât de tare putu. Bătăile ei nu avură nici un efect. Nu se întâmpla nimic, nici un sunet nu se auzea din interior. Bătu din nou, cu putere. Tot degeaba.

Își ridică valiza și porni pe lângă casă, sperând să găsească pe cineva în spate. O alee pietruită, năpădită de buruieni, înconjura locuința. Se opri ca să tragă cu ochiul printr-o fereastră către interiorul întunecat. Ferestrele erau foarte murdare și cu greu puteai distinge ceva prin ele. Încet, încet pe Diana o cuprinse senzația înfricoșătoare că se plimba în jurul unei case bântuite. Dacă Rupert era acasă, ar fi trebuit să se vadă un semn de viață pe undeva.

Dădu colțul casei și se trezi într-o curte cu magazii și grajduri. Găinile ciuguleau iarba dintre pietre, iar jgheaburile cu apă de ploaie erau pline. Porcii scurmau și grohăiau, împingându-se unul pe altul, în fața unei troace pline cu lături. Era o fermă funcțională, ceea ce îi spuse Dianei că cineva trebuia să fie prin preajmă.

Diana deveni conștientă de noroiul de sub tălpile pantofilor ei, de pietrele pline de găinaț și bălegar. Se uită la partea din spate a casei, unde era o ușă deschisă spre curte. Făcu un pas mai degrabă ezitant spre ușa deschisă, când din casă apăru o femeie, care o privi pe Diana cu ostilitate.

– Aoleu, oare ce-aștepți?

Femeia era mai în vârstă decât Diana, dar încă tânără. Dacă fața ei nu ar fi fost așa trasă, cu linii dure, și dacă expresia ei ar fi fost mai puțin suspicioasă, ar fi putut trece drept o femeie frumoasă. Părul ei era strâns într-un coc dezordonat, peste care pusese o basma, iar talia ei subțire era încinsă cu un șorț dungat.

– Speram să-l văd pe colonelul Lacey, spuse Diana, simțind că îi revine curajul și privind-o pe femeie drept în ochi. Nu avea de gând să se lase intimidată de nevasta unui fermier. Am înțeles că a fost aici.

– Da' ce-ai cu el?

– Nu cred că asta e problema ta, spuse Diana calm, înfruntând privirea ostilă a femeii. Îmi poți spune, te rog, unde se află?

– Colonelu' nu vrea musafiri.

– Cred că vei afla că, de fapt, vrea să mă vadă.

Pentru moment, Diana avea senzația că ea și femeia aceea erau doi buldogi care se înfruntau pentru un os. Apoi brusc, înțelese.

– Îmi cer scuze, doamnă...? Sunteți cumva Margery Ordway?

Diana simți o ușoară schimbare în expresia femeii.

– Și dac-aș fi?

Diana zâmbi larg spre oponenta ei și făcu un pas înainte, cu mâna întinsă.

– Rupert mi-a spus atât de multe despre tine. Însemni atât de mult pentru el. Eu sunt Diana Sommerville. Poate Rupert ți-a pomenit despre mine?

– Ei, se-ntâmplă că mi-ai zis o dată sau de două ori... Margaret însă tot părea un pic suspicioasă, dar măcar nu mai era atât de rigidă ca la început. Da' nu mi-a zis că te-așteaptă.

– Nu, pentru că nu mă aștepta... Nu mă așteaptă, îi spuse Diana, cu un zâmbet dezarmant. Dar am un mesaj foarte important pentru el.

– A, da?

Margery nu făcea nici un gest. Nici nu o invita în casă, nici nu îi cerea să plece.

– Colonelul e în casă? întrebă Diana, încercând să-și tempereze nerăbdarea.

– Neah, Rupert e plecat pe câmp. O oaie s-a prins într-un gard.

Diana nu era surprinsă că Rupert făcea muncă de fermier. Și ea, și Jem lucraseră de multe ori la ferma de la Deerfield, dar și la grajdurile din Kimberley. Tatăl lor insistase ca fiul lui să îmbrățișeze o viață de gentleman activ, implicat în treburile unei ferme, nu una de filfizon privilegiat care doar cheltuiește averea familiei. Iar în ceea ce-l privește pe Rupert, sir Geoffrey avusese aceeași abordare, și asta pentru că băiatul avea un titlu nobiliar și un statut, dar nu și avere. Iar tatăl ei considerase că, din această cauză, Rupert trebuia să-și concentreze atenția asupra unor lucruri practice. Rupert și Jem iubiseră fiecare moment pe care îl petrecuseră la fermă și educația pe care o primiseră acolo. Mult mai mult decât apreciaseră cursurile de la colegiul pe care îl urmaseră împreună.

– Atunci, o să-l aștept. Pot aștepta în casă?

– N-ai decât, din partea mea, spuse Margery, arătând spre ușa deschisă. Focul e aprins în bucătărie.

– Mulțumesc!

Diana intră. Era o bucătărie tipică de fermă, dar, spre ușoara ei surpriză, era foarte curată. Podeaua roșiatică strălucea, oalele luceau, iar cuptorul era și el lustruit. Se așeză lângă sobă, pe un balansoar, cu valiza la picioare, întrebându-se ce avea să facă în continuare. Ce își dorea cu adevărat era să exploreze casa, acel mausoleu în care Rupert își petrecuse în copilăria lui câțiva ani mizerabili. Oare însemna că-și băga nasul unde nu-i fierbea oala?

Margery continua să curețe mere la o masă din pin, ignorând-o în acel moment. Diana se ridică.

– O să mă plimb puțin prin casă, anunță ea, pe un ton care spera să arate că era în întregime îndreptățită să facă acest lucru, având în vedere relația pe care o avea cu stăpânul locului.

Margery ridică din umeri cu indiferență.

– Atunci, ai face bine să iei cu tine o lampă. E întuneric, și scările sunt șubrede. Vezi să nu-ți rupi vreun picior.

– Așa o să fac. Mulțumesc.

Diana luă o lampă cu gaz, aprinse o lumânare de la cuptor și atinse cu ea fitilul. Lumina galbenă începu să pâlpâie. Cu lampa ridicată, Diana părăsi bucătăria luminoasă și păși în interiorul casei.

Capitolul 21

Frigul fu primul lucru care o lovi, la câteva secunde după ce lăsase în urmă bucătăria călduroasă. Se trezi într-un pasaj pietruit, cu ziduri aspre, spoite în alb. Pasajul se deschidea într-un hol pătrat, mobilat cu un dulap din stejar și o bancă pusă lângă ușă, pe care te puteai așeza ca să-ți schimbi încălțămintea, când veneai de afară. Frigul din aer avea miros de vechi, ca în spațiile care nu fuseseră aerisite de prea mult timp. Ușa de la intrare era bătută în cuie și avea gratii. Arată ca și cum nu fusese deschisă vreodată. De o parte și de alta a intrării erau două uși. Una dădea într-o sufragerie, alta – într-un salon. Ambele camere erau pline de praf și neîngrijite.

Tremurând, Diana își ridică gulerul de blană și își strânse mai bine paltonul în jurul ei. Se îndreptă spre scările care se terminau în beznă și începu să urce, cu pași ezitanți. În capătul scărilor era o fereastră largă, care însă era acoperită de storuri din lemn ceea ce explica întunericul. Hotărâtă, deschise fereastra și ridică storurile. Lumina dimineții scălda un domeniu de formă pătrată, la care ajungeau două căi de acces. Pereții holului erau acoperiți de lambriuri groase din stejar, iar podelele erau acoperite tot de scânduri din stejar, ceea ce sporea senzația de întuneric din hol. Aerul era la fel de rece și de stătut ca la parter.

Oare unde dormea Rupert?

Diana ridică lampa mai mult. Lumina ei arunca umbre gălbui pe zidurile pe lângă care trecea. Se îndreptă spre pasajul din partea de răsărit, deschizând fiecare ușă de la camerele care-i ieșeau în cale. Toate dădeau spre dormitoare cu lambriuri închise la culoare și mobilă greoaie, șifoniere masive, paturi cu baldachin și covoare jerpelite întinse pe podele din stejar. Nici unul dintre ele nu părea să fi fost locuit recent.

La capătul pasajului era o altă fereastră acoperită de storuri. Diana se chinui cu închizătorile, care erau înțepenite, ca și cum

fereastra nu mai fusese deschisă de ani buni. Probabil așa și era, conștientiză ea, când reuși în sfârșit să o deschidă. Fereastra dădea spre dealurile și câmpiile din depărtare.

Se întoarse pe unde venise și începu să exploreze al doilea pasaj. Acesta se prezenta cam la fel ca primul, cu excepția ultimului dormitor, care părea folosit recent, iar fereastra avea storurile ridicate. Dormitorul era mai mic decât toate celelalte pe care le văzuse. Patul îngust era acoperit cu o pătură în carouri. Lângă lavoar erau atârnate prosoape. Când deschise șifonierul, văzu că hainele lui Rupert erau acolo. În șemineu era doar cenușă, iar camera era la fel de rece ca restul încăperilor în care intrase.

Diana zăbovi în pragul ușii, simțind dezolarea acelei camere sărăcăcioase. Oare încăperea fusese camera lui Rupert pe când era mic? Oare de aceea alesese să doarmă acolo, deși în casă erau alte dormitoare, mai mari, care puteau fi repede făcute confortabile cu doar un pic de efort?

Rupert avea doar patru ani când părinții lui muriseră de tifos. Diana încercă să-și imagineze prin ce trecuse un băiețel de vârsta aceea, îndurerat de moartea părinților săi, când se trezise în acel loc dezolant, alături de un bunic pe care îl descrisese drept taciturn, irascibil, morocănos. Potrivit lui Rupert, bătrânul nu avusese deloc timp pentru el, așa că nepoțelul se descurcase după cum îl tăiase capul până la vârsta de șase ani, când fusese trimis departe, la școală.

Cât de dificil trebuia să fi fost pentru Rupert să învețe să iubească, din moment ce el nu simțise niciodată ce înseamnă dragostea – până să fie primit, cu afecțiune, în sânul familiei Sommerville.

Oare asta însemna că, atunci când Diana îl chestionase despre anumite lucruri, lui i se păruse că ea nu avea încredere în el? Iar dacă ea nu avea încredere în el, atunci cum putea el să fie sigur de dragostea ei? Rupert fusese mereu o persoană greu de înțeles. Diana știa deja acest lucru, însă, până în acel moment, până să stea acolo, în pragul ușii acelui dormitor dezolant, nu înțelesese cu adevărat de ce.

Diana clătină din cap și oftă frustrată. Chiar dacă în acel moment ajunsese să-l înțeleagă mai bine pe Rupert, chiar dacă putea să-i găsească scuze, tot nu era corect că el dorea ca totul să se facă după voia lui. Și el, la rândul lui, o rănise prin faptul că interpretase cum nu se putea mai rău niște întrebări pe care ea i le pusese, iar

apoi dispăruse din viața ei. Ea simțea că nu putea să trăiască lângă un bărbat care nu-i permitea să-i pună întrebări, să caute explicații. În același timp, el avea pretenția ca toate cerințele să-i fie acceptate, dar refuza să le înțeleagă pe ale ei.

Diana se întoarse, închise ușa în urma ei și porni spre bucătăria de la parter. Se întrebă dacă să tragă storurile de la ferestrele pe care le deschisese. Decise să le lase ridicate. Venise timpul să pătrundă lumina în întunericul acela. Când ajunse în bucătărie, se opri. Din spatele ușii care dădea în curte se auzeau voci care vorbeau pe un ton ridicat.

Un bărbat urla, o femeie țipa. Nu păreau să vorbească engleză, constată Diana, în timp ce încerca să înțeleagă ce spuneau cei doi. Deja avusese dificultăți în a înțelege accentul aproape impenetrabil de Yorkshire, dar sunetele pe care le auzea din curte păreau să fie într-un dialect ce avea vag spre deloc legătură cu engleza pe care o înțelegea și o vorbea ea.

Țipetele femeii deveniră frenetice. Diana străbătu în fugă bucătăria, până la ușa dinspre curte. Un bărbat masiv, cu mâinile cât niște lopeți, o trăgea pe Margery de păr, prin curte, în direcția în care se afla troaca porcilor. Femeia se chinuia să-l oprească, încercând să-și înfigă călcâiele printre pietrele din curte, dar bărbatul o ținea prea strâns de păr.

Diana își aminti că Rupert îi spusese că soțul lui Margery este o brută violentă, așa cum fusese și tatăl femeii. Fără să mai ezite o secundă, Diana înșfăcă o căldare cu apă, traversă curtea în fugă și o aruncă spre bărbat. Apa îl nimeri drept în față. Bărbatul zbieră ca un taur furios, îi dădu drumul lui Margery și se pregăti, cu apa șiroind pe față, să-și înfrunte noul adversar. Se repezi spre Diana, care se feri cu agerime din calea lui.

Margery, care se alesese și ea cu o bună parte din apa aruncată de Diana, își scutură capul și își frecă scalpul ud. Apoi se ridică și fugi spre bucătărie, în timp ce Diana făcea tot felul de scheme pentru ca mâinile acelea imense să nu ajungă la ea. Era încă dimineață, dar bărbatul duhnea a whisky. Cu coada ochiului, observă o mătură sprijinită de una dintre magaziile din curte. Se întoarse și fugi cât putu de repede în acea direcție, înșfăcă mătura și o învârti nebunește deasupra capul, în timp ce se întorcea ca să-l înfrunte pe bărbat. Îl lovi cu putere cu coada peste obraz. Bărbatul izbucni într-un potop

de înjurături birjărești, dar Diana nu se lăsă impresionată. Îl pocni și peste celălalt obraz. Omul își lăsă capul în jos și începu să se scuture precum un taur furios. În acel moment, apăru Margery, care îl lovi drept în moalele capului cu o tigaie de fontă.

Diana privi fascinată cum bărbatul se înmoaie și cade încet într-un genunchi, însă tot își scutura capul precum un taur furios. Ridică din nou mătura și îi trase una peste ureche. Bărbatul se prăbuși într-un final pe pietre, ca un sac de cartofi.

Diana începu să râdă, iar după câteva momente i se alătură și Margery. Stăteau amândouă și se uitau de sus la atacatorul prăbușit.

– Dumnezeule, e soțul tău? întrebă Diana printre hohotele de râs care aveau în ele ceva isteric.

– Da, și o să fie furios ca dracu' atunci când s-o trezi, spuse Margery ștergându-și lacrimile de râs cu un colț al șorțului.

– Bravo, doamnelor! se auzi brusc ca de nicăieri vocea lui Rupert.

Diana se întoarse spre locul din care veneau sunetele. Rupert stătea în cealaltă parte a curții bătând lent din palme.

– Voi două ați dus o luptă pe cinste, spuse el. Apoi se opri și se uită cu dezgust în jos, la bărbatul căzut. Ce vrei să fac cu el, Margery? Să-l arunc în baltă?

Diana îl privi și fu fascinată de cât de bine arăta Rupert. Avea o cămașă fără guler, o eșarfă prinsă neglijent la gât și purta pantaloni și vestă din piele. Cizmele lui erau tocite și pline de noroi. Părul arămiu era ciufulit, iar câteva bucle rebele îi cădeau peste frunte. Diana era sigură că nu-l văzuse niciodată arătând mai atrăgător decât atunci.

– Lasă-l să zacă acolo, spuse Margery. O să doarmă pe jos. Cre' c-o să-i crape capu' de durere când s-o trezi.

– Ești sigură că nu vrei să-l dau la rațe? insistă Rupert glumeț.

Margery chicoti. Se uita cu perspicacitate când la Diana, când la Rupert.

– Cre' că voi doi aveți niște lucruri de vorbit. Eu mă duc către casă. V-am pus în cămară o prăjitură proaspătă cu seu. Se opri și o salută din cap pe Diana. Mulțumirile mele. Fără tine, Silas m-ar fi aruncat în troaca porcilor.

– A fost plăcerea mea, răspunse Diana sinceră.

Margery înclină din nou din cap și părăsi curtea.

– Ce faci aici, Diana? o întrebă Rupert, păstrând distanța.

Vocea lui nu lăsa să se întrevadă vreo reacție la prezența ei în acel loc.

– Voiam o explicație, spuse ea, dorindu-și ca el să își fi pus un braț în jurul ei, să o atingă cumva. Ai dispărut fără să spui un cuvânt...

– Nici chiar așa, o întrerupse el. Ți-am lăsat o scrisoare.

– Aia numești tu explicație? se răsti ea, lăsând toată durerea și frustrarea pe care le simțise în ultimele zile să iasă la suprafață. Chiar crezi că, după cât am fost împreună, după toate lucrurile prin care am trecut împreună, poți să ieși așa din viața mea, fără o explicație, lăsându-mă să adun cioburile farsei pe care m-ai forțat să o joc? Ce credeai că le pot spune oamenilor? „Oh, apropo, soțul meu n-a fost niciodată soțul meu, iar acum a plecat, habar n-am unde?" Diana îl înfruntă cu privirea, peste trupul prăbușit al lui Silas. Îmi datorezi o explicație, Rupert. Și ești dator și să asculți ce am de spus.

El nu făcu decât să se uite la ea în tăcere, pentru câteva clipe. Apoi ridică din umeri, parcă resemnat, și îi spuse:

– Poate că da. Dar nu în frigul ăsta. Haide, să intrăm în casă!

Își puse un braț în jurul umerilor Dianei și o conduse spre ușa deschisă a bucătăriei.

Odată ajunși înăuntru, el băgă câteva lemne în sobă, până când focul începu să duduie, puse un ceainic pe plită și apoi dispăru în cămară. Ieși de acolo cu două sticle și cu tot felul de cutii de condimente.

– Stai lângă foc, Diana, ești pe jumătate înghețată.

Pentru un moment, acolo în curte, ea crezuse că se afla în avantaj, reflectă Diana, încruntându-se, în timp ce se așeza în balansoar, lângă foc. Aproape că avusese impresia că el cedase în favoarea punctului ei de vedere. Dar, în acel moment, nu mai era nimic în comportarea lui care arăta că el cedase. Îl privi cum luă două căni de cositor din dulap și turnă din belșug coniac și rom în fiecare. Apoi adăugă felii de lămâi și de portocale și o cantitate generoasă de condimente. Turnă apă clocotită peste amestecul făcut, apoi încălzi pentru câteva secunde vătraiul pe plită, înainte să-l bage în fiecare cană. Amestecul sfârâi, și un miros îmbătător de cuișoare și nucșoară umplu bucătăria.

– Poftim, dă asta pe gât, îi spuse el, întinzându-i una din cănile de tablă. Și hai să discutăm problema o dată pentru totdeauna. Ai bătut un drum lung pentru orice ar fi acel lucru pe care-l vrei de la mine.

Părea că el nu intenționa să-i ușureze misiunea, dar Diana era atât de pornită, încât nu avea de gând să se lase doborâtă de atitudinea lui.

– Vreau să știu *de ce* nu pot să-ți pun câteva întrebări fără ca tu să dispari din viața mea. Ai fost la Mafeking, l-ai cărat pe Jem de pe câmpul de bătălie, dar *de ce* nu te-a văzut nimeni acolo? Chiar nu poți să înțelegi că întrebările acestea nu înseamnă că te acuz de minciună? continuă ea, sorbind din fiertura din cană. Răspunde-mi, Rupert!

Vocea ei era joasă, dar înverșunată. Într-un fel sau altul, avea să scoată de la el acele răspunsuri.

Rupert trase un scaun de bucătărie și își sprijini brațele pe el, cu cana între mâini.

– Ai tot dreptul să întrebi, admise el, cu glas moale. Dar mai întâi vreau să-mi răspunzi tu la o întrebare.

– Orice.

– Te-ai gândit pentru vreo clipă că te-am mințit? Că n-am fost cu Jem?

– Nu, nu m-am gândit că m-ai mințit, dar m-am întrebat ce îmi ascunzi, răspunse Diana, încercând să își aleagă cu grijă cuvintele. Trebuie să fi fost ceva.

– Praf de pușcă, spuse el. Nu ți-am spus despre praful de pușcă.

Diana îl privi întrebător.

– Atunci, spune-mi acum!

Rupert îi relată tot ce se întâmplase în acea dimineață de mai, iar, când încheie, Diana se uita șocată la el.

– Dar nu înțeleg de ce ai refuzat să-mi spui asta până acum. Ai făcut ce trebuia făcut, iar asta te-a luat de lângă Jem într-un moment critic. Dar ceea ce ai făcut era corect – era *singurul* lucru pe care puteai să-l faci.

– Da, acceptă el, fără vreo inflexiune în voce. Ai dreptate. Dar n-am fost niciodată capabil să mă iert pentru că nu am fost lângă Jem în timpul atacului. Dacă aș fi fost, poate lucrurile ar fi stat altfel. Poate acum Jem era cu noi, adăugă el, ridicând din umeri.

N-o să știu niciodată și o să fiu nevoit să trăiesc tot restul vieții fără să știu.

Diana se uita la băutura din cană.

– Presupun că, dacă tu nu te-ai putut ierta, ai crezut că toți ceilalți vor vedea situația la fel cum o vedeai tu. Ca pe o trădare a prieteniei – ba chiar aș putea spune a frăției – dintre tine și Jem...

– E o concluzie puțin forțată, dar, da, cred că ai dreptate.

Diana bău ultimele picături de tărie și simți că vedea luminița de la capătul tunelului. Se uită la Rupert, apoi îl întrebă direct:

– De ce nu ai încredere în mine?

El se încruntă.

– Dar am încredere în tine!

– Dacă ai avea, nu te-ai îndepărta de mine atunci când crezi că pun întrebări deranjante, replică ea.

Pentru prima dată de când îl văzuse în curte, un zâmbet apăru pe buzele lui Rupert.

– Sunt o ființă umană plină de defecte, draga mea. Mă poți ierta?

– Nu ai mai multe defecte ca mine, declară ea. Și te avertizez, Rupert Lacey, că n-o să ezit niciodată să te întreb orice am chef și că, dacă nu-mi dai un răspuns mulțumitor, o să-ți refuz orice favoruri intime. Așa că n-ai decât să îndrăznești!

Sclipirea pasională revenise în ochii Dianei, iar Rupert îi răspunse cu aceeași pasiune în privire.

– Serios? Chiar așa? murmură el. Mai vedem noi...

Rupert se ridică și merse la ușă. Trase zăvorul greu, apoi se întoarse spre ea. Îndoi un deget și îi făcu semn să meargă spre el. Diana se ridică, înaintând centimetru cu centimetru spre el, incapabilă să reziste comenzii din ochii lui verzi și degetului care o chema poruncitor. Nu că ar fi avut vreun chef să reziste, chiar deloc.

La mult timp după aceea, Diana se foi în grămada de pături și perne care alcătuiau cuibușorul lor de nebunii din fața sobei. Își îngropă fața în scobitura din umărul lui Rupert, iar mâna lui se mișca leneș, mângâindu-i pieptul. Culcușul lor improvizat era cald și plăcut, iar efectele băuturii, combinate cu moleșeala de după ce făcuseră dragoste, aproape că o adormiseră pe Diana.

Murmură un protest slab când Rupert își mișcă brațul ca să dea la o parte cuverturile. El se ridică și mai puse câteva lemne în foc.

Apoi își înfășură o pătură în jurul trupului gol și se duse la fereastra care dădea spre curte.

– Încă e acolo? murmură Diana, din adâncul culcușului.

– Nu, îndrăznesc să cred că s-a trezit la un moment dat. Rupert se întoarse de la fereastră. Ți-e foame?

– Presupun că da, spuse Diana după ce se gândi puțin. Dar e atât de bine aici, că nu vreau să mă mișc, mărturisi ea. Și totuși, se forță să se ridice în șezut, în timp ce trăgea păturile în jurul ei. Cum se va descurca Margery cu bruta aceea? Presupun că a fost de-a dreptul furios când s-a trezit.

– Margery știe cum să-și poarte de grijă, răspunse Rupert încrezător. Cu excepția cazurilor în care o ia prin surprindere, așa cum a făcut în această dimineață. Sigur a pus zăvorul la ușă de cum a ajuns acasă. Iar dacă asta nu l-a descurajat, Margery l-a pus pe fugă cu pușca.

– O femeie formidabilă, remarcă Diana.

– Chiar așa e, aprobă Rupert. Apoi merse în cămară, de unde reveni după câteva secunde ținând în mână o tavă. Și mai face și cea mai suculentă și mai păcătoasă prăjitură cu seu.

– Ce e o prăjitură cu seu?

– Oh, o delicatesă din Yorkshire. Una dintre numeroasele din zonă, preciză Rupert.

Veni lângă ea și îi oferi tava. Diana se uită cu neîncredere la conținut: o prăjitură cu aluat lucios, în care erau înfipte stafide umflate, presărată din belșug cu zahăr.

– De ce e așa lucioasă?

– De la seu, o informă Rupert. De aceea se și numește prăjitură cu seu.

Rupse o bucată și o duse la gură.

– Delicioasă. Nu e nimic mai bun pe lume, spuse el și mai rupse o bucată. Poftim, încearcă!

– Dar se scurge grăsimea din ea, spuse Diana oripilată. Nu pot mânca așa ceva.

– Nu te mai alinta atât, o tachină el. Hai, încearcă, ia o gură! Nu știi ce pierzi.

Diana mușcă din prăjitură, ca să-i facă pe plac lui Rupert. Era dulce, lipicioasă și mustea de seu. Înghiți și se cutremură.

– Ai dreptate, nu mai există așa ceva pe lume. Și nu vreau să mai pun vreodată gura pe ea.

– Ehe, dacă ai fi în timpul iernatului, blocată undeva la munte, în zăpadă, cu oile, să vezi ce ți-ar plăcea, comentă el. Grăsimea încălzește sângele.

– Ce altceva mai este de mâncare? întrebă ea.

– Am văzut niște piftie din picioare de porc în cămară, zise Rupert. Și o ciorbă de burtă și ceapă.

Izbucni în râs când văzu expresia șocată a Dianei.

– Oamenii din Yorkshire au un cuvânt care vă descrie pe voi, delicații din sudul țării: „leșinături", o anunță Rupert.

– Poate oi fi o leșinătură, dar sunt prea bătrână ca să mă mai schimb acum, declară Diana și se ridică. Sunt sigură că există și ceva mai digerabil în cămară.

Începu să se plimbe prin bucătărie în picioarele goale, trăgând după ea pătura cu care se înfășurase.

– Avem șuncă, o bucată de pâine, unt, brânză și ceva ce seamănă a plăcintă de pui, anunță Diana din cămară. Deci tot ce trebuie pentru un picnic respectabil. Reveni în bucătărie cu brațele pline și întinse comorile găsite pe masa lungă din încăpere. Nu-l vedea nicăieri pe Rupert. Unde ești?

– Să iau astea. Rupert reapăru dinspre ușa care dădea spre scări. Puse pe masă două sticle prăfuite cu vin. Bunicul meu avea o cramă excelentă.

Diana scoase farfurii și pahare din dulap. Era ceva foarte plăcut în atmosfera aceea casnică pe care o împărtășeau în acel moment. Făceau o pereche absurdă, în picioarele goale și înfășurați în pături, dar sentimentul de intimitate era mai puternic decât orice experimentaseră vreodată împreună. Se uită la el, fără să spună nimic, cu o expresie întrebătoare în ochii întunecați.

Rupert îi citi întrebarea din priviri și încuviință încet din cap. Se întinse, o apucă de mâini și o trase mai aproape de el. Îi ridică bărbia cu un deget și o sărută, delicat, pe buze.

– Exact la timp, spuse el, misterios.

Apoi se întoarse ca să scoată dopul de la una din sticlele de vin. Turnă puțin într-un pahar. Apoi inhală profund, în timp ce învârtea vinul în pahar. Aprobă cu satisfacție din cap, apoi turnă lichidul

rubiniu în cele două pahare. Îi întinse Dianei un pahar și spuse, zâmbind ușor:

– Nu știu ce te-a apucat să bați tot drumul până aici, dar sunt etern recunoscător că ai făcut-o, scumpa mea.

– Știi foarte bine de ce am făcut-o, spuse Diana. Nu aveam de gând să te las să ai ultimul cuvânt.

– Nu pot decât să-ți aplaud consecvența, spuse Rupert cu un zâmbet dezarmant, care îi transformă total expresia. Și să-ți fiu recunoscător pentru ea. Acum, hai să mâncăm! Mâine o să mergem înapoi la Londra, dacă simți că poți suporta să faci o nouă călătorie atât de lungă, într-un timp atât de scurt.

– N-aș vrea să te jignesc, dar nu cred că stomacul meu poate rezista mai mult de o noapte în acest loc neprimitor, răspunse ea.

– Vara e mai plăcut, spuse el așezându-se la masă și trăgând-o pe Diana pe bancă, lângă el. Peisajul este superb!

– Am putea să facem casa mai primitoare, spuse ea gânditoare, în timp ce tăia o bucată din plăcinta de pui. Vreau să spun, în cazul în care vrei să petreci mai mult timp aici, pe timpul verii, de exemplu. Sunt sigură că o putem transforma într-un loc plăcut.

– Un subiect pe care îl putem discuta cu altă ocazie.

Capitolul 22

Diana se trezi în zorii zilei următoare. Era singură, dar bine înfășurată în pături, în culcușul lor din fața sobei din bucătărie. Se sprijini într-un cot și se uită în jur, prin bucătărie. Încăperea era goală, dar un ceainic bolborosea încetișor pe plita încinsă. Hainele ei erau așezate frumos pe un scaun de bucătărie, dar nici urmă de Rupert.

Diana tocmai încerca să se convingă să se ridice din culcușul călduros, când ușa care dădea spre curte se deschise și o rafală de vânt rece mătură camera.

Rupert intră cu două găleți de apă, pe care le aducea de la pompa din curte. Le lăsă jos lângă ușă, apoi căută cu grijă în buzunarele adânci ale vestei, de unde scoase câteva ouă maronii.

– Ce bine că te-ai trezit, spuse el vesel. Se duse la plită, luă ceainicul și îi turnă conținutul într-un lighean de porțelan. Mă tem că facilitățile sunt cam primitive pe aici, spuse el. Asta-i tot ce pot să-ți ofer.

Puse ligheanul pe masa din bucătărie, deschise un sertar al dulapului și scoase un teanc de prosoape.

– O să mă descurc, mulțumesc. Diana se smulse din grămada de pături. Cel puțin, în bucătărie era cald. Cum ajungem la gară? întrebă ea.

Înmuie un prosop în apa fierbinte și își șterse fața cu el, simțind cum revine la viață.

– O să luăm o căruță. Unul din băieții lui Margery o să ne ducă la tren, spuse Rupert, în timp ce spărgea ouă într-un castron.

Diana termină cu spălatul și se îmbrăcă rapid, în timp ce-l privea pe Rupert cum pregătea cu pricepere micul dejun. Nu știa de ce talentul lui în bucătărie și ușurința cu care se mișca printre oale și tigăi o surprindeau. Nimic n-ar fi trebuit să o surprindă la bărbatul acela.

– Unde ai învățat să gătești?

– În armată, răspunse el, în timp ce tăia felii groase dintr-o bucată de șuncă. Dar te previn că nu știu să fac nimic sofisticat, gătesc doar chestii de bază, cât să nu mori de foame. Vrei, te rog, să prăjești tu pâinea? spuse el, arătând cu cuțitul spre două felii de pâine și două furculițe. Untul e la înmuiat, pe plită.

Diana înfipse furculițele în două felii de pâine. Mirosul șuncii pe care o prăjea Rupert o făcea să saliveze. El turnă ouăle bătute într-o tigaie, aruncă deasupra câteva condimente, așteptă până se prăjiră pe fund, apoi aruncă omleta în aer și o prinse din nou, pe partea nefăcută.

– *Omelette fines herbes,* declară el, în timp ce își lăsa creația să alunece din tigaie pe un platou. Ia loc și servește-te!

– Ceva îmi spune că *fines herbes* nu e tocmai o rețetă din Yorkshire, remarcă Diana, în timp ce întindea unt pe cele două felii de pâine prăjită și își punea șuncă în farfurie.

Rupert aduse o cafetieră la masă și se așeză pe bancă. Pentru câteva momente, mâncară în liniște, apoi Diana întrebă:

– La ce oră e trenul?

– La nouă fix, răspunse el, între două îmbucături de omletă. Ar trebui să plecăm în cincisprezece minute. Trebuie să trecem prin pasul Buttertubs.

– Îmi amintesc, spuse Diana și mușcă din felia de pâine prăjită. N-aș putea spune că aștept cu nerăbdare această călătorie. E lungă și plictisitoare.

– Poate de data asta va fi diferit, spuse el.

– Da, dacă am companie, poate nu o să mi se mai pară atât de lungă, reflectă Diana. Dar, oricât aș fi de încântată să te am drept companie, tot mă înfioară gândul la acel tren înghețat.

El ridică din umeri.

– Vom vedea când ajungem acolo.

Diana se încruntă. Simțea că reacția lui Rupert era cam ciudată. I se părea că el era neobișnuit de relaxat în privința călătoriei, dar poate aceea era atitudinea potrivită de adoptat pentru ca drumul să pară mai ușor.

Un băiețaș de vreo 14 ani băgă capul pe ușă exact când ei terminau micul dejun.

– Mi-a zis mama că tre' să vă duc la Hawes, domnule Rupert.

– Da, Charlie, așa este. O să fim gata în cinci minute.

Capul băiatului dispăru din ușă. Diana se ridică repede.

– Ar trebui să strângem.

– Nu, lasă. O să se ocupe Margery, când trece pe aici, mai târziu. Hai să mergem!

– Lasă-mă un minut!

Diana se duse să folosească privata din curte, în timp ce se gândea că o noapte petrecută în locul acela sumbru și necivilizat era mai mult decât de ajuns. Avea să fie recunoscătoare pentru căldura și civilizația din Cavendish Square, care o așteptau la capătul acelei călătorii mizerabile.

Rupert stătea lângă căruță, bătând din picior, cu nerăbdarea care îl caracteriza.

– Scuze, spuse ea, abia respirând, în timp ce alerga pe pietrele din curte. Unele treburi chiar nu pot fi amânate.

Fără să-i răspundă, el o ajută să se urce pe banchetă, apoi se așeză lângă ea.

– Țin eu hățurile, Charlie.

Băiatul i le înmână, apoi se urcă în spate.

– Pune asta pe tine! O să fie frig când trecem prin pas.

Rupert îi întinse Dianei o pătură groasă de călătorie, mai curată decât cea pentru cai cu care se învelise ea pe drumul până acolo.

Se bucură de căldura oferită de pătură în vreme ce treceau prin pas, dar de data aceasta soarele strălucea, și pentru că era mai puțin stresată decât data trecută când călătorise pe acolo, Diana avu timp să aprecieze magnificul peisaj rustic. În zare se vedeau vârfurile munților, pășunile erau superbe, iar pereții de stâncă erau impresionanți. Ici și colo, câte o turlă de biserică se ridica spre cerul de un albastru strălucitor. Toate acele locuri păreau sălbatice și neîmblânzite, în ciuda prezenței fermelor și a turmelor.

Când ajunseră la gară, Diana sări din căruță fără să mai aștepte ajutorul lui Rupert și se întinse să își ia valiza.

– Mă duc să cumpăr biletele, spuse Rupert și dispăru în mica gheretă în care probabil stătea Garth când era de serviciu.

Diana așteptă pe peron, uitându-se la șinele înguste, după vreun tren. Undeva în stânga, la câțiva metri, era o trecere. Un bărbat alerga într-acolo, fluturând un steguleț roșu, ca să avertizeze eventualii trecători că se apropia un tren.

Rupert tocmai ieșea din gheretă și băga biletele în buzunarul de la piept, când sunetul unui șuierat de aburi sparse liniștea dimineții. Locomotiva apăru la orizont.

Trenul avea doar două vagoane, dar Diana nu era surprinsă, având în vedere că Hawes era pe o linie feroviară secundară. Și totuși, era nedumerită de direcția din care sosea trenul.

– Nu cred că e al nostru, spuse Diana. Vine dinspre sud, iar noi vrem să mergem în sud.

– Nu-ți face griji, spuse Rupert, în timp ce o ajuta să urce într-un vagon. Pe aici trece doar o linie. O să ajungă la un macaz și atunci o s-o ia spre sud.

– Oh, deci asta era, spuse Diana, în timp ce se așeza.

Ce știa ea despre trenuri? Te urcai în ele și te duceau unde voiai. Mai repede decât un cal sau o trăsură.

Rupert se întinse și el pe banchetă și își lungi picioarele cu un oftat de mulțumire.

– O să trag un pui de somn, spuse el. Dacă nu consideri asta o dovadă de nepolitețe.

– Nu, deloc.

Diana încerca să nu pară surprinsă. Ei nu îi era deloc somn, iar Rupert nu era genul care să doarmă în timpul zilei. De fapt, nu-și amintea nici o ocazie în care Rupert să fi dormit în compania ei.

El închise ochii, iar după câteva minute respirația lui deveni regulată, sub privirea Dianei. Avea un mic zâmbet în colțul gurii, ca și cum visa ceva foarte plăcut.

După vreo jumătate de oră, când trenul începu să încetinească, Rupert deschise brusc ochii.

– Nu-mi aduc aminte ca trenul să fi oprit pe undeva între Kendal și Hawes, spuse Diana surprinsă.

– Depinde de tren, spuse Rupert relaxat, în timp ce dădea jos valizele lor din plasa pentru bagaje.

Coborî fereastra și apoi se aplecă să deschidă ușa, către un peron chiar mai îngust decât cel de la Hawes, care părea să fie în mijlocul pustietății. Rupert sări pe peron și întinse mâna ca s-o ajute pe Diana.

– Suntem în mijlocul pustietății, spuse ea, uitându-se la panoul de pe peron. De ce suntem în Firbank, în loc să fim la Kendal?

– Pentru că de aici o să luăm trenul spre Penrith, spuse el relaxat, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

– Rupert, dar de ce mergem la Penrith?

– Am eu motivele mele, spuse el cu un zâmbet misterios, în timp ce se uita de-a lungul liniilor de cale ferată, ca să vadă dacă se apropia vreun tren.

– Și dacă eu nu vreau să merg la Penrith, oriunde o mai fi și asta? întrebă Diana.

– O să vrei, crede-mă... Ah, ia uite, vine trenul!

Șuieratul locomotivei cu abur anunță sosirea trenului în gară. Rupert deschise ușa unuia din cele două vagoane.

– Hai sus! O ajută să urce, punându-i într-un mod intim o mână sub posterior, apoi aruncă bagajele în vagon și se urcă și el. O să luăm prânzul la Penrith.

– Chiar așa? murmură ea. De ce am senzația că sunt răpită?

– Probabil pentru că ești. Dar, după cum spuneam, *ai încredere în mine, Diana.*

– Oh, dar am, spuse ea, clătinând din cap resemnată. Știi că sunt mereu dornică de aventuri.

El izbucni în râs, iar Diana remarcă faptul că Rupert părea foarte mulțumit de sine. El își desfăcu paltonul și scoase un recipient din argint. Îi deșurubă capacul și îi oferi Dianei.

– Poftim, asta o să te încălzească.

Ea luă o gură și simți cum coniacul îi arde plăcut gâtul. Tăria o încălzi, dar în același timp o relaxă și o ameți ușor.

– Și de ce mă răpești?

– O să vezi. Toate la timpul lor. Luă recipientul înapoi din mâinile ei. Nu exagera cu alcoolul. Aventura aceasta cere ca amândoi să fim în deplinătatea facultăților mintale.

Diana decise că nu avea nimic de pierdut dacă se lăsa răpită. Oricum nu vedea cum s-ar fi putut împotrivi, având în vedere că se aflau într-un tren în mișcare, la țară, în Yorkshire.

Când coborâră în gara Penrith, Diana căută în jur un indiciu care să-i spună unde și de ce mergeau. Penrith era mai degrabă un orășel decât un sat, iar peronul era plin de oameni.

Când ieșiră din gară, direct în mijlocul unui târg în aer liber, Diana înțelese de ce stația de tren era așa aglomerată.

Strada principală era plină de tarabe, și tot felul de animale erau îngrămădite în mijlocul pieței, unde un bărbat ținea o licitație de animale. În timp ce fermierii se uitau după vite, soțiile lor cărau spre tarabe coșuri încărcate și vindeau roți mari de brânză și bucăți imense de unt.

– Locul acesta e atât de diferit de Hawes și de Thwaite, remarcă Diana.

– La Penrith se ține cel mai mare târg din zona asta, o lămuri Rupert. Și nu te lăsa înșelată de aparenta sărăcie a locuitorilor din Dales. Fermierii sunt oameni înstăriți – bogătani, cum se spune prin părțile astea –, dar nu le place s-o arate. Toată averea lor stă în pământuri și în vite.

Nimic nu era ca în Kent, reflectă, din nou, Diana. Nimic nu era fin sau delicat, nimic din comportamentul oamenilor din Yorkshire nu lăsa impresia de „leșinătură". Se gândi că poate se aflau acolo pentru că Rupert voia să-i lărgească orizonturile. Genul acela de decizie pe care el o lua fără s-o consulte. Ciudat însă, de data aceea Diana simțea că inițiativa lui nu o deranja.

– Am auzit că la White Hart se mănâncă bine, spuse el, cu o mână pe mijlocul ei, în timp ce se strecurau prin mulțimea din piață, în direcția unui han. Următorul tren pleacă la două și jumătate, deci avem exact o oră ca să mâncăm de prânz.

– Următorul tren în ce direcție? își încercă iar Diana norocul.

– Ai încredere în mine, fu singurul răspuns pe care îl primi.

Se părea că încrederea era tema călătoriei lor, de la Cavendish Square până la târgul acela de țară, din Dales. Îl lăsă pe Rupert să comande prânzul.

– Păstrăvul o să fie bun și proaspăt, pescuit în această dimineață din râurile din zonă, o asigură el.

– Așa e, doamnă. Tom al nostru l-a prins acum trei ore, spuse fata care servea la mese. Iar eu am cules cu mâna mea murele pentru plăcintă. Și avem o brânză bună de Wensleydale care merge cu plăcinta, adăugă fata, cu un accent puternic de Yorkshire.

– Pe aici lumea chiar știe să mănânce bine, declară Diana, adunând ultimele firimituri din plăcinta cu mere și mure. Oh, cu excepția acelei prăjituri cu seu și a sângeretelui.

– Mie îmi plac amândouă, spuse Rupert, scotocind în buzunar după bani. Dar am crescut cu ele, așa că îndrăznesc să spun că am o scuză.

– Când erai mic și locuiai la bunicul tău, cine avea grijă de tine? întrebă Diana, pe jumătate convinsă că el avea s-o repeadă și să refuze să răspundă, așa cum făcuse de multe ori în trecut atunci când ea încercase să afle câte ceva despre copilăria lui.

– Oh, tot felul de oameni. Practic, până să merg la școală, am trăit mai mult pe la bucătărie. Oamenii de la bucătărie nu prea mă băgau în seamă, dar mă lăsau să stau pe lângă sobă, iar bucătăreasa avea mereu grijă să mă hrănească.

– Și cine te băga seara în pat?

Din nou, Diana se aștepta ca Rupert să încheie discuția, dar presimțirea ei nu se adeveri.

– Nu prea îmi amintesc. Probabil că nimeni.

Vorbise ca și cum îi era indiferent acel aspect. Apoi puse banii pe masă și se ridică.

– Hai, vino, nu ne permitem să pierdem următorul tren.

– De ce nu? Din partea mea, putem rămâne aici pe vecie, îl tachină Diana, în timp ce îl urma, vrând-nevrând, spre ieșire.

– Nu, sub nici o formă, declară Rupert. Ești răpită, ai uitat?

– Sunt mulțumită să fiu răpită în Penrith, se oferi Diana.

– Nu mai fi așa certăreață, Diana.

– Am crezut că îți place consecvența mea, spuse ea cu un zâmbet provocator.

Drept răspuns, el o apucă de mână și o trase după el către gară.

Cel de-al treilea tren al acelei zile era ceva mai mare decât primele, iar vagoanele lui erau încălzite cu sobe pe cărbuni. Se treziră împărțind compartimentul cu două femei care cărau coșuri acoperite. Călătoriră în tăcere, ceea ce Dianei îi convenea de minune. Se uita absentă, pe fereastra trenului, la peisajul rustic, întrebându-se unde Dumnezeu avea să o ducă acea aventură. O dată sau de două ori se uitase la Rupert, dar nimic din expresia lui nu lăsa să se vadă ceva. După câteva minute, își simți pleoapele grele și ațipi, de la legănatul trenului și de la căldura emanată de soba din compartiment.

Se trezi brusc în clipa când locomotiva șuieră, încetinind ca să intre într-o haltă.

– Unde suntem?

– O să vezi, spuse Rupert.

Deschise ușa vagonului și sări pe peron, cu mâna întinsă, ca s-o ajute să coboare. Diana păși în urma lui și aruncă o privire în jur, prin gara mică. Ea și Rupert păreau să fie singurii călători. Apoi văzu.

Pe panoul de pe platformă scria Gretna Green. Se întoarse uimită spre Rupert, care o privea întrebător.

– Ce... ce e asta, Rupert?

– O să mă căsătoresc cu tine peste o nicovală, îi răspunse el calm, ca și cum era cel mai firesc lucru care se putea întâmpla.

Diana se frecă la ochi, ca să se asigure că nu visa.

– Se presupune că ar trebui să mă întrebi mai întâi.

– Deja te-am întrebat o dată, dacă îți amintești.

Vocea lui era blândă, iar ochii lui verzi nu se dezlipeau de la chipul ei. Diana înghiți în sec.

– Da... da, îmi amintesc.

– Sunt prea îndrăzneț dacă sper că răspunsul a rămas același?

Diana clătină din cap, incapabilă să mai scoată vreun cuvânt.

– Bun, atunci, hai să mergem să-l căutăm pe fierar!

Transferă valiza pe brațul cu care își ținea paltonul și apoi o apucă de mână pe Diana.

– Ți-a mâncat pisica limba?

Într-un final, Diana își regăsi vocea.

– Acesta este cea mai absurdă și mai... perfectă idee pe care ai avut-o vreodată, Rupert Lacey.

El zâmbi șăgalnic.

– M-am gândit eu. Era un drum de nici o jumătate de zi. Ar fi însemnat să ne batem joc de soarta noastră dacă ratam această oportunitate.

Diana era încă prea șocată ca să spună ceva. Ieșiră din gară și se treziră într-un sătuc pitoresc, cu case din piatră albă, acoperite de verdeață. Între ele se afla și cabana unui fierar, autoproclamată casă de căsătorii. Rupert o conduse în clădire.

– Oh, dar ce avem aici? O femeie ieși din una dintre camerele ce dădeau într-un hol pătrat. Le aruncă o privire perspicace. Fugari, nu-i așa? Deși nu prea păreți. Aș paria, draga mea, că ai trecut de ceva timp de vârsta la care ai nevoie de acordul cuiva ca să te căsătorești.

– Așa este, doamnă, spuse Diana, izbucnind în râs. Nu vârsta e problemă. Avem o poveste mai complicată și am dori să ne căsătorim cu cât mai puțin tam-tam și în cât mai mare viteză. Se poate?

Rupert începu și el să râdă.

– Întotdeauna ai știut cum să treci direct la subiect, scumpa mea, spuse el, apoi se întoarse spre femeie. Înțeleg că o să avem nevoie de doi martori.

– O, da, avem destui pe care-i putem chema, îl asigură ea. Dar o să se aștepte la o mică răsplată pentru deranjul lor.

– Bineînțeles, nici nu se pune problema altfel, o asigură Rupert. Și cine va oficia căsătoria?

– Oh, acela va fi Davey al meu. A oficiat o grămadă, nu vă faceți probleme.

– El este fierarul? întrebă fascinată Diana.

– Oh, scumpo, nu, Davey nu este fierar. A trecut mult timp de când doar fierarul satului se ocupa de căsătorii. Acum, oricine poate să le oficieze, dar Davey al meu e cel mai bun. Dacă doriți să vă aranjați un pic, o să vă conduc sus. Și simt că dumneavoastră, domnule, veți fi încântat să încercați un pahar din cel mai bun whisky pe care-l avem. Mergeți în salon pentru câteva clipe, iar eu după Davey.

– Oh, Diana, o strigă Rupert, când ea deja se îndepărta, urmând-o pe proprietara locului. Cred că ai face bine să-mi dai inelul înapoi, ca să facem treaba asta cum trebuie, când vine momentul.

– Ce bizar, spuse Diana, scoțându-și inelul de pe deget. Abia aștept să le spun Petrei și Fenellei.

Rupert nu făcu decât să ridice din sprâncene, în timp ce își strecura inelul în buzunar.

Nici în cele mai extravagante visuri, Diana nu-și imaginase nunta de care avu parte: într-un salon, în timp ce un domn în vârstă răsfoia hârtii și murmura tot felul de fraze legale ca pe o incantație. Doi bărbați, dintre care unul, judecând după șorțul din piele, sigur era fierar, le fură martori când inelul reveni pe degetul ei, iar documentele fură prezentate și semnate. Toată lumea închină cu whisky, în cinstea cuplului proaspăt căsătorit, iar Rupert îi plăti pe toți regește. Apoi colonelul și doamna Lacey ieșiră de mână pe strada principală din Gretna Green.

– Și acum, încotro? întrebă Diana. Încă sunt răpită?

Rupert zâmbi provocator.

– Nu mai departe de Black Swan, spuse el, arătând cu mâna spre un vechi han, din cealaltă parte a sătucului verde. Unde am de gând să-mi fac de cap cu soția mea.

– Vai de mine, spuse Diana, făcându-și vânt cu o mână înmănușată. Și ce-ar putea să facă o biată fată într-o asemenea situație?

– Exact ce i se spune, răspunse Rupert. Hai, vino, draga mea soție!

Epilog

– Ai fost răpită? se miră Petra.

– Și dusă la Gretna Green? Serios? întrebă Fenella.

– Serios, le asigură Diana printre hohote de râs, în timp ce turna șampanie, două zile mai târziu, pentru prietenele ei, în salonul din Cavendish Square.

– Dar asta este atât de romantic, declară Petra, uimită, în timp ce lua paharul oferit de Diana.

– Iar Rupert nu e deloc genul romantic, sublinie Fenella.

– Într-adevăr, nu este, spuse Petra, sorbind din șampanie. Chiar nu ai bănuit nimic, Diana?

– Absolut nimic. Și, având în vedere circumstanțele, nu cred că e corect să susținem că Rupert este în totalitate lipsit de romantism. Diana își ridică paharul. Ei bine, spuse ea, sau poate este. Poate a fost o abatere.

– Ce a fost o abatere? întrebă Rupert, din pragul ușii, în timp ce câinii țâșniră în încăpere, în fața lui.

– Că ai făcut ceva romantic, răspunse Diana, zâmbindu-i pe deasupra paharului cu șampanie.

– Asta-i o calomnie, se revoltă Rupert. Eu mă consider chiar foarte romantic. Aveți un pahar și pentru mine?

– Poți să-l împarți pe acesta cu mine.

Diana îi întinse zâmbind paharul ei. Era uimitor cât de diferit era să fie căsătorită, în loc doar să pretindă asta. Știa că aveau să se mai ciondănească – era în firea lor –, dar și să se iubească la fel de deschis și de înverșunat pe cât aveau să se certe.

– Dar nu e vorba doar despre Rupert, interveni Petra, întrerupând gândurile Dianei. Nici tu nu ești deloc romantică, Diana. Ceea ce vă face să fiți perechea perfectă.

– Iar eu închin în cinstea voastră, spuse Fenella, ridicându-și paharul. Pentru cel mai lipsit de romantism, dar perfect cuplu pe care l-am întâlnit vreodată!

Rupert duse paharul la buzele Dianei, apoi bău și el.

– În spiritul perfect al romantismului, o să fiu nepoliticos și o să vă rog, doamnelor, să o ștergeți imediat ce vă terminați șampania. Mi-am dat seama că am niște treburi urgente de discutat cu soția mea.

– Ah, ne dăm și noi seama când nu suntem bine-venite, spuse Petra, care își goli paharul și-l puse pe masă. N-ați avut încă parte de o lună de miere.

– Dar nu uita că, în ochii lumii, sunt căsătoriți de cel puțin un an, sublinie Fenella, în timp ce își punea și ea paharul jos. Doamne, cât e ceasul? O să întârzii.

– La ce o să întârzii? Ceva interesant? o chestionă Diana.

– Nu, răspunse Fenella, mai degrabă evaziv. Nu tocmai. Te pupăm și te lăsăm, draga noastră.

O îmbrățișă cu căldură pe Diana, apoi îl privi lung pe Rupert pentru câteva secunde, cu capul ușor aplecat într-o parte. După care se ridică și-l sărută pe obraz.

– Sper că într-o bună zi o să mă răpească și pe mine cineva, spuse ea, în timp ce se îndrepta spre ușă.

– Oh, eu vreau să fiu dusă departe de un cavaler pe un cal alb, declară Petra, râzând de propria absurditate. La revedere, Rupert!

Îl îmbrățișă cu naturalețea care o caracteriza, apoi o sărută pe Diana.

– Fenella este foarte misterioasă în ultimul timp, îi șopti ea Dianei, privind spre prietena lor care se îndepărta. Mereu se grăbește să ajungă la o întâlnire, dar de fiecare dată spune că nu este ceva important.

Diana privi spre soțul ei, care dădea semne clare de nerăbdare.

– O să discutăm altă dată, murmură ea.

Petra îi urmări privirea și încuviință din cap.

– Da, înțeleg ce vrei să spui. Atunci, pe curând, adăugă, apoi se grăbi să o prindă din urmă pe Fenella.

În momentul în care ușa se închise, Rupert își trase soția în brațe, îi ridică bărbia și îi sărută buzele. O bătaie în ușă îl făcu să scape o înjurătură.

– Ce mai e acum? *Da?*

Barlow apăru în pragul ușii.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, doamnă, domnule, dar domnul Marsden întreabă dacă sunteți acasă.

– Nu, în mod clar nu suntem acasă, declară Rupert. Trimite-l la plimbare pe domnul Marsden. Și te anunț că azi nu vom fi acasă pentru nimeni care apare la ușă. Ai înțeles, Barlow?

– Oh, da, domnule colonel Lacey. Cât se poate de clar, spuse Barlow, fără să-și poată stăpâni un zâmbet. Mă voi asigura că nimeni nu o să vă întrerupă.

Valetul ieși, închizând ușa după el.

– Așa, zise Rupert. Unde eram?

COLECȚIA
Iubiri de poveste

SERIA „GIUVAIERE LONDONEZE"

Diana Sommerville pare să aibă tot ce și-ar putea dori: un chip răpitor, o minte strălucită și o avere semnificativă ca urmare a faptului că familia ei deține o mină de diamante. Dar când fratele își găsește sfârșitul pe câmpul de luptă și îi lasă partea lui de moștenire celui mai bun prieten al său, Diana se trezește prinsă într-o situație incredibilă: este nevoită să împartă nu doar averea, ci și casa cu bărbatul pe care cândva l-a iubit nebunește – dar pe care acum îl disprețuiește. Mai rău chiar, fostul logodnic necredincios și-a stabilit acolo reședința chiar înainte de sosirea ei din străinătate.

Rupert Lacey nu și-a imaginat că Diana avea să accepte tulburătoarea veste fără să riposteze. Dar nu s-a așteptat nici ca lupta lor să înceapă imediat ce ea a trecut pragul casei. Cei doi au de înfruntat o mare provocare: să se ignore reciproc, ignorând totodată întrebările rămase fără răspuns, care nu le-au dat pace. Însă singurul lucru care nu poate fi negat este pasiunea care încă arde între ei. Dar, cu o femeie ca Diana, trebuie să fie la mijloc o neînțelegere de proporții și o dezvăluire șocantă pentru a readuce la lumină o dragoste care, în realitate, nu s-a stins niciodată cu adevărat.

„Un roman sexy și spiritual irezistibil"
Madeline Hunter

Jane Feather este o foarte populară autoare britanico-americană de romane de dragoste istorice. De la debutul din 1984, romanele ei au devenit bestselleruri *New York Times* și *Publishers Weekly* și au fost publicate în peste 10 milioane de exemplare.